

Sisällysluettelo

- 2-4 Pääkirjoitus, Jarmo Anttila
- 5 Piippuviisas ja Tuhva
- 6-10 Sauli Siekkinen, Pääsiäisen mysteeri
- 11 Pekka Ervast, 90 vuoden takaa
- 12-14 Pekka Ervast, Toimittajalta
- 15 Nordicum, FHN-yleisöesitelmät
- 16-25 Mauri Lehtovirta, Havahtuminen rakkauteen
- 26-32 Ari Salminen, Anteeksianto ymmärryksen kautta anteeksiantoon
- 33 Jyväskylän kevään toimintakalenteri
- 34-39 Anne Paalo, Vierailu Valkoisen veljeskunnan kesäleirille
- 40-41 Tien ohessa tempomia, Kunnon teosofi
- 42-50 Saara Lintera, Tähtien tie, Camino de las Estrellas
- 51-53 Esko Keitaanranta, Camino de Santiago
- 54-55 Jorma A. Aunela, Aslak Larjo
- Alice A. Bailey- yhdistyksen pitkäaikainen puheenjohtaja
- 56-60 Alpi Ikäheimonen ja Matti Koskinen,
Ikäukkojen harrastukset
- 61 Matti Koskinen, runo Roolit
- 62 Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n vuosikokous
- 63 Kutsu Ruusu-Ristin vuosijuhlaan
- 64 Ruusu-Risti ry:n toimihenkilöt

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

Talvipäivän seisaus ja mayakalenterin päätös olivat ja menivät, enkä ainakaan minä huomannut mitään erityistä. Elämän koulu siis jatkuu, ehkä vähäisin muutoksin, ehkä entisellään. Jokainen meistä voi kuitenkin tehdä suuriakin muutoksia omassa elämässään. Muutos voi tulla ulkoisena tapahtumana kohtalon, karman toimesta tai sisäisenä mielenmuutoksena.

Johannes Kastajan huuto erämaassa oli: ”tehköö parannus” (vuoden 1938 Raamatun käännös) ja nykyinen käännös vuodelta 1992 sanoo; ”kääntyköö”. Ruusuristoläisenä olen oppinut, että Johannes saarnasi mielenmuutosta, kuten tuo kohta voidaan myös kääntää. Mielenmuutos on ajattelun muuttamista. Se on parantumista vanhoista vääristä ajatustotumuksista ja käsityksistä. Se on kääntymistä uuteen suuntaan omassa elämässä.

Buddhan jalon kahdeksankertaisen tien yksi askel on oikea ajatus ja ajattelu. Se johtaa oikeaan puheeseen, oikeaan toimintaan ja elinkeinoon. Se on parantumista ja kääntymistä väärältä tieltä. Tuon muutoksen merkinä oli vesikaste, Johannes antoi sen niille jotka vilpittömästi lupasivat muuttaa elämänsä. Alkuseurakunnissa sen sai vasta katekumeenivaiheen jälkeen, tämä vaihe saattoi kestää usean vuoden.

Pekka Ervastin mukaan vesikaste eli todellinen mielenmuutos, on jo merkittävä henkinen askel. Se ei ole vain symbolinen toimitus jota kristilliset kirkot harrastavat, että olisimme pelastetut. Vielä sata vuotta sitten ei kastamatonta lasta voinut haudata kirkkomaalle ja hän oli kadotuksen oma. Vesi on kuitenkin hyvä symboli puhdistautumiselle myös sisäisesti. Tätä todistavat myös noin sata miljoonaa intialaista, Allahabadissa Intiassa on ollut kahdentoista vuoden välein järjestettävä Maha Kumbh. Silloin on kastauduttava kolmasti Gangesiin ja sen ansiosta kaikki karma ja synnit on saatu anteeksi. Siitä on etua myös yrittäessä päästä pois jälleensyntymisen pyörästä. Hartaille hinduille tämä on vakava pyhiinvaellusmatka.

Useissa uskonnoissa pyhiinvaelluksella on tärkeä sija, sillä että käydään jollakin pyhällä paikalla. Muslimit käyvät Mekassa kiertämässä Kaaban kiven. Myös kristinuskoon liittyy erilaisia pyhiinvaellusreittejä. Eräs sellainen vanha pyhiinvaellusreitti on matka Santiago de Compostelaan. Tarun mukaan apostoli Jaakobin luut on haudattu sinne. Eräät ruusuristiveljet tekivät tuon 777 kilometrin matkan ja kirjoittivat kokemuksistaan tähän lehteen.

Puhdistuksen tie on pitkä matka, se kestää Pekka Ervastin mukaan yleensä useita elämiä.

Vasta sen jälkeen voi saavuttaa hengen tulikasteen. Johannes Kastaja sanoi kastavansa vedellä, mutta hänen jälkeensä on tuleva se joka kastaa hengellä ja tulella. Hengen tulikaste on se kokemus, jonka Jeesus asetti edellytykseksi hänelle joka tahtoi päästä taivasten valtakuntaan. Tämä tulee ilmi Johanneksen evankeliumissa keskustelussa Nikodeemuksen kanssa.

Tuli, valo ja kirkkaus liitetään siihen henkiseen uudestisyntymiskokemukseen jota itämailla kutsutaan valaistumiseksi. Pyhimyskuvissa ja ikoneissa on aina kuvattu tuo hengen kirkkaus kultaisella kehällä pään ympärillä. Heillä on siis kultainen aura. Apostolien päälle laskeutui taivaasta tulisia liekkejä ja Paavali sokaistui Damaskoksen tiellä.

Kalevala neuvoo meitä puhdistuksen tien kulkemisessa ansiotöiden kohdalla. Ansaitakseen Pohjan Neidon täytyi kilpakosijoiden Lemminkäisen ja Ilmarisen suorittaa ansiotyötä. Lemminkäisellä ensimmäinen ansiotyö oli hiiden hirven hiihtäminen. Se kuvaa hyvin, kuinka vaikeaa on saada ajatuksensa hallintaan ja hillitä niitä. Ilmarisen ansiotyönä oli kyntää kyinen pelto, joka kuvaa samaa asiaa. Ilmarisen ansiotyö kuvaa myös varsin osuvasti tuota prosessia:

*"Ohoh seppo Ilmarinen,
takoja iänikuinen!
Aura kultainen kuvaa,
hope'inen huolittele!
Sillä kynnet kyisen pellon
käärmeisen käännättelet."
(Kalevala 19: 53-59).*

Pekka Ervast selittää Kalevalan Avaimessa tätä kohtaa (s.226): "Tao kultainen aura, eli muodosta ajatustyön ja mietiskelyn avulla selväpiirteinen maailmankatsomus parhaimmista käsitteistä ja tiedoista, mitä voit itsellesi hankkia. Tällä tavoin puhdistat reaalisen minäsi ajatussisältöä ja mietiskelyssä uskosi kultaisella auralla kynnet ymmärryksesi peltoa. Saat ihmeeksesi nähdä kuinka paljon on nostettava kyitä kynnökselle, käärmeitä käännökselle. Kun pukeudut samalla rehellisyyden rautapaitaan ja totuuden teräsvöihin ettet joudu itsesi kanssa ristiriitaan ja siten harhojen ja valheiden saaliiksi; ja valjasta intosi ja tarmosi tulinen ruuna, ettet väsy ja heitä mietiskelyä kesken".

Tämä tuo mieleen Paavalin ohjeet efesolaisille, kun hän käskee heitä pukemaan päälleen Jumalan sotisovan, hengen miekan ja uskon kilven, taistelussa pahoja henkivaltoja vastaan. (Paavalin kirje Efesolaisille 6: 11-18)

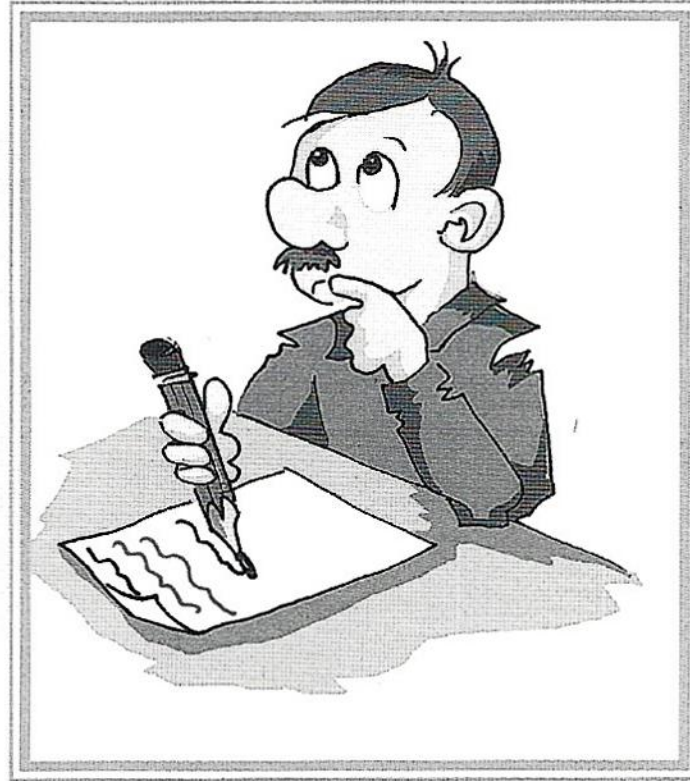
Vanha intialainen sanonta on, että tuhannen virstan matka alkaa yhdellä askeleella. Niin se alkaa myös pyhiinvaeltajalla ja totuuden etsijällä. Oikean ja totuudellisen tiedon hankkiminen on itse asiassa haastavampaa nyt kuin ennen. Internetin myötä se on kyllä helpottunut, mutta samalla tehnyt tiedon määrästä lähes loputtoman suon. Jos ei omaa kykyä erottaa tosi epätodesta ja olla välinpitämätön epätodesta, on helposti pulassa.

Puhdistuksen tiellä kulkeminen, henkinen itsekasvatus on myös vapaamuurariuden keskeinen tarkoitus. Se antaa työkaluja ojentautua elämässä henkisten arvojen mukaan. Vastoin yleistä käsitystä myös naisia on ollut vapaamuurareina jo 1800-luvun lopulta lähtien. Vuonna 1882 George Martin vihki Marie Deraismesin vapaamuurariksi pienessä looshissa Pariisin lähellä. Se johti yhteisvapaamuurariveljeskunnan Le Droit Humainin syntyyn vuonna 1893. Suomeen tuo liike saapui vuonna 1920 ja siitä tuli vähitellen myös olennainen osa Ruusu-Ristin sisäistä koulua. Tosin se johti myös eroon tuosta

Le Droit Humainista vuonna 1927. Kaikki eivät hyväksyneet Pekka Ervastian tekemiä linjauksia ja uudistuksia.

Perinteinen miesmuurarius ei vielä hyväksynäista vapaamuurariksi, mutta ehkä asia tulevaisuudessa muuttuu. Ei ole vielä kauan siitä, kun naista ei hyväksytty papiksi ja nyt meillä on jo piispanakin nainen. Huhuja muutoksesta kiirii ainakin Ranskasta, jossa eräät veljeskunnat jo hyväksyvät yhteisvapaamuurarit. Tällaiset muutokset ovat aina hitaita ja aina löytyy niitä, jotka vetoavat johonkin vanhaan tekstiin estääksensä ne. Tosiasia kuitenkin on se, että mikä ennen oli totta ja hyve, ei välttämättä olekaan enää sitä. Meillä jokaisella voi olla luutuneita käsityksiä ja ennakkoluuloja. Vanha sanonta pitää yhä paikkansa, ”lue enemmän niin luulet vähemmän”. Vapaamuurariuden kolme ensimmäistä astetta eli ns. sinistä muurariutta kutsutaan Johannesmuurariudeksi. Tämä viittaa nimenomaan Johannes Kastajaan. Monet ovat sitä mieltä, että nämä kolme astetta ovat alkuperäinen vapaamuurarius.

Piippuviisas ja Tuhva

Tunnetilaterroismi

Olin varsin pahalla päällä. Työt painoivat päälle, aikataulut olivat tiukat ja määräajat lähenivät. Olin myös lupautunut tekemään enemmän kuin ehdin ja jaksoin myös harastusteni eteen. Tämä kaikki sai minut tuskailemaan ja olemaan tyly kun istuin Piippuviisaan kanssa kahvilla.

”Oletko koskaan kuullut sellaista sanaa kuin tunnetilaterroismi”, kysyi Piippuvaari yllättäen jutustelun lomassa.

”No nyt kuulin, vastasin tympääntyneenä, ja odotan, että kohta saan kuulla siitä ja kaiken lisäksi sen päälle saan kuulla sinulta moittivan saarnan.”

” Se on sellainen vain jos sellaisena otat. Minusta tunnetilaterroismi on ihmisen käyttämä ase, jolla hän saa toiset varpailleen eivätkä he hyökkää häntä itseään vastaan. Sen tarkoitus ja päämäärä on rakentaa itselle suojamuuri samalla tavalla kuin hyökkäävä ihminen tekee. Kun on aggressiivinen toisia kohtaan, eivät he niin helposti hyökkää sinun kimppuun ja ole aggressiivisia puolestaan sinua kohtaan. Tunnetilaterroismilla ajetaan samaa asiaa. Se tehdään vain pikkuhiljaa, salakavalasti. Loppu tulema on se, että kanssaihmiä hallitaan. He joutuvat olemaan varoillaan toisen mielialan suhteen ja pahimmillaan alkavat mielistellä terroristia. Useimmat sitä käyttävät tavalla tai toisella. Eräät ovat kehittäneet siitä taiteenlajin.”

” No, tulihan se sieltä”, totesin Piippuviisaalle yrmeänä.

Pääsiäisen mysteeri

Raamatun kaikki neljä evankeliumia ja useat apokryfiset tekstit kertovat pääsiäisen mysteeristä, miten Jeesus saapui Jerusalemiin ennustusten mukaan kuninkaana, petettiin, ristiinnaulittiin, kuoli ja nousi ylös kuolleista. Kristityt kautta maailman ottavat pääsiäisen tapahtumat kirjaimellisesti, ikään kuin historiallisena tapahtumana. Vain harvat ymmärtävät pääsiäisen todellisen merkityksen, eli kertomuksena ihmisen vihkimystiestä.

Samankaltaisuuksia vapahtajien elämäntarinoissa

Kysymys, oliko Jeesus historiallinen henkilö, on tässä tapauksessa turha. Hänen elämänsä aina hedelmöittymisestä kuolemaan ja ylösnousemukseen on täynnä vertauskuvia, jotka ovat yllättävän samankaltaisia muiden uskontojen vapahtajien elämäntarinan kanssa. Lista kuolleista ja ylösnousseista vapahtajista esiintyy lähes joka uskonnossa. Egyptiläinen Osiris joutui kateellisen veljensä murhaamaksi ja nousi kuolleista. Kanaanilaisten Baalin sanottiin nousevan kuolleista ja vietävän häitä. Foinikialaisten Melkart poltettiin roviolla ja nousi kuolleista. Asklepioksesta tuli parantajajumala vasta, kun Zeus oli tappanut hänet ja hän nousi kuolleista. Listaa voi jatkaa vaikka kuinka pitkälle: kreikkalaisilla Alkmene, Kastor, Herakles ja

Melikertes, buddhalaisilla Bodhidharma ja mestari Puhua. Todellisuudessa kuolema ja ylösnousemus ovat osa vihkimystä, joka valmistaa kokelaan kuolemattomuuteen.

Kuolema vihkimystien symbolina

Roomalaiskirjeen mukaan ylösnousemus tulee jokaisen kristityn osaksi: "Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman" (Room. 6:4). Jotta kokelas voisi saavuttaa kuolemattomuuden, hänen tulee hyljätä väliaikaiset asuinsijansa ruumiissa, mielessä ja tunteissa ja kuolettaa itsensä niille. Sen vuoksi vihkimystietä symboloikin kuolema, kuolema maailmalle. Tämä teema toistuu usein Uudessa Testamentissa, varsinkin Paavalin kirjeissä. Myöhemmin apokalyptiseksi tulkittu, kuolleiden ylösnousemusta ja viimeistä tuomiota odottava alkukirkko tosiasiaassa toimi mysteerikouluna ja toteutti ensimmäisinä vuosisatoina samaa tehtävää kuin Egyptin ja Kreikan huomattavasti vanhemmat järjestelmät. Kirjeessään kolossalaisille Paavali sanoo: "Jos te olette Kristuksen kanssa kuolleet pois maailman alkeisvoimista, miksi te, ikään kuin eläisitte maailmassa, sallitte määrätä itsellenne säädöksiä" (Kol. 2:20) Tämä kuolema valmistaa vihityn kuolemattomuuteen.

Vihkimättömän ihmisen ruumiissa, joka intialaisten kirjoitusten mukaan koostuu 16 kaalasta (osasta) ja jota hallitsee edellä mainitut 33 jumalaa, on jatkuva mahdollisuus epätasapainoon ja sairauteen. Vihkimystä seuraavassa kuolemassa aivan kuin yksilön elämän päättävässä kuolemassa nuo 16 kaalaa ja 33 jumalaa sulautuvat takaisin kosmisiin vastineisiinsa. Uudestisyntymässä tai ylösnousemuksessa henki taas organisoi alemmat käyttövälineensä uudelleen tai paremminkin heijastaa ne ulos itsestään ja lunastaa paikkansa noiden 33 jumalan hallitsijana.

Ruumis muuntuu hengeksi ja henki muuntuu ruumiiksi

Egyptiläinen Kuolleiden Kirja kuvaa vihittävän matkaa erilaisten testien kautta kuoleman valtakunnan läpi. Erilaiset jumalat, demonit ja muut manalan asukkaat pelottelevat kokelasta ja kysyvät häneltä erilaisia kysymyksiä. Kokelas voittaa kuitenkin kaikki esteet tuntemalla koettelijoidensa ”salatut nimet”. Vihdoin hän saapuu Maatin Halliin, Osiriksen valtaistuinsaliin. Siellä hän kohtaa ”neljäkymmentäkaksi jumalaa”, jotka sanovat hänelle: ”Tule sisään ja käy Maatin Hallin kynnyksen yli, sillä sinä tunnet meidät”. Itse asiassa Kuolleiden Kirja kuvaa vihityn matkaa oman ruumiinsa ja mielensä syvyyksiin niitä hallitsevien alkeisvoimien herraksi.

Näiden voimien tunteminen, mitä kuvaa vihittävän tieto salatuista nimistä, antaa vallan niiden yli. Vihittävä sulauttaa nuo voimat omaan tietoisuuteensa ja ne tulevat perimmäisen tiedon kautta osaksi häntä itseään.

Eräs alkemistien tunnuslauseista ”Solve et Coagula” – liuota ja kiinteytä, kuvaa samaa prosessia, jossa ruumiin moninaiset osat eli alkemian metallit ensin liuotetaan universaaliin liuottimeen ja sitten palautetaan uudestisyntyneessä hahmossa. Teos Philosophica Pura sanoo: ”Liuottaminen on ruumiin muuttamista puhtaaksi hengeksi. Kiinteyttäminen on hengen muuttamista jälleen aineeksi, kuten mestarin ohje sanoo: ’Muuta ruumis hengeksi ja henki ruumiiksi. Hän, joka on ymmärtänyt tämän, on saanut kaiken; hänellä, joka ei ymmärrä, ei ole mitään.’ ”

Tuli, kuolema ja uudestisyntyminen

Jotta uudestisyntyminen voi tapahtua, vanhan ihmisen on kuoltava. Tuo kuolema tapahtuu ristin kautta. Tätä kuoleman ja uudestisyntymän mysteeriä symboloivat kirjaimet INRI ristin sakaroissa. Kirjainyhdistelmän eksoteerinen selitys löytyy Raamatusta, jossa se on lyhenne latinankielisestä kirjoituksesta Kristuksen ristissä ”IESVS NAZARENVS REX IVDAEORVM”, ”Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas”. Tekstiin viitataan kaikissa evankeliumeissa, Matt. (27:37), Mark. (15:26); Luuk. (23:38) ja Joh. (19:19).

Viimeksi mainitussa sanotaan: ”Ja Pilatus kirjoitti myös päällekirjoituksen ja kiinnitti sen ristiin; ja se oli näin kirjoitettu: ’Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas’”.

Kirjainyhdistelmän esoteerinen merkitys löytyy sitä vastoin useista gnostilaisista ja alkemistisistä lähteistä, joissa sille annetaan seuraavat merkitykset:

- ”Ignis Natura Renovatur Integra” – ”tulen kautta luonto uudistuu”
- ”Ignem Natura Regenerando Integrat” – ”uudistamalla luonto säilyttää tulen cheyden”
- ”In Nobilis Regnat Iehovah (tai Iesus)” – ”Jahve (tai Jeesus) hallitsee jalosukuisia”
- ”Iesus Nascente Ram Innovatur” – ”nousemalla Jeesus uudistaa oksan”
- ”Igne Nitrum Roris Invenitor” – ”tulen kautta suola eristetään kastepisarasta”
- ”Insignia Naturae Ratio Illustrat” – ”järki valaisee luonnon merkit”
- ”Inter Nos Regnat Indulgentia” – ”keskellämme hallitsee hyvyys”
- ”Intra Nobis Regnum Iehova” – ”Jumalan valtakunta on meissä”
- ”Iustum Necare Reges Impios” – ”on oikein surmata jumalaton kuningas”
- ”Iustitia Nunc Reget Imperia” – ”oikeus hallitsee nyt valtakuntia”
- ”In Necis Renascor Integer” – ”kuoleman kautta minä synnyn uudeksi”

Yhtäkaikki symbolin monista merkityksistä voidaan löytää toistuvasti sanat tuli, kuolema ja uudestisyntyminen. Nuo kolme ovat keskeisiä alkemialle, jota kutsutaan myös tulen tieteeksi. Aivan kuin egyptiläinen feenikslintu tullessaan vanhaksi sytyttää pesänsä ja

syntyy tuhkasta uudelleen, alkemisti uudistaa sisäisen tulen kautta vanhan luontonsa ja syntyy uudelleen.

Alkemistinen Viisasten Kivi

Vihkimysprosessia symboloi kuolema, joka tässä tapauksessa tarkoittaa ihmisen alemman astraalisen luonnon (jumalattoman kuninkaan) kuolemaa. Tuli, jonka kautta uudistuminen tapahtuu, on käärmetuli. Intiassa käärmetuli tunnetaan nimellä kundalini ja sen sanotaan asuvan ihmisen alimmassa voimakeskuksesta, chakrassa, joka hallitsee myös karkeinta elementtiä, maata. Maaelementin symboli on neliö tai kuutio, ja kuution kuusi kylkeä avattuna muodostavat ristin. Näin ollen ristiinnaulitsemisen mysteeri tarkoittaa itse asiassa laskeutumista karkeimpaan materiaan, pimeyteen ja kuolemaan, josta uudestisyntyminen (tai ylösnousemus) on mahdollista käärmetulen avulla. ”Visita Interiora Terrae Rectificandoque Invenies Occultum Lapidem” – ”tunkeudu maan ytimeen ja oikaisemalla se löydät Viisasten Kiven”, on yksi alkemistien tunnuslauseista. Viisasten Kivi muuttaa epäjalot metallit kullaksi. Marsin hallitsema rauta eli ihmisen astraaliruumis muuttuu auringon hallitsemaksi kullaksi.

Ylösnousemusruumis hengen tietoisena ilmentymänä

Uudestisyntyminen ei tarkoita pelkästään subjektiivista olemassaoloa puhtaassa hengessä vaan tietoisuuden aktiivista ilmennystä toiminnassa sekä älyn tasolla että ulkoisessa maailmassa. Tätä ilmennystä varten vihityn tarvitsee luoda itselleen henkikeho tai ylösnousemusruumis. Tämän henkikehon to-

dellisuudesta kertoo esimerkiksi Luukkaan evankeliumi: "Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani: minä tässä olen, ei kukaan muu. Koskettakaa minua, nähkää itse. Ei aaveella ole lihaa eikä luita, niin kuin te näette minussa olevan" (Luuk. 24:39). Magdalan Maria ei saanut koskettaa Jeesusta heti ylösnousemuksen jälkeen, sillä tämän henkikeho ei ollut vielä valmis "Jeesus sanoi: 'Älä koske minuun. Minä en vielä ole noussut Isän luo. Mene sinä viemään sanaa veljilleni ja sano heille, että minä nousen oman Isäni ja teidän Isänne luo, oman Jumalani ja teidän Jumalanne luo'" (Joh. 20:17).

Tuo uusi henkikeho tai ylösnousemusruumis on yksi eikä siinä ole enää mitään materiaalista siinä merkityksessä kuin materia tarkoittaa tietoisuuden vastakohtaa tai tajuttomuutta. Se on hengen tietoinen ilmennys ja on siten yksi. Se, mikä on yksi, on myös muuttumaton ja kuolematon, koska kuolema on mahdollista vain syiden ja seurausten moninaisessa maailmassa. Hippokrates on sanonut: "Jos ihminen olisi yksi, hän ei koskaan sairastuisi" ja: "Ei ole mahdollista löytää syytä sairauteen siinä, mikä on yksi".

Miten on sitten mahdollista, että henkikeho tulee näkyväksi ja muistuttaa muutenkin aineellista kehoa. Tässä tulee pitää mielessä, että käsitys aineesta ulkopuolisena, tiedostamattomana "pimeänä" massana syntyy ainoastaan vihkimättömän ihmisen rajatun havaintokyvyn tuloksena. Tosiasiassa aine ei ole muuta kuin hengen tapa ilmaista itseään, tulla itselleen havaittavaksi. Henki on subjekti ja aine on objekti. Henki tiedostaa ja tuntee aineen täydellisesti. Syy, miksi vihkimättömän ihmisen aineellinen keho on hä-

nelle suurelta osin tuntematon, johtuu siitä, että tämä keho ei ole hänen vaan se on universaalin hengen ilmennystä ja tiedostama. Ihmisen oma tietoisuus tiedostaa siitä vain pienen, rajatun osan, ja kaikki muu on hänelle vierasta, ulkopuolista. Vihityn adeptin henkikeho on yksi siinä merkityksessä, että sen tiedostaa yksi henki, jonka ilmennystä se on. Tässä kehossa on toki osia ja jäseniä, mutta niitä tiedostaa ja hallitsee yksi tietoisuus, joka ilmentää niiden kautta minkään rajoittamatta itseään.

Vihityn ruumis toteuttaa mitä mieli tahtoo

Henkikeho ja sen ilmaisu muistuttaa tavallisella ihmisellä hypnoositilassa tavattavaa mielen valtaa materian yli. Jos ihminen suggeroidaan voimakkaasti esimerkiksi tuntemaan kuuman raudan kosketus ihollaan, hän saattaa reagoida jopa kevyeen kädellä kosketukseen kehittämällä palovamman. Mieli hallitsee siis ruumista ilman tietoista tahtoa ja normaalia hierarkista hermoimpulssien välitystä aivoista jäseniin. Vihityn mestarin henkikeho ja mieli tosin ovat yhtä, hänen ruumiinsa toteuttaa hetkessä ja ilman erityistä keskittymistä sen, mitä hänen mielensä tahtoo. Tämä ruumis kokonaisuudessaan on ikään kuin kuva mielessä, aivan kuten hypnotisoidun ihmisen mieleen luotu kuva kuuman raudan kosketuksesta iholla. Kaikki sen elimet ovat yhtä planetaaristen alkukuvien kanssa ja toteuttavat täydellisesti, sopusoinnussa tehtäviään. Vihityn tajunta on saavuttanut täyden tiedon ja hallinnan noihin elimiin. Mikään ei ole hänelle enää ulkopuolista. Siksi itämaiset vihityt ovat käyttäneet tästä henkikehosta nimeä manomayakaya, mielen luoma ruumis tai mayavi rupa, mielen kuvitteleva hahmo.

Vihitty voi halutessaan näyttäytyä tässä henkikehossaan tai vastaavasti vetää ilmennyksen takaisin mieleensä. Tuolloin ulkoinen hahmo katoaa näkyvistä. Jeesus ilmestyi henkikehossaan opetuslapsille suljettujen ovien taakse ja halutessaan Tuomas olisi saanut koskea tuota kehoa ja todeta sen olevan kuin ainetta. "Viikon kuluttua Jeesuksen opetuslapset olivat taas koolla, ja Tuomas oli toisten joukossa. Ovet olivat lukossa, mutta yhtäkkiä Jeesus seiso i heidän keskellään ja sanoi: 'Rauha teille!'" (Joh. 20:26). Tämä on mahdollista, sillä henkikeho on voittanut aineen hitauden, se on itse asiassa enemmän energiaa kuin ainetta materiaalisen tieteen näkökulmasta. Aine ja sen rakenneosathan ovat kvantteja, energiahiukkasia.

Noiden energiahiukkasten liike ja suhde toisiinsa riippuvat siitä tahdosta, joka niitä hallitsee. Harhan vallassa elävät vihkimättömät näkevät aineen hitautena ja esteenä mielen ja tahdon toteutumiselle.

Veden ja Hengen symboliikkaa

Alkemiassa suola on aineellisen ruumiin symboli ja edustaa materian hitautta ja pysyvyyttä. Se on syntynyt kahden vastakkaisen voiman vaikutuksesta, jossa nämä voimat sammuttavat toistensa aktiiviset ominaisuudet, nimittäin elohopean ja rikin. Elohopea on "elämän vesi", astraalivalo, joka sisältää asioiden "sielun", si-

säisen olemuksen. Rikki on elollisen olennon yksilöllisen voiman antava pernsiippi, joka on vanginnut ja organisoinut itseensä osan kosmoksen energioita.

Sama "veden ja Hengen" symboliikka löytyy myös Uudesta Testamentista Kristuksen keskustelusta Nikodeemuksen kanssa: "Jeesus vastasi: 'Totisesti, totisesti, minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.'" (Joh. 3:5). Nämä kaksi, elohopea ja rikki, ja niiden edustamat ominaisuudet ovat kahlitut tai pikemminkin kiinnitetyt aineelliseen ruumiiseen. Alkemistisessä prosessissa ne täytyy ensin puhdistaa eli erottaa ruumiista ja toisistaan, kirkastaa, ja seuraavassa vaiheessa sulauttaa ruumiin osien planetaariset alkeisvoimat niihin. Näin sekä elohopea ja rikki saavat takaisin "taivaalliset" ominaisuutensa kosmisten alkukuvien mukaan.

Viimeisessä vaiheessa uusi ruumis kootaan näiden kirkastettujen ja elävöitettyjen alkuaineiden uudesta liitosta. Tämä kirkastettu henkikeho on viisasten kivi, elämän eliksiiri, azoth, joka antaa kuolemattomuuden. Siinä rikki ja elohopea edustavat suolan ja materian kahleesta vapautettuja aktiivisia energioita. "Transmuteni de lapidibus mortuis in vivos lapides philosophicos" (Muuttakaa itsenne kuolleista kivistä eläväksi viisasten kiveksi), on eräs alkemistien tunnuslauseista.

90 vuoden takaa

Teosofinen seura. Mrs. Besantin T. S:n vuosikokouksessa pitämän presidenttipuheen mukaan Teosofisessa Seurassa oli viime vuoden lopulla 1,360 looshia ja 39,773 jäsentä yhteensä maapallon kaikissa osissa. Uusia jäseniä oli vuoden aikana liittynyt 5,391. Mitä erikoisesti Suomeen tulee, näkyy täällä olevan 18 looshia (paikallisosastoa) ja 500 jäsentä; 36 uutta jäsentä liittyi Suomen Teosofiseen Seuraan viime vuoden aikana. Emme saata muuta kuin onnitella Suomen T. S:aa, joka jäsenlukunsa suhteen yhä pysyy puolessa tuhannessa, vaikka se epäilemättä Ruusu-Ristin kautta kadotti osan jäsenistään. Siten todistavat tosiseikat, että teosofisen liikkeen eri haarautumista kukin täyttää paikkansa maailmassa.

Ruusu-Risti. Teosofisen Seuran mahtaviin numeroihin verraten meidän Ruusu-Ristimme häipyä vallan mitättömäksi, ellemme ota huomioon, että se on vastasyntynyt teosofisen liikkeen haarautuma. Kun ajattelemme, että se on semmoisenaan toiminut vähän kolmatta vuotta, ei senkään jäsenluku, joka on noussut neljännelle sadalle, ole suhteellisesti niinkään arvoton. Lisääntyi sekin toimintansa toisena vuonna 50 jäsenellä ja kolmas toimintavuosi, joka päättyy ensi vuosikokoukseen, näkyy tulevan esittämään vielä suuremman numeron.

Lähde: Ruusu-Risti, okkultinen aikakauskirja maaliskuu 1923.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer		IBAN FI7680001901068834		BIC	
Saaja Mottagare		Ruusu-Risti lehti			
TILISIIRTO, GIRERING	Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress				
	Allekirjoitus Underskrift				
Tilitytö nro Från konto nr		Vitenumero Ref. nr		Eräpäivä Förfallodag	1.04.2013
				Euro	25,00 €

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

Pekka Ervast
Toimittajalta

Tässä Tietäjän numerossa julkaisen mielestäni mainiosti kirjoitetun poleemisen artikkelin ”Mihin suuntaan?” Sen tekijä on kutsunut itseään salanimellä ”Ääni maaseudulta” eikä suvainnut minun julkaista oikeata nimeään. Asian ja aatteen kannalta nimi ei olekaan mikään tärkeä asia. Päinvastoin voi sanoa, että asia itse puhuu paremmin puolestaan, kun ei tiedä, kuka ajatukset lausuu. Toivoisin nyt, että kaikki, jotka ovat Teosofisen Seuran tehtävätä ja tarkotusta pohtineet, lukisivat tämän kirjoituksen ”Mihin suuntaan?” ja lukisivat sitä tarkkaan, sillä sen se ansaitsee. Se on suurella tunteen voimalla kyhätty arvostelu Teosofisen Seuran työstä ja teosofian tarkoituksesta. Eikä se ole pahansuovasti kirjoitettu, vaan ystävällisellä mielellä. Se käy kuitenkin siinä määrin ”toiseen suuntaan” kuin minun käsitykseni Teosofisesta Seurasta ja teosofiasta, etten ole malttanut olla valaisematta asiaa omalta kannaltani kyhäyksessä ”Teosofinen Seura ja veljeysaate.” Samasta syystä avaan myös Tietäjän palstat niille, jotka haluaisivat sanoa sanottavansa tässä kysymyksessä. Pyydän vain, että kirjoitukset, joita ehkä tullaan lähettämään, ovat niin lyhyet, ytimekkäät ja asialliset kuin mahdollista. Jos täten saadaan aikaan mieltäkiinnittävä, opettavainen ja uusia näköaloja avaava keskustelu,

voimme syystä olla kiitolliset ”Mihin suuntaan?” kirjoituksen ajatusrikkaalle tekijälle.

Omassa kyhäyksessäni ”Teosofinen Seura ja veljeysaate” en ole kajonnut kyseessä olevaan artikkeliin; olen vain esittänyt oman kantani. Suotakoon minun sentähden kosketella

tässä kolmea seikkaa, jotka pistivät silmääni kirjoitusta lukiessani. (Kohtelias lukija kääntyy nyt kirjoitukseen ”Mihin suuntaan?”, ennenkuin hän jatkaa näitä minun mietelmiäni.)

Tekijän filosofista kantaa kutsuisin utilitaristiseksi, s.o. hän arvostelee asioita hyödyn kannalta. Mitä hyötyä on ihmiskunnalle teo-

sofiasta ja Teosofisesta Seurasta? Jos ei niistä hyötyä ole, ovat ne tarpeettomia. Mikään totuus ei ole ehdoton eikä ikuinen. Se palvelee aikansa. Kun ei siitä enää ole hyötyä kehitykselle, saa se mennä.

Tämä kuulostaa järkevältä (ehkä samalla hie-man materialistiselta), mutta siinä on heikko kohta. Utilitaristi esiintyy arvostelijana, mutta missä on arvostelun mittapuu? Hänessä itsessään. Hän puhuu kehityksestä ja ihmiskunnan hyödystä, mutta mistä hän tietää, mikä on hyödyksi, mikä ei? Omalla järjellään hän niitä asioita punnitsee, ja sentähden hänen

arvostelunsa ei ole ehdoton. Se on tietysti hyvä ja hyödyllinen, niinkuin kaikki inhimillinen ajatustyö, mutta se ei ole ehdoton.

Onkin olemassa toinen filosofinen kanta. Tämä etsii totuutta sinään eikä kysy, mitä hyötyä on totuudesta. Se iloitsee itse totuuden tiedosta, itse Jumalan tunnosta, vaikkei mitään silminnähtävää sillä aikaansaataisi. Jos se esim. on päässyt tietoon siitä, että jälleensyntyminen ja karma todella vallitsee luonnossa, tai siitä, että maa kiertää auringon ympäri ja että avaruus on tulvillaan aurinkoja, jotka kulkevat säännöllistä kulkuaan, silloin se on tiedostaan onnellinen ja kiitollinen. Sil- lä vaikkei tiedosta muuta hyötyä olisi, se ainakin vapauttaa sielumme ja henkemme tietämättömyyden tuskallisista kahleista. Ja jos me ihmiset ennen kaikkea olemme sielullisia olentoja, ajattelevia, tuntevia, tahtovia, silloin ei ole vähäksi arvattava se henkinen hyöty, mikä pieninkin totuuden tieto meille tuottaa.

Tämän olen sanonut artikkelista yleensä. Vielä on kaksi yksityiskohtaa, joihin tahdon kajota. Tekijä sanoo: ”Teosofisten oppien alkuperää koskevat perusteet sisältävät paljon pimeitä ja epäilyttäviä paikkoja, eikä niitä ole kukaan ainakaan Suomessa yrittänytkaan tyydyttävästi valaista.”

Tähän vastaan: teosofisten oppien alkuperään nähden ei ole pienintäkään pimeyttä eikä epäselvyyttä. Teosofiset opit ovat pitkällisten

havaintojen ja tutkimusten tuloksia. Näitä havaintoja ja tutkimuksia on tehty vuositu- hansien kuluessa ja niitä tehdään tänä päivänä. Mitään pakollista uskoa ei vaadita. Jokai- nen on vapaa tutkimaan. Ken totuutta etsii kyllin tarmokkaasti, hän pääsee yliaistillisesti, salatieteellisesti todentamaan edeltäjiensä tut- kimustuloksia. Kaikki usko on vapaaehtoista.

Tekijä nähtävästi ajattelee Madame Blavatskya ja hänen mainettaan. Mutta miksi? Ei H. P. Blavatsky ole teosofisia oppeja keksinyt. Sen jokainen voi todentaa tutustumalla maailman uskontojen, ajattelijain, mystikkojen, teoso- fein, kabbalistein j. n. e. oppeihin ja opetuk- siin, kuten Mad. Blavatsky itse neuvoi teke- mään. H. P. B. oli vain yksi niistä ja meidän ajallamme etevin niistä, jotka käänsivät maa- ilman huomion siihen, että totuuden tietoa on saavutettavissa ja että totuuden tietäjiä on olemassa.

Toisessa kohdassa tekijä sanoo: ”On tosin pyr- kimys kehittää suomalaista teosofiaa Kaleva- lan pohjalle. Mutta kun yritys tähtää osittain siihen, että Kalevala tehtäisiin jonkinlaiseksi salatieteen lähdekirjaksi tai teosofian todistus- kappaleeksi, niin yhdistetään siihen jotain hä- mää ja sekavaa, eikä tehdä hyvää palvelusta Kalevalalle. Tai kun Kalevalan ”haltia” käsit- teen avulla valaistaan Snellmanin, Lönnrotin y. m. kansallisuusaatetta, niin tuntuu se maal- likosta teennäiseltä, niin vilpitöntä ja harrasta kuin se esittäjän puolelta on ollutkin.”

Tähän vastaan – sitä suuremmalla syyllä, koska Kalevalan selittäminen ja yleensä suomalaisen salatieteen tutkiminen on minunkin personallista työtäni, - että artikkelin tekijä edellytyksissään kerrassaan erehtyy. Jokainen ei katso asioita utilitaristiselta kannalta kuten hän. On niitä, joiden motiivina ei ole hyöty, vaan puhtaasti tieteellis-taiteellinen totuudenrakkaus. Omasta puolestani minun täytyy tunnustaa, että Kalevala- y. m. tutkimukseni eivät ”tähtää” mihinkään – tai jos johonkin tähtäävät, tähtäävät siihen, että toisille olisi tutkimuksistani iloa ja apua ja että minun tutkimukseni yllyttäisivät toisia tekemään parempia ja syvempiä: silloin lopulta totuus kirkastuu ja tulee eläväksi.

En ole suinkaan Kalevalan ”haltia” käsitteen avulla valaissut Snellmanin y. m. kansallisuusaatetta. Ne ajatukset, jotka olen esittänyt esim. ”Suomen kansallishaltia” kirjasessani, ovat syntyneet aivan toisella tavalla – toisessa järjestyksessä, tekisi mieleni sanoa. Deevan eli kansallishaltian, kansan suojelusenkelin käsite on vanha salatieteellinen käsite. Mutta minäkään en ollut siihen kiinnittänyt erityistä

huomiota, ennenkuin tein sen havainnon, että se oli elävä todellisuus eikä mikään teoretinen käsite. Vasta kun tajuntani oli kohdannut Suomen deevan elävänä todellisuutena, vasta silloin huomasin, että salatieteilijät olivat sellaisesta olennosta puhuneet, ja vasta silloin minulle selveni, että deevan inspirationista oli tapahtunut sellainenkin työ kuin Snellmanin kansallinen herätys.

Olen totuudenetsijä sieluni sisimpiä syitä myöten ja sentähden yhdyn täydelleen tekijän loppusanoihin : ”... emmekä suinkaan tarvitse tukahuttaa etsimisen kaipuuta siinä pelossa, että joskus löytäisimme kaiken ja siitä seuraisi ikuinen kuolema. Sillä sitä varten kaikkeus on ääretön, ettemme koskaan voisi päästä viimeiselle rannalle.” Lisään ainoastaan omalta kannaltani, että vaikka kaikkeudenkin löytäisimme, ei siitä seuraisi kuolema, vaan ikuinen elämä, koska kuolema ei kaikkeutta voi saavuttaa.

Lähde: Tietäjä, teosofinen aikakauskirja syyskuu 1916.

Teosofinen yhteistyöryhmä

Onnellisuuden avaimet

Balderin salilla 13.4.2013 klo 11-15
Aleksanterinkatu 12 Helsinki

Alustajina: *Heli Veivo, Tarja Pursi,*
Maria Sannamo ja Jarmo Anttila

Taiteellista ohjelmaa: *Jyrki Ivars, piano ja Erkka Laitinen , kitara.*

NORDICUM

F O R U M H U M A N U M

FHN –yleisöesitelmät, keväällä 2013

- 20.1. Tauno Pitkänen: Vapaamuurarius henkisenä kouluna --- Kuopio (EO)
- 27.1. Anne Paalo: Peter Deunov, bulgarialainen mystikko --- Siilinjärvi ja Kuopio (RR)
- 3.2. Esko Länsimies: Ihmiskunta ja luonto törmäyskurssilla --- Kuopio (EO)
- 17.2. Marko Manninen: Vapaiden taitojen harmonia --- Siilinjärvi (RR)
Uskonnot metodina --- Kuopio (RR)
8. – 10.3. Oiva Solehmainen: Meditaation parantava voima ---Siilinjärvi (RR)
- seminaari, tarkempi ohjelma ilmoitetaan myöhemmin.
- 17.3. Väinö Åberg: Suomen henkinen tehtävä Euroopassa --- Kuopio (EO)
- 24.3. Jarmo Ikola: Jälleensyntymä ---Siilinjärvi (RR)
- 14.4. Liilia Siiberg: Rosenkreutzilainen ideologia, juuret ja pyrkimykset --Kuopio (RR)
- 21.4. Jouko Ikonen: Uskomaton uskontunnustus --- Kuopio (EO)
- 19.5. Matti Koskinen: Mielen suursiivous --- Siilinjärvi (RR)

Keskustelutilaisuudet Siilinjärvellä - joka toinen tiistai klo 18:00 :

15.1., 29.1., 12.2., 26.2., 12.3., 26.3., 9.4., 23.4. ja 7.5 (RR)

Järjestelyvastuut on ilmoitettu lyhenteellä:

EO = ElämänOpisto ry, RR=Ruusu-Risti ry

Siilinjärven luentotilaisuudet pidetään Ruusu-Ristin temppelissä Asematie12, Siilinjärvi
Tilaisuudet alkavat klo 12.00.

Kuopion luentotilaisuudet pidetään KANSALAIISOPISTON OPISTOSALISSA B059,
Puistokatu 20. **Tilaisuudet alkavat klo 15.00.**

**FORUM HUMANUM NORDICUM on kohtaamispaikka ihmisille, jotka haluavat erottaa
ajatuksissaan totuuden epätodesta ja jotka ovat valmiit käyttämään voimiaan
ihmiskunnan ja muun luomakunnan hyvää elämää edistäviin tekoihin.**

Havahtuminen rakkauteen

Kaksitoista vuotta sitten ilmestyi suomeksi ensimmäisen kerran kirja Havahtuminen Jesuiittapappi Anthony de Mellon puheista, seminaareista ja alustuksista koostettu kirjoituskokoelma. Pian julkaisemisensa jälkeen Havahtuminen sai maan suurimmassa päivälehdessä näkyvää palstatilaa kirjoituksessa, jossa sanottiin, että jos et elämässäsi ole lukenut yhtään kirjaa ja sinun pitäisi lukea yksi, sen pitäisi olla tämä Havahtuminen.

Kaivoin hiljakkoin uudestaan de Mellon Havahtumisen ja ajattelin katsoa, mikä siinä oikeastaan oli niin merkittävää. Mistä havahtumisesta ja mihin havahtumisesta de Mello puhuu ja miten hän puhuu havahtumisesta rakkauteen, sillä ymmärtääkseni siitä puhuvat kaikki henkisen tien opettajat. Halusin myös katsoa, miten omat teosofispohjaiset havaintoni ja ymmärrykseni heräämisestä rakkauteen näyttäytyvät suhteessa de Mellon tekemiin havaintoihin.

Olen vuosien kuluessa kasvanut siihen ymmärrykseen, että kun puhutaan havahtumisesta, unesta heräämisestä, henkisestä kokemuksesta, valaistumiskokemuksesta ja tämän kaltaisista tajunnan laajenemiseen liittyvistä kokemuksista, niin silloin on heräämisen tavoitteena, tajunnan laajenemisen jälkeen syntyvässä tilassa aina kysymys rakkauden kyvyn kasvamisesta meissä. Voidaan myös sanoa: meidän kasvamisestamme rakkauteen.

De Mello puhuu asioista, jotka kaikkia henkisiä etsijöitä pitävät hengissä ts. kiinni henkisessä todellisuudessa. Ne ovat havaintoja, jotka tuottavat meille jatkuvaa iloa ja lohdutusta, jotka voimaannuttavat ja auttavat välttämään masennusta ja apatiaa ja antavat oikean suhteen tähän olemassaoloon ja todellisuuteen ja mahdollisuuden sekä tavoitella että pysyä ja elää rakkauden tilassa.

Tämä hereillä olon tila tai rakkauden tila, on se, mitä Jeesus tarkoittaa, kun hän käyttää käsitettä ”taivasten valtakunta” tai ”Jumalan valtakunta”. Jeesus sanoo: ”Jumalan valtakunta on sisäisesti teissä”. Se on se valaistumiskokemuksen tuottama mielen ja sielun tila, josta kaikki henkiset opettajat puhuvat, kun he puhuvat heräämisestä, havahtumisesta, henkisestä kokemuksesta jne. Mitä nimeä käytetäänkin. Rakkaalla lapsella niitä on monta. Ja nyt kun puhun Rakkaasta lapsesta, puhun siitä siksi, että Jeesus-lapsen syntymä on yksi nimitys ja kuvaus tälle havahtumiselle.

Rakkaus on äärettömän moniulotteinen sana. Ajattelin tässä alussa tarkastella tätä ilmiötä sen luovan voiman kautta, joka siihen liittyy, joka tavallaan on tämän inhimillisen kehityksemme perusta, perusvoima. Myöhemmin koetan määritellä Rakkautta vielä tarkemmin. Jos puhumme ns. jokapäiväisestä rakkaudesta, rakkaudesta pienellä r:llä, tarkoitetaan sillä yleensä rakastumista, tunnetta, joka meidät aika ajoin saa valtaansa

myös eri ikäkausissa. Täytyy pitää mielessä, että rakkaus on yhdeltä perustaltaan kiintymistä ja kiinnittymistä. Nämä sanat ovat hyvin lähellä toisiaan. Ja me kiinnityimme useimmiten sillä ajatuksella ja varsinkin sillä tunteella, että tuo toinen ihminen voi tehdä minut onnelliseksi?

De Mello sanoo tästä tilanteesta eli yleisesti kiintymisestä aika tiukasti ja kysyy: ”Mitä merkitsee se, että olemme riippuvaisia toisista psykologisesti tai tunnepohjaisesti? Se tarkoittaa sitä, että riipumme kiinni toisissa ihmisissä oman onnellisuutemme tähden. Ja de Mello jatkaa: ”jos teette näin, olette seuraavaksi tietäen tai tietämättänne vaatimassa että muiden ihmisten on edistettävä teidän onnellisuuttanne. Seuraava askel on pelko, sanoo de Mello, menettämisen, vieraantumisen, hylätyksi tulemisen pelko ja toinen toistensa vahtiminen.”

De Mello puhuu tässä hyvin vakavasta asiasta, sillä tämän tien päässä on patologinen mustasukkaisuus. Se on on yksi suunta, johon rakkaus voi kääntyä: peloksi, vahtimiseksi ja mustasukkaisuudeksi. Rakkauden ensimmäinen läksy, jota moni meistä tässä elämässä opetteleekin, voisikin olla se, että pitäisi osata sitoutua, mutta ei jäädä toiseen kiinni

Rakastumisen onnenpilvi kestää aikansa. Se on taivaallista, mutta voima, joka on asian toinen puoli, on seksuaalinen vetovoima, joka myös on olennainen osa rakastumista. Se nautinto, mikä osaltaan tekee meidät riippuvaisiksi, kiinnittää meidät toiseen ihmiseen.

Seksuaalisuus on luova voima

Tarkastelkaamme hetki seksuaalisuutta suhteessa rakkauteen. Rakkaudesta puhuttaessa näissä yhteyksissä puhutaan yleensä vähän seksuaalisuudesta, johon kuitenkin liittyy meidän aikanamme aikamoinen joukko ongelmia. On hyvä muistaa, että rakkaus on aina ja kaikilla tasoillaan luova voima meissä. Se on luovaa energiaa.

Koko tämän nyt eletävän elämänaallon alkaessa jaettiin ihminenkin kahdeksi: Raamattu kertoo ”Mieheksi ja naiseksi Hän loi heidät”. Kahdeksi puolikkaaksi jakautunut ihminen sai sisäänsä vetovoiman ja ”käyttövoiman” joka on luova kyky, Luojan potentiaali meissä. Se on sukupuolivoima. Se liittyy ihmisellä suvun jatkamiseen ja sitä kautta koko lajin hengissä säilymiseen. Korkeammassa muodoissaan sama luova energia tulee ilmi esimerkiksi taiteellisena luovuutena, taiteellisenä potentiaalina. Tämän luovan voiman jalostaminen, sen henkinen kasvattaminen todelliseksi Rakkaudeksi on silloin sitä rakkautta, josta Paavali puhuu Korinttolaiskirjeessään. Esimerkkinä voisi olla vaikka äiti Theresa.

Sukupuolivoima on luonnollinen elämää ylläpitävä vietti. Mutta, kun ihminen vähitellen herää tietoisuuteen, josta de Mello puhuu kautta koko kirjansa, hän pyrkii saamaan tämän vietin jollain lailla hallintaansa. Tavoitteena on, ettei vietti häntä vie, vaan hän osaisi ja kykenisi päättämään, miten tämä luova voima häntä ja lähimmäisiä parhaiten hyödyttäisi.

Luovaan voimaan liittyvä seksuaalinen mielihyvä ilmenee eri ikäkausina eri vahvuisena. ja addiktoivalle mielihyvälle on ominaista yhtäältä mielihyvän ja toisaalta turhautumisen ja kärsimyksen jatkuva vuorottelu. De Mello puhuu myös tästä ja sanoo kriittisesti ”On harhaa kuvitella, että huippuhetkiä koetaan silloin kun saa halunsa tyydytetyksi. Halu synnyttää ahdistusta ja aiheuttaa ennemmin tai myöhemmin krapulan. Silloin kun olette kärsineet riittävästi, olette valmiita näkemään sen. Ruokitte itseänne kiihottavilla kohokohdilla. Se on kuin kilpahevosen ruokkiminen herkuilla. Annatte sille viiniä ja kakkua. Ei kilpahevosta niin ruokita. Se on kuin ruokisi ihmisiä huumeilla. Ei vatsa huumeista täyty.”

Me elämme nyt aikaa, jolloin tätä seksuaalisuuden tuottamaa mielihyvää ihminen on alkanut oikein erityisesti helliä. Kulttuurin rappeutumisen merkit ovat selvästi ilmassa. Länsimainen ihminen on irrottanut sukupuolisen nautinnon erilleen sen alkuperäisestä yhteydestä, rakkaudesta. Tämän nautinnon ympärille on viime vuosikymmeninä rakennettu valtavat, teolliseksi jättiläisiksi paisuneet kaupan ja viihteen alueet, joiden avulla ja puitteissa tätä viettimaailmaa palvotaan ja uusinnetaan.

Nykyään puhumme riippuvuuksista tai addiktioista, joita yhtäältä helimme ja joista toisaalta yritämme päästä vapaiksi.

Kun me henkisessä yhteydessä puhumme hahtumisesta Rakkauteen, me voimme katsoa mitä Jeesus meille opettaa tästä asiasta. Jeesus kehottaa olemaan katsomatta naista himoiten, sillä jo se merkitsee aviorikosta.

Suomalainen mystikko, tietäjä Pekka Ervast on pukeutunut tämän Jeesuksen kehotuksen muotoon: ”Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas”. Ymmärrän tämän niin, että Jeesus ei ota tässä ohjeessaan kantaa sukupuolisuuteen sinänsä, vaan enemmän siihen, millä asenteella me sukupuolielämässämme toimimme. Hän opettaa meitä kuuntelemaan sydäntämme ja toimimaan viisaasti rakkauden voimakkaiden energioiden ristipaineessa. Meidän aikanamme seksuaalisuutta tarjoillaan joka suunnalta aina vain enemmän irrallaan sen luonnollisesta ympäristöstä, kahden ihmisen välisestä rakkaudesta. Siitä on monille tullut kiihoke, jossa rakkaudellinen vuorovaikutus on ohentunut tai on kokonaan poissa. Harjoittajat voivat puhtaasti keskittyä vain omaan lyhytaikaiseen nautintoonsa.

De Mello kertoo, että lähes aina, jos häneltä tullaan pyytämään neuvoa ongelmiin ja hänen luokseen tulee prostituoitu, tämä puhuu Jumalasta ja aina kun pappi tulee puhumaan ongelmistaan, tämä puhuu seksistä. Suhtautuminen seksuaalisuuteen on kirkollisessa uskossa aina ollut ongelma, jolle itse asiassa ei suuressa mitassa ole osattu tehdä juuri mitään. Jos katsomme katolisten pappien pakkoselibaatia, niin huomaamme kuinka järjetöntä on säätää siitä viran hoitamisen ehto. Samankaltaisia ongelmia ilmenee laestadiolaisissa piireissä ilmenevässä lasten hyväksikäytössä.

Oikea asenne ei synny pakottamalla

Jeesus opettaa, että ei saa pakottaa. Ihminen ei yleensä opi pakottamalla. Jotta sukupuolitoimintojen osalta ei mentäisi pakottamiseen, johon helposti joudutaan tämän Jeesuksen

joogaohjeen kohdalla, kannattaa muistaa Paavalin lause, että parempi on naida kuin palaa.

Jeesuksen jooga vaatii kypsyyttä ja päättäväisyyttä, itsekuriakin, mutta oikea teko syntyy oikeasta ajatuksesta, ei pakottamisesta. Kirkko on totaalisen väärässä, kun se instituutiona ja auktoriteetillaan on lähtenyt pakottamaan tässä kysymyksessä. Meidän ei mitenkään pitäisi torjua rakkauden fyysistä osa-aluetta mielestämme moraalisesti sopimattomana – ei ole mitään sopimatonta sanan perinteisessä mielessä; ihminen on vapaa ajattelemaan ja tahtomaan. Tätä tietoisuuden ja tahdon kehittymistä Jeesus kutsuu meissä esiin. Jeesuksen seuraajille tarkoitetut ohjeet, joita kutsutaan Jeesuksen joogaksi, tavoitteellaan todellista vapautta, jossa ei kukaan tai mikään, varsinkaan ihmisen omat alemmat himot ja vietit häntä riepottele eivätkä kahlitse.

Jeesuksen elämänohjeista teosofiassa käytetään nimeä puhdistuksen tie. Henkisen kehityksen tielle astuva alkaa puhdistaa ajatus-elämänsä, niin kuin Jeesus meitä kehottaa, ja ajatus on, että totuuden etsijä kiinnittäisi aina rakastaessaan ja rakastuessaan ja myös rakastellessaan ajatuksensa siihen, mikä hänen tunteissaan toista ihmistä kohtaan on kaikkein puhtainta, kaikkein arvokkainta ja kauneinta. Rakastelussa on aina syvimmillään kysymys pyhästä toimituksesta.

Kun me etsimme havahtumista rakkauteen, teosofiassa sitä kutsutaan Puhdistuksen tieksi. Jeesus antaa meille viisi käskyään, joista hän sanoo viitaten Mooseksen kymmeneen käskyyn: ”en minä ole tullut lakia kumoamaan, vaan täyttämään sen”.

Jeesus opettaa meille

1 suuttumattomuutta,

2 mielen puhtautta,

3 toden puhumista,

4. pahan vastustamattomuutta ja

5. lähimmäisenrakkautta.

Kun ihminen alkaa kiinnittää huomiota ja harjoitella näitä asioita alkaa kehittyä erotelukyky, Kun opettelemme olemaan pakottamatta ja antamaan näiden ajatusten vain liukua mielestä pois, alamme saavuttaa mielen tasapainoa, tyyneyttä, joka on vapaan, itseään hallitsevan ihmisen merkki. Tämä harjoitus on Jeesuksen meille opettamaa joogaa. Se vie meitä kohti sitä tilaa, jossa me voimme havahtua Rakkauteen.

Kun on kysymys ihmismielen voimakkaimasta intohimon alueesta, voi moni ajatella, että puhtaan mielen saavuttaminen olisi mahdoton tehtävä. Niin kuin voimme nähdä, Jeesus tähtäsi elämänohjeillaan pitkälle tulevaisuuteen. Joka päivä on meillä mahdollisuus lähteä ”tielle”, monilla ensimmäistä kertaa. Jooga ei ole helppoa, mutta ”etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan”. Nämä löydöt ja avautumiset tulevat meille kasvavana sisäisenä rauhana ja henkisinä kokemuksina jos jaksamme yrittää sinnikkäästi emmekä luovuta ensimmäisten epäonnistumisten tultua. Jeesuksen jooga vaatii kärsivällisyyttä niin kuin kaikki henkinen harjoittaminen, mutta myös armeliaisuutta ja pitkämielisyyttä itseään kohtaan, kun epäonnistumisia tulee. Korkeammat voimat seuraavat jokaista joogaajaa ja armo on sitä, että, jos epäonnistumme, saamme aloittaa alusta. Ja Korkeammat voimat vahvistavat meitä.

Epävarmuus ja pelko siitä, mitä se todellisen rakkauden laskeutuminen minuun voisi merkitä, on varmaan monessa tapauksessa esteenä sille, että ihmiset lakkaavat tavoittelemasta kokemuksia, joista puhutaan tajunnan laajenemisena. Olen käsitellyt tätä ongelmaa kirjani Jeesuksen jooga viimeisessä luvussa, jonka nimi on Hurahtamisesta valaistumiseen.

Me kaikki tiedämme suunnilleen mitä hurahtamisella tarkoitetaan. Sen lisäksi voidaan puhua valaistumiskokemuksesta ja myös voidaan sanoa jotain valaistumisesta. Valaistumiskokemuksessa ihmiselle hetkeksi aukeaa tajunnallinen todellisuus ja se jättää pysyvän jäljen, mutta hiipuu hiljalleen pois. Valaistumisessa, joka on lopullisempi askel, valo jää pysyvästi päälle. Kaikissa kolmessa eri tapauksessa on mielestäni kysymys saman asian eri variaatiosta, saman ilmiön eri asteisista kokemuksista.

Se mikä kaikissa tajunnanlaajenemiskokemuksissa on olennaista, on se, että ne ovat puhtaasti subjektiivisia, henkilökohtaisia kokemuksia. Toiseksi ihminen on silloin tekemisissä voimien kanssa, joita hän ei hallitse. Se on toisaalta se seikka, mikä tässä koko asiassa yleisesti ja kautta linjan ja kaikkialla meitä arveluttaa ja pelottaa.

Tajunnan laajenemisen kokemuksille on ominaista se, että tällaiset suuren voiman kokemisen hetket ovat askelmia ihmisen todelliseen kukoistukseen. Meidän on hyvä muistaa vanha totuus, se että ihminen ei ole fyysinen olento, joka on täällä kokemassa

ajoittaisia välähdyksiä hengestä, vaan että ihminen, jokainen meistä, on henkinen olento, jonka koti on hengen valtakunnassa ja jonka tehtävä on tulla tästä asiasta tietoiseksi täällä maailmassa ja kasvaa ilmentämään tätä hengen valtakuntaa ja sen lainalaisuuksia omassa elämässään. Eli meidän työmme on tuoda sitä hengen valtakuntaa tänne, jotta me kaikki pääsisimme kasvamaan tästä pimeyden väkivallan, vihan ja kaikkinaisen kärsimyksen maailmasta veljeyteen, rakkauteen ja valoon.

Hurahtaminen, tai jos käytämme ilmaisua uskoon tuleminen pelottaa ja niin pelottaa valaistuminenkin – ei samalla tavalla eikä niin paljon – koska se ei ole niin ”lähellä”. Niin sanottu tavallinen ihminenhan ajattelee usein: ”No saattaa olla, että mä vielä voisin vaikka uskoon tullakin, mutta ei oo pelkoa, että minä valaistuisin.”

Se mikä pelottaa, ja aiheuttaa sen, että näitä ilmiöitä vierastetaan, on tietysti toisaalta sellainen hihhulitraditio, josta meillä on kaikilla jonkinlaisia käsityksiä ja sitten toisaalta se, luullakseni aika yleinen käsitys, että tässä kokemuksessa ihminen ikään kuin ilman kontrollia heittäytyy tahdottomana joidenkin korkeampien ja hallitsemattomien voimien vietäväksi.

Pelon ohella tässä asiassa on toinen puoli. Uskoon tuleminen, valaistuminen – yleisnimityksenä voisi käyttää termiä tajunnan laajeneminen – on poikkeuksetta sen kokeiden ihmisten mukaan ihaninta, tärkeintä ja merkittävintä, mitä ihmisen elämässä voi tapahtua. Riippumatta pääosin edes sen kokemuksen subjektiivisesta sisällöstä, totuuden verhon raottuminen, koko ihmisen

tietoisuuden kirkastuminen on aina elämässä mullistava kokemus. Täytyy muistaa, että kyseessä on tapahtuma, josta käytetään nimitystä uudelleensyntyminen. Kun kosminen todellisuus puhuttelee ihmistä, Jumala puhuttelee ihmistä, se ei ole tavallinen kokemus. Se on tavaton kokemus. Se jos mikä on äärimmäinen, extreme-kokemus.

Tärkeintä on mielestäni nähdä, että se valo, joka koetaan, valaisee vain sen tajunnan sisällön, mikä ihmisen päässä on. Ihmisen tajunta-aparaatti ei voi ottaa vastaan enempää valoa ja viisautta kuin mitä hänen tajuntansa kykenee vastaanottamaan, ymmärtämään ja käsittelemään. Teosofisen seuran perustaja, mestarien oppilas Helena Petrovna Blavatsky kuvaa valaistumista oivallisesti. Hän vertaa ihmisen normaalitilaa pimeään huoneeseen, jossa ihminen haparoi esineiden keskellä yrittää löytää tästä maailmasta ja elämästä jotain järkeä ja järjestystä. Valaistumisessa tapahtuu se, että Joku sytyttää valon huoneeseen, ja kaikki näyttäytyy uudessa valossa ja huoneessa on kaikki tavarat paikoillaan ja kohdallaan.

Hurahtamisessa ongelma syntyy tämän tapahtuman jälkeen. Hurahtavalla ihmisellä ei ole useinkaan juuri mitään selkeää käsitystä elämän tarkoituksesta. Hän on enemmänkin karttanut hengellisyyttä henkisydestä puhumattakaan. Hän on saattanut viettää vaikka minkälaista elämää, kulkenut niin sanottua laveaa tietä, tai on niin nuori esimerkiksi, että asiat eivät vielä ole ehtineet hahmottua. Lavean tien kulkijalla on ehkä jonkinlainen muistiin painunut kokemus siitä, miten kirkko esim. on selittänyt näitä asioita. Kun tällainen ihminen kokee – usein elämän

pimeissä huoneissa aikansa kompuroituaan – joutuneensa nurkkaan ja rukoilee avuksi Jeesusta tai jotain, mitä muistaa viimeisessä hädässään, saattaa hänen kohdalleen osua uskoon tulemisen armo. Jumalainen tajunta valaisee tuon ihmisen tajunnan ja hän näkee hetken sisäisen huoneensa kirkkaassa valossa.

Silloin ihminen alkaa etsiä selitystä tälle ihmeelliselle tapahtumalle. Eikä hän tiedä muuta selittäjää kuin jonkin lahkon, heluntai- tai Jehovien seurakunnan tai kirkon. Nämä kaikki selittävät ihmiselle, että nyt sinä olet pelastunut. ”Jeesuksen sovintoveressä sinä olet puhdistunut. Nyt sinun täytyy julistaa muillekin tätä Jumalan pelastumistapahtumaa ja Jumalan armoa”. Ja ihminen jää tämän selityksensä kanssa tähän. Me näemme näitä ”hurahtaneita” tuolla asematunnelissa ja kaduilla huutelemassa: ”Jeesus pelastaa!”, ”Ottakaa Jeesus vastaan, että ette joudu kadotukseen” jne.

Heidän ilosanomansa. heidän valtava ilon, onnen ja autuuden kokemuksensa voi supistua ahtaaksi, ahdistavaksi, mustavalkoiseksi henkilökohtaisen pelastumisen sanomaksi ja toisaalta – siltä näyttää myös tuomion sanomaksi. Ihminenhan tuntee sen, että minä tässä vain olen pelastunut ja muut eivät. Ongelmana tässä on se kirkon dogmi, että toiset pelastuvat ja toiset joutuvat iankaikkiseen helvetin tuleen. Tämähän selittää hyvin myös sen miksi ”hurahtaneisiin” suhtaudutaan niin penseästi.

Ei ole kovin hyvin nykyaikaan sopiva markkinoinnin toteutuskampanja tällainen kadulla Jeesuksen myyminen. Ulkopuolisen penseyden lisäksi tämä hurahtanut ihminen

voi vielä joutua vaikeuksiin omiensa kanssa. Häntä saatetaan painostaa niin, että hänen on pysyttävä jossain seurakunnassa tai lahkossa. Sen ulkopuolella ei ole pelastusta. Tähän liittyy vielä se, että tajunnan laajenemistapahtuman vaikutus ihmisen tajunnassa hiljaa hiipuu eikä ihminen voi jäädä tähän tajunnan laajenemisen valoon pitkäksi aikaa. Joskus voi tietysti käydä onnekkaamminkin. Ihminen saattaa saada oikeanlaista opastusta hengellisiltä veljiltään. Mutta ns. uskontojen uhreja on myös paljon.

Jos sitten katsomme ja voimme ymmärtää jotain siitä, mitä voi tapahtua valaistumiskokemuksessa. Tällaisen kokemuksen voi saada ihminen, jota voi kutsua totuuden etsijäksi. Tällainen ihminen hakeutuu tai joutuu elämän kuljettamana tilanteisiin, jossa totuus elämän tarkoituksesta ja ihmisen ja Jumalan paikasta siinä alkaa kiinnostaa häntä. Hän tietää tai ainakin uskoo ja aavistaa, että totuus ei ole vain yhden uskonnon tai uskontokunnan omaisuutta. Totuuden täytyy olla jotain enemmän, jotain kattavampaa. Hän tutkii, uskontoja ja maailmankatsomuksia, filosofiaa jne. Lopulta tutkimukset ja kirjat eivät enää vie eteenpäin. Kirjojen sisältämiä ohjeita ja suurten viisaiden mestareiden etiikkaa on pakko alkaa toteuttaa käytännössä. Asioiden totena pitäminen, se, että uskoo jonkin asian, ei aina ole niinkään uskoa kuin totena pitämistä. Todellinen usko on toimintaa ja tekoja.

Tällä tiellä, jota teosofiassa sanotaan puhdistuksen tieksi totuuden etsijä voi joutua tilanteeseen, että hän käsittää, että hänen omat voimansa eivät riitä. Hän on liian heikko. Hänen täytyy saada apua. Silloin tällaisessa

tilassa hänelle voi tulla apu. Jumalainen viisus valaisee hänen tajuntansa ja hän saa kokea valtavan taivaallisen voiman ja ilon tunteen. Hän on astunut elämänsä suurimman askeleen henkisellä tiellä. Hän ymmärtää, mitä on armo. Hän näkee miten tärkeää on rakkaus, veljeys. Valaistuminen on usein valtava kosminen ykseyden kokemus. Ihminen tuntee luissaan ja ytimissään, että hän on yhtä kaikkien maailman ihmisten kanssa. Hänen lukemiensa pyhien kirjojen viisaus alkaa hänelle vähitellen paljastua. Hänen sydämes-
sään vallitsee rakkaus ja anteeksianto.

Tämän jälkeen tietysti nousee vähitellen kysymys: ”Mitä sitten?”. Valaistumiskokemuksenkin ongelma nimittäin on se, että kovin kauaksi aikaa ei voi jäädä korkeiden kosmisten energioiden valtaan. Ymmärtäisin niin, että useimmissa tapauksissa tuo valtava ykseyden ja rakkauden täyttämä valaistumiskokemus totuudenetsijässä himmenee, mutta jos hän osaa sitä hyödyntää elämässään, hänen jää henkinen pääoma, talentti, jota hän voi käyttää monenlaiseen rakastavaan palvelutyöhön: sosiaaliseen auttamiseen, opettamiseen, luovaan taiteelliseen työhön jne.

Tällaisessa Kristus-tietoisuuden leimahduksessa on aina myös yhteisiä tekijöitä. Eron voi nähdä siinä, että ns. hurahtanut tai uskoon tullut ihminen omassa tietoisuudessaan yleensä ajattelee pelastuvansa, pääsevänsä kuoleman jälkeen taivaaseen. Hänet on lunastettu. Hän on päässyt perille. Hän tulee ikään kuin jollain lailla valmiiksi. Valaistumiskokemuksessa taas ihminen tulee tai pääsee kokonaan uuden elämän alkuun. Tulee ensi kerran vakuuttuneeksi niistä valtavista kosmisista kehitysmahdollisuuksista,

jotka hän on kirkkaasti oivaltanut ja jotka nyt alkavat avautua hänen edessään, askelina kohti uusia tajunnallisia kokemuksia ja kosmisia kehitysmahdollisuuksia.

Saattaa nyt näyttää siltä, että minä väheksyisin uskoon tuloa ja pitäisin vain valaistumisen kokemusta tavoiteltavana. Asia ei ole näin ja on näin. Tajunnan laajeneminen kaiken kaikkiaan hurahtamisesta valaistumiseen saakka on luonteeltaan syvästi paradoksaalinen tapahtuma. (niin kuin koko elämämme syvimmillään on).

Kun Jumala puhuttelee ihmistä, joka ei tiedä Jumalasta juuri mitään ja kun Jumala puhuttelee ihmistä, josta Hän tietää kaiken, on tulos ihmisen tajunnassa aina paradoksaalinen. Se on tilanne, jossa tapahtuu valtavia yllätyksiä. Se on täydellisen sisäisen voiman ja luovuuden säkenöivä hetki, jossa ihminen voi oivaltaa minuutin aikana kymmeniä tai satoja totuuksia, Lukemattomat asiat voivat ”valjeta” hänelle yhdessä hetkessä. Tunnepuolella tajunnan laajeneminen on aina universaalin rakkauden kokemus. Se on valtava. Se on hämmentävä, Sillä rakkaus on Jumalan keskeinen olemuspuoli. Tämä rakkauden kokemus hävittää ihmisestä pelon. Asematunnelissa pyörivä hurahtanuthan on uskomattoman rohkea. Ei hän mitään pelkää. Hän julistaa sitä minkä tuntee tietoisuudessaan oikeaksi.

Onnellista ja samalla valitettavaa on, että hurahtaminen yleensä jakaa ihmiset aina. Pelastus koskee hurahtaneella häntä itseään ja hänen uskonveljiään. Muut joutuvat iankaikkiseen kadotukseen. On itsestään selvää että tällainen julistus alkaa ennen pitkää syödä julistajansa omaakin voimaa ja

uskottavuutta. On aika paradoksaalista, että tajunnan laajentumisen kokenut julistaja puhuukin omia ja kavereittensa uskonvaraisia järjestömyyksiä. Hän on aivan oikeasti tullut ”uskoon”. Mutta hän ei usko tietoon. Hän uskoo vain että usko, jonka hän on saanut tässä kokemuksessa tai sen seurakunnallisessa selityksessä, pelastaa hänet iankaikkiseen elämään.

Totuuden etsijä taas on kuullut ja puhdistumisen tiellä pitänyt kiinni siitä uskosta, siitä etiikasta, joka kiteytyy esim. Jeesuksen sanoissa: ”Ei jokainen joka huutaa Herra, Herra pelastu, vaan se joka tekee minun taivaallisen isäni tahdon”. Totuuden etsijä uskoo tähän ja uskoo myös sen, että tämä usko voi johtaa tietoon. Hän panee tämän uskonsa koetukselle puhdistuksen tiellä harjoittaessaan suuttumattomuutta, mielen puhdistamista, kielen hillintää, pahan vastustamattomuutta ja ihmisen rakastamista; näitä viittä käskyä, jotka Jeesus meille vuorisaarnassaan antaa. Sanassa sanotaan, että ihminen tutkii jumalallisia syvyyksiä. Suomalaisetkin tietäjät sanovat, että ihminen voi päästä totuuden tietoon. Ihminen – jokainen ihminen voi päästä henkilökohtaiseen kosketukseen Kristuksen kanssa. Tämä on tavoite. Henkilökohtaiseen kontaktiin!

Palataan vielä tähän itse kokemukseen. Tajunnan laajenemisessa ihmistä koskettaa aina universaalinen rakkaus. Ja kaikessa rakkauden kosketuksessa on aina jotain samaa. Ihan maallisenkin rakkauden kosketuksessa eli rakastumisessa. Keskeistä on rohkeus antautua, päästää irti, luovuttaa omavoimaisuudestaan, siitä, että minä hallitsen ja kontrolloin tätä prosessia; Uskallusta on heittäytyä

Rakkauden kannateltavaksi. Siinä prosessissa on tärkeintä tahto, tahto ja motiivi. Ihminen on silloin siinä tilanteessa, että hän tahtoo sanoa kirkkaasti ja koko sydämellään: ”Tapahtukoon sinun tahtosi”. Jumala ei ole silloin jossain kaukana taivaassa, vaan ihmisesä itsessään.

Tajunnan laajentumisessa tapahtuva antautumisen kokemus on aina autuaallinen riippumatta ollenkaan kuinka kauan se kestää. Sinä astut siinä omalta osaltasi ehdoitta vastaan sitä rakkautta ja vapautta, joka vapauttaakin sinut aivan uudenaikaiseen, ennalta aavistamattomaan tilaan, tilaan, jossa rakkaus on elävänä sinussa ja tunnet mitä todellinen vapaus on. Tässä valtavassa rakkauden kokemuksessa Sinä olet arvokas. Sinun elämälläsi on merkitys. Sinulla on tehtävä. Olet ottanut elämän vakavasti. Nyt Elämä vastaa sinulle ja näyttää sinulle mitä elämä todella on. Sinä otat vastaan vapauden, Rakkauden ja Vastuun ja alat tehdä siitä näkyvää todellisuutta tähän maailmaan, tähän todellisuuteen. Mitä tietoisempi on mieli, sitä suurempi on valaistumisen anti ja sitä selkeämpi on yleensä myös viesti, jonka tässä kokemuksessa saa.

Kaikki edellä sanottu oikeastaan vain painottaa sitä seikkaa, että on olennaista se, minkälainen on tajunnansisältösi, miten olet sitä kehittänyt, miten olet tajuntaasi puhdistanut ja minkälaisia tavoitteita olet itsesi suhteen asettanut, Jokaisen, joka saa taivaallisen viestin, on syytä tulkita hiljaisuudessa, tarkkaan ja perusteellisesti oman ymmärryksensä mukaan. Tästä syystä aivan keskeistä on se, mikä on sinun ymmärryksesi tila sen tajunnan laajentumisen hetkellä. Paradoksaalista tietysti on se tosiasia, että uskoon tulo jopa hurah-

minen, tajunnan kirkastuminen tai valaistuminen ovat kaikki aina Jumalan armolahjaa ja hän varmasti tietää, mikä on oikea hetki tälle tapahtumalle.

Muutos pelottaa

Lopuksi haluaisin vielä sanoa erään asian. Se liittyy siihen tuntemukseen, että toiset jäävät vähälle ja toiset voivat saada näitä henkisiä kokemuksia. Toiset uskaltavat ottaa Kristuksen vastaan ja toiset eivät. Ne jotka eivät uskalla, ovat kateellisia niille, jotka uskalta- vat ja saavat. Kansallinen helmasyntimme useinkin jossain tilanteessa tulee esiin. Se on kateutta ja mikä ikävintä ja samalla niin paradoksaalista on se, että se on aivan turhaa.

Miksi se on turha, jos niin kuin sanoin, ihminen kokee tajunnan laajenemisessa upeimman ja onnellisimman asian, jonka hän voi elämässään kokea – extreme-kokemuksen?

Siksi että universumissa vallitsee kosminen laki, jossa ei ole porsaanreikiä. Se laki on se, että pidemmälle päässeet aina auttavat niitä jotka eivät ole vielä niin pitkällä. Siksi tätä meidän planeettaamme autetaan ulkoavaruudesta eikä sitä uhata. Siksi meidän pisimmälle ehtineet sisaremmet ja veljemmet tunnetaan poikkeuksetta siitä, että he osaat erityisen hyvin lohduttaa, auttaa, kantaa toisten taakkoja. Katsokaa Jeesusta tai Mahatma Gandhia, Äiti Theresaa, katsokaa Veikko Hurstia. Mitäpä ihmeen kadehtimista näissä ihmisissä on, jotka meitä kaikin keinoin itseään, jopa henkeään säästämättä yrittävät palvella.

Tämä kosminen auttamisen laki on rakkau-

den laki. Se on maailmassa, tässä meidän näkyvän todellisuutemme takana ja siinäkin, vaikkemme sitä näe. Siksi on tärkeätä, että meidän silmämme avautuisivat, että suomukset putoaisivat silmiltämme, niin kuin isossa kirjassa sanotaan, avautuisivat sille rakkaudelle sille rakkauden laille, jota me

loppujen lopuksi kaikki täällä kaipaamme. Katsokaa ympärillenne, mitä muuta tämä maailma kaipaa kuin rakkautta, Mutta me nukumme, emmekä haluaisi herätä, vaikka unemme ovat aika ajoin painajaismaisia. Herääminen on muutos. Muutos on pelottava.

Ruusu-Risti ry
Merimiehenkatu 31, Helsinki

Pääsiäismatinea

Pääsiäispäivänä 31.3.2013 klo 12.00

Jarmo Anttila, juhlapuhe

Esiintyjät:

Core-kvartetti Matias Haakana, tenori

& Jyrki Ivars, piano

Carla-Rose Häkkinen, lausunta

Pääsymaksu & kahvi 15,00 €

Ari Salminen

Anteeksianto Ymmärryksen kautta anteeksiantoon

Anteeksianto... Mitä on anteeksiantaminen? Lapsena pakotettiin pyytämään anteeksi pahaa tehtyänsä. Siis lapsi pakotettiin. En huomannut, että käytäntö olisi aina koskenut aikuisia. Tästä taas kasvoi oikeustaju, mikä on oikein ja kohtuullista. Tasapuolisuus, molemmat vaakakupit ovat samalla tasolla. Jos tasapuolisuus ei toimi, seuraa sitä katkeruus. Jo hyvin pienäkin se alkaa kasaantua. Pyydä anteeksi, vaikka koet, että et ole mitään väärää tehnyt. Siispä pyydetään anteeksi tavan vuoksi. Mutta, jos ei muuta niin voi tämä ainakin saada aikaan keskustelua ihmistaimen ja tämän omantunnon kanssa. Kun tiedät väärää tehneesi, ei omatunto jätä rauhaan ennen kuin olet anteeksipyytänyt tai muuten tunnustanut tekosesi.

Anteeksi, missä kohtaa olen sinua loukannut?

Eräs seikka, mitä tuli myös lapsena ihmeteltyä oli, että pyydetään anteeksi jos on jottenkin loukattu. Tuli mieleen, että eikö olisi tulevaa ajatellen hyödyllisempää, jos kysyisi missä kohtaa on toista loukannut? Ei tulisi niin herkästi uutta vastaavaa tilannetta. Loukataan, tehdään väärin ja pyydetään anteeksi. Ja saadaan anteeksi. Seuraavana päivänä sama uudelleen. Ja sitä seuraavana... Ei lapsen, eikä aikuisen (siis puhun vain omasta puolestani) oikeudentaju ymmärrä mitä tarkoittaa se, että olen saanut anteeksi, että kaikki on hyvin ja sitten mennään ja uusitaan

taas kaikki. Ketä siinä yritetään pettää?

Aivan sama asia kuin että hänen, joka on anteeksi antanut, tilalle tulee Jumala. Että Jumala on antanut anteeksi syntini, hallelujaa! Ja sitten eikun lisää sitä syntiä tekemään, koska kun sen on kerran anteeksi saanut, niin sen saa aina ja aina uudelleen. Olet ikään kuin sillä tavalla pelastettu.

Jälleensyntymä ja anteeksianto

Itsellä tapahtui vasta Ruusu-Ristiin tuloni ja jälleensyntymäteoriaan tutustumisen jälkeen, että ymmärryksen kautta osasin suhtautua anteeksiantoon eri tavalla, helpommin. Kun ajattelee miten ihminen täällä kärvistelee kaiken menneitten elämänsä taakan korventamana, on helpompi ymmärtää monenkin lähimmäisen outo käytös. Tai omansa! Jos olotilaa koittaa kuvata, niin aiemmin elämä oli kuin squash-peli; lyönti, viuh!, osuma, paluu kuin tykin suusta, isku uudelleen ja niin edelleen. Jatkuva läähätys päällä. Oivalluksen jälkeen pallottelu oli paremminkin kuin taiji-pallojen pyörittelyä omassa kourassa.

Elämä on kuitenkin opettanut, että kaikki on kuin kiertoliikkeessä. Luulet päässeesi jostain perille, selvittäneesi jonkin ongelman ja kas... se odottaakin taas entistä ehompaa seuraavan nurkan takana. Siinä punnitaan oikea ymmärrys.

Kun pohdin tätä aihetta, mietin mikä on akuuttia elämässäni juuri nyt? Mielellään sitä käyttää itseään preparaattina, mikäpä sen lähempänä olisikaan? Ahdistus sisällä ja tietoisuus siitä, että anteeksiantamisen mysteeri on taas avaruusmatkallaan kiertynyt uudelleen omalle kohdalle. Ja tietoisuus myös siitä, että aiheeseen olisi parasta nyt pureutua uudelleen ja entistä pontevammin. Voi olla, että tämä teema ei ole koskaan minnekään hävinnyt. Se, kuten moni muukin hyvä elämänteema, on vain ikään kuin harson takana. Nyt tunsin vahvasti, että minun on aika iskeä kynteni anteeksi-antoon!

Toiset ihmiset peilaavat meille

Armollinen tahi armoton läheinen opettajani, isäni, toi tuon teeman lähelle muutama vuosi sitten. Tuon käsittelemättömän möykyn tähden tuntui, että moni muukin asia tuli katkerammaksi. Tuntui, että kun jälleen verestin tietojani anteeksiannon autuaallisesta maailmasta, möykky alkoi heti kutistua. Tällä kertaa ajattelin vain päästä teemassa hieman pidemmälle. Kuinka pitkälle ja pysyisinkö siellä vai valuisinko taas alas ja takaisin, sen aika näyttäisi. Nämä asiat ovat vaikeita, eikä yksi elämä taida riittää. Sen suhteen taidan tulla jäämään luokalleni.

Sen verran voin avata ”opettajani” antamaa pähkinää, miten pitäisi suhtautua ihmiseen, jonka kaiken järjen ja muun mukaan pitäisi pyytää anteeksi, mutta hän sitten kertookin antavansa itse anteeksi? Lähtöasetelma on siis jo aika haasteellinen.

Käytän teeman puimisessa apuna Colin C. Tippingin kirjaa Ehdoton anteeksianto. Jos ihmiset eivät halua antaa sinulle rakkautta, jokin osa sinussa ei myöskään halua antaa sitä. Jos ihmiset tuntuvat haluavan varastaa asioita sinulta, osa sinusta käyttäytyy epärehellisesti tai tuntee itsensä epärehelliseksi. Jos ihmiset pettävät sinut, ehkä sinä olet pettänyt jonkun menneisyydessä. Tarkkaile asioita jotka saavat sinut suuttumaan. Mikäli ajatus abortista saa sinut raivon valtaan, ehkä osa sinusta ei juurikaan kunnioita elämää tai ehkä tiedät sisimmässäsi, että pystyisit käyttämään lasta hyväksesi. Jos vastustat voimakkaasti homoseksuaalisuutta, vastustat ehkä itsessäsi piileviä tämänkaltaisia taipumuksia.

Reagoimme piileviin merkityksiin

Saatamme olla samaistumatta tietynlaiseen käytökseen, mutta reagoimme sen alla piilevän merkityksen kanssa. Mies joka suuttuu siitä, että hänen vaimonsa syö liikaa ja on ylipainoinen, ei ehkä resonoi omaa taipumustaan ylensyödä, vaan mahdollisesti sitä, että hänen vaimonsa käyttää ruokaa välttääkseen käsittelemättä tunne-elämän ongelmia. Tämä puolestaan peilaa miehen omaa taipumusta vältellä tunne-elämän ongelmia. Sen huomaa minen, mitä muut ihmiset peilaavat meille voi olla kuin vaeltelua vääristyneiden kuvien peilialissa.

Ehdottomassa anteeksiannossa on se hyvä puoli, että se ei vaadi meitä tunnistamaan asiaa jota itse heijastamme. Me vain annamme anteeksi tietylle ihmiselle sen mitä on juuri tapahtunut.

Näin tekemällä me automaattisesti puramme heijastamisen vaikka tilanne olisi kuinka monimutkainen. Syy tähän on yksinkertainen: tietty ihminen edustaa meille alkuperäistä tuskaamme, joka sai meidät alun perin heijastamaan tunteitamme ulospäin. Kun annamme anteeksi tuolle ihmiselle, puramme alkuperäisen tuskamme. Lisäksi saatamme pitää mitä tahansa asioita ongelmina, mutta meillä kaikilla on itse asiassa yksi ainoa ongelma; tunnemme syyllisyyttä siitä että olemme erillisiä Jumalasta. Kaikki muut ongelmat johtuvat tästä alkuperäisestä ongelmasta.

Ironista kyllä, ne ihmiset jotka suututtavat meitä eniten, rakastavat ja tukevat meitä eniten sielun tasolla. Lähes aina ja usein suuresti omalla kustannuksellaan ja itselleen hankaluuksia aiheuttaen, nämä yksilöt yrittävät opettaa meille jotain itsestämme ja rohkaista meitä kohti paranemista. Muista, että tämä ei ole persoonallisuuksien välillä tapahtuvaa vaihtoa. Itse asiassa on enemmänkin todennäköistä, että näiden yksilöiden persoonat ovat törmäyskurssilla. Jokaisen henkilön sielu on luonut tietyn tilanteen siinä toivossa, että tämä itse ymmärtää tilanteen ja paranee.

Surmaatko viestintuojan?

On epäoleellista, kuka elämäämme tulee auttaakseen suorittamaan tehtäväämme. Jos joku tietty ihminen ei siinä onnistu, tulee tilalle joku toinen. Uhreina me harvoin ymmärrämme tätä. Me vain ymmärrämme, että olemme tämän toisen ihmisen huonon käytöksen epäonnisia vastaanottajia. Meille ei tule mieleenkään, että olemme saattaneet (sielun tasolla) vetää tämän henkilön ja tilanteen puoleemme tietystä syystä ja että jos se ei

olisi ollut tämä kyseinen henkilö, se olisi ollut joku toinen. Tunnemme virheellisesti niin, että ilman tätä tiettyä ihmistä koko ongelmaa ei olisi. Toisin sanoen näemme ongelman vain tähän toiseen ihmiseen liittyvänä ja me koemme voivamme oikeutetusti vihata ja moittia häntä, koska hän on aiheuttanut meille tuskaa ja onnettomuutta.

Kun pidämme itseämme uhreina, meille on luontevaa "surmata viestintuoja". Itse viesti menee meiltä siis ohi. Tämän vuoksi ihmiset siis eroavat ja eroavat yhä uudelleen, koska he luovat itselleen aina uudelleen täsmälleen saman ihmissuhdedynamiikan. Viesti ei mene perille ensimmäisen puolison kanssa, joten he vaihtavat uuteen, joka jatkaa saman viestin välittämistä, jota ensimmäinen puoliso yritti välittää.

Asiat eivät aina ole sitä miltä ne näyttävät. Toisen ilkeältä ja julmalta näyttävä käytös saattaa olla juuri sitä, mitä me tarvitsemme ja sielumme on kutsunut luokseen. Tilanteet, jotka tuntuvat pahimmalta mitä voimme ikinä kuvitella, saattavat sisältää avaimen jonkin meissä syvällä olevan asian parantamiseen, joka on esteenä onnellisuudellemme ja haittaa kasvuaamme. Juuri ne ihmiset, jotka tuntuvat meistä kaikkein hankalimmilta ja vähiten miellyttäviltä, voivat olla suurimpia opettajiamme.

Olemme jatkuvassa yhteydessä jumalalliseen totuuteen

Perinteinen anteeksianto perustuu oletukselle, että jotain väärää tapahtui. Ehdoton anteeksianto puolestaan perustuu siihen olettamukseen, että mitään väärää ei tapah-

tunut, joten mitään anteeksiannettavaa ei ole. Perinteisessä anteeksiannossa halu antaa anteeksi on läsnä, mutta niin on myös alitajuinen tarve tuomita. Tämän vuoksi uhritietoisuus säilyy, eikä mikään muutu. Ehdottomassa anteeksiannossa halu antaa anteeksi on läsnä, mutta tarve tuomita ei. Tämän vuoksi uhritietoisuudesta päästään ja kaikki muuttuu.

Ehdoton anteeksianto eroaa perinteisestä anteeksiannosta, koska sen juuret ovat henkisen ulottuvuuden metafysisessä todellisuudessa, jota voi kutsua jumalallisen totuuden maailmaksi. Ei kannata ajatella tilannetta kuitenkaan näiden kahden välillä vastakkainasetteluna joko/tai. Tilanne sisältää molemmat edellä mainitut. Vaikka elämme vahvasti inhimillisessä maailmassa, olemme sielumme kautta jatkuvassa yhteydessä jumalallisen totuuden maailmaan.

Inhimillinen maailma ja jumalallinen totuuden maailma ovat värähtelyasteikon kaksi ääripäätä. Kun värähtelemme matalalla taajuudella, kehoistamme tulee tiheitä ja olemme olemassa vain inhimillisessä maailmassa. Kun värähtelemme korkealla taajuudella, kehoistamme tulee kevyempiä, joten olemme olemassa myös jumalallisen totuuden maailmassa. Riippuen siitä, millä taajuudella värähtelemme, liikumme asteikon laidasta toiseen maailmojen välillä.

Inhimillisen maailman edustaman objektiivisen todellisuuden maailman me havaitsemme itsemme ulkopuolella. Energiamalleina ovat kuolema, muutos, pelko, rajoitteet ja kaksinaisuus. Tässä maailmassa koemme ihmisinä olemisen henkisinä olentoina. Tämä

malli saattaa olla juuri se malli, jota olemme tulleet tänne työstämään. Jumalallisen totuuden maailmassa puolestaan ei ole lainkaan fyysistä olotilaa ja siihen on sisäänrakennettuna energiamalli johon sisältyvät ikuinen elämä, muuttumattomuus, loputon runsaus, rakkaus ja ykseys Jumalan kanssa. Rukous, meditaatio tai ehdoton anteeksianto, jotka kaikki ovat värähtelytasoamme nostavia tekoja, sallivat meille pääsyn jumalallisen totuuden maailmaan.

Luomme itse oppimisen olosuhteet

Molemmat maailmat ovat olemassa samalla jatkumolla, joten emme elä toisinaan yhdessä toisinaan toisessa. Elämme molemmissa maailmoissa samanaikaisesti. Meidän tietoisuutemme maailmojen olemassaolosta määrittää sen, kumpaa maailmaa koemme tiettyinä hetkenä. Aistimme ihmisinä vetävät meitä kuitenkin inhimilliseen maailmaan ja vakuuttavat meille, että se on todellinen. Sielumme alkaa unohtaa yhteyttään jumalallisen totuuden maailmaan kolmen vuoden iässä. Voimme parantaa tuota yhteyttä myöhemmin esim. meditaation, rukouksen, joogan, hengitysharjoitusten, tanssin ja laulannan avulla.

Meidän henkinen evoluutiomme on kuitenkin muuttunut nopeutumalla ja Henki pyytää meitä suoriutumaan oppiläksyistämme nopeammin, jotta olisimme valmiita muutokseen. Ehdoton anteeksianto auttaa nopeuttamaan tätä prosessia sekä yksilötasolla, että kollektiivisen tietoisuuden tasolla. Olemme luoneet elämäämme tietyt olosuhteet, jotta voisimme kasvaa ja oppia. Ainoa tapa kasvaa on käydä hankalatkin tilanteet läpi.

Emme saa itse päättää, haluammeko kokea tietyt asiat, vaan Henki tekee sen meidän puolestamme, mutta saamme päättää kuinka pitkään haluamme pitää kiinni uhritietoisuudesta sen vuoksi.

Egosta ja sen toiminnasta

Sanotaan, että ego on syvällisten uskomusten rakenne, joka määrittää meidän suhteemme Henkeen. Se on muodostunut silloin kun kokeilimme millaista olisi elää erillisenä jumalallisesta lähteestä. Tarinan mukaan ego uskottelee meille, että Jumala suuttui meille suunnattomasti eriytymisen hetkellä, koska olimme uskaltaneet tällaiseen kokeiluun. Tämä loi meille valtavan syyllisyyden tunteen. Ego suurenteli tarinaansa kertomalla meille, että Jumala tasaisi tilit ja rankaisisi meitä ankarasti suuresta synnistämme. Uskoimme tämän tarinan olevan totta, joten se istutti meihin niin suuren syyllisyyden ja kauhun, että meillä ei ollut muuta mahdollisuutta kuin tukahduttaa nämä tunteet syvälle alitajuntaamme. Tämä puolestaan säästi meidät siltä, että olisimme jatkuvasti tietoisia niistä. Tämä taktiikka toimikin varsin, mutta jätti jälkeensä suuren pelon siitä, että nuo tunteet saattavat vielä nousta pintaan.

Korjatakseen tämän ongelman ego kehitti uuden uskomuksen: syy onkin jossakin meidän ulkopuolellamme eikä meidän sisimmässämme. Toisin sanoen aloimme heijastaa tuskamme toisiin ihmisiin vapautuaksemme siitä itse. Muista tuli siis meidän syntipukkejamme. Siten varmistimme, että syy todellakin oli aina muissa ihmisissä ja olimme

jatkuvasti vihaisia muille ja hyökkäsimme toistuvasti heitä vastaan. Tähän perustuu uhrin arkkityyppi ja ihmisrodun jatkuva tarve puolustautua muita vastaan.

Hyökkäys muita ihmisiä kohtaan teki tarpeen kehitellä puolustusmekanismiin itsemme suojelemiseksi ja sen suojaamiseksi, mitä ymmärrämme täydellisellä viattomuudella. Tiedämme jollain tasolla olevamme syyllisiä, joten mitä voimakkaammin puolustaudumme hyökkäystä vastaan, sitä enemmän vahvistamme omaa syyllisyyttämme. Niinpä meidän täytyy jatkuvasti etsiä ihmisiä, joita voimme vihata, arvostella, tuomita, joita vastaan voimme hyökätä ja joiden voimme todistaa olevan väärässä, jotta voimme tuntea olomme hyväksi. Tällainen dynamiikka vahvistaa jatkuvasti egon uskomusjärjestelmää ja tällä tavalla ego myös varmistaa oman hengissä pysymisensä. Tämän käyttäytymismallin avulla on helppo ymmärtää, miksi kautta ihmiskunnan historian ihmiset ovat keskittyneet niin paljon vihanpitoon ja miksi heillä aina on ollut voimakas tarve jakaa maailma uhreihin ja vainoajiin, konniin ja sankareihin, valloittajiin ja valloitetuihin, voittajiin ja häviäjiin.

Erillisyyden myytti

Lisäksi käsityksemme me/he –maailmasta heijastaa meidän sisäistä eroamme kahden maailman välillä: egon, joka edustaa uskomusta erillisyydestä, pelosta, rangaistuksesta ja kuolemasta, sekä hengen, joka edustaa tietoisuutta rakkaudesta ja ikuisesta elämästä. Heijastamme tämän eron fyysiseen maail-

maan ja näemme vihollisen aina jossakin ulkopuolella, emme koskaan sisimmässämme.

Kaikki uskomusjärjestelmät alkavat nopeasti vastustaa muutosta, mutta ego ei tässä suhteessa ole mikään tavallinen uskomusjärjestelmä. Ego vastustaa muutosta poikkeuksellisen voimakkaasti. Sillä on suuri valta alitajuisessa mielessämme ja valtava määräysvalta siihen, millaisia kuvittelemme olevamme. Tämä uskomusjärjestelmä on niin suunnattoman voimakas, että se vaikuttaa meistä erilliseltä olennot ja me olemme päättäneet nimittää sitä egoksi.

Olemme ikuisia aikoja eläneet erillisyyden myytin keskellä ja tehneet todeksi ajatuksen siitä, että me itse valitsimme erillisyyden nimeämällä sen perisynniksi. Todellisuudessa minkäänlaista eriytymistä ei koskaan tapahtunut. Olemme yhtä paljon osa Jumalaa kuin ennenkin. Olemme henkisiä olentoja, joilla on ihmiskokemus. Kun ajattelee asiaa tältä kannalta, voi huomata, että myöskään perisyntiä ei ole olemassa.

Jeesus auttoi meitä ymmärtämään totuuden siitä, että elämme harhassa. Asiasta puhutaan Jeesuksen teoksessa Ihmeiden oppikurssi, joka on Helen Schucman –nimisen naisen kanavoima kolmiosainen teos. Kirjan tarkoituksena on osoittaa meille, että egon seuraaminen on väärin ja opettaa meille, että tie kotiin Jumalan luokse käy anteeksiannon kautta. On mielenkiintoista, että Helen oli todella vastentahtoinen kanava, eikä hän koskaan uskonut sanaakaan kanavoimastaan tekstistä. Vastoin joitakin syvään piintyneitä käsityksiä kristillisestä teologiasta monet raa-

mattututkijat ovat löytäneet näitä samoja teemoja Raamatusta.

Ego on osa sieluamme

Toinen, ystävällisempi tapa tarkastella egoa on, että ego ei suinkaan ole vihollisemme vaan osa sieluamme. Tämä osa eriytyy sielustamme tarjotakseen meille opastusta inhimillisessä maailmassa ja se toimii täydellisesti ja tarkoituksenmukaisesti ihmisen korkeamman minän kanssa.

Egon tehtävänä on ankkuroida ihminen inhimilliseen maailmaan ja toden teolla koetella kykyämme olla henkinen olento todellisen ihmiskokemuksen keskellä. Ihmiskokemuksen ainoa arvo on kokea juuri niitä asioita, joita ego tuottaa: uskoa kaksinaisuuteen, erillisyyttä ja pelkoa. Lisäksi meidän täytyy kokea nämä asiat täydesti tunnetasolla, jotta voisimme havahtua siihen tosiasiaan, että itse asiassa vastakkainen on totta.

Tämän mallin mukaan egomme on siis op-
paamme matkallamme kaikkiin näihin harhoihin ja sen tehtävä on antaa meille runsaasti valheellisia oppiläksyjä, jotta jäisimme kiinni harhojen maailmaan. Ego ei kuitenkaan tee tätä kaikkea ilkeydestä tai edes oman hengissä pysymisensä nimissä, vaan koska se rakastaa meitä ja tietää, että tarvitsemme näitä kokemuksia kasvaaksemme henkisesti.

Korkeampi minämme on lisäksi toinen op-
paamme, joka odottaa kärsivällisesti sen aikaa kun matkaamme harhoihin egon seurassa, kunnes olemme valmiita kuulemaan totuuden. Korkeamman minän hellien kuiskausten

myötä me heräämme vähitellen, kunnes viimein muistamme keitä olemme ja palaamme takaisin kotiin.

Juuri tätä muuntuminen ja valaistuminen tarkoittavat. Ilman egon ja korkeamman minämme maagista kosketusta emme koskaan pääsisi perille.

Muutama ajatus syyllisyydestä

Syyllisyys on yleisinhimillistä. Me kaikki tunnemme syvällä alitajunnassamme niin ylipääsemätöntä syyllisyyttä ja häpeää täysin virheellisestä Jumalasta eroamisen ajatuksesta (perisynti), että meillä ei ole muuta vaihtoehtoa kuin torjua nuo tunteet. Syyllisyys ja häpeä ovat eri asioita. Tunnemme syyllisyyttä kun tunnemme tehneemme väärin.

Ymmärryksen kautta anteeksiantoon mieluummin kuin käskyn kautta. Ymmärryksen kautta mieluummin kuin nöyryytyksen kautta.

**Helsingin Ruusu-Risti Temppelin
Yleisöluennot kevät 2013 klo 12.00
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki**

24.3 Marja-Liisa Halmetoja: Onnen salaisuus

31.3 Pääsiäismatinea

7.4 Rauno Rinkinen: Luonnon salatut voimat

14.4 Matti Koskinen: Ihmisen mitta

21.4 Oiva Solehmainen: Kokemuksia Ashram-elämästä

28.4 Pirjo Aalto: Paranemisen avaimet

5.5 Paula Ylä-Hokkala: Uskomusten vallassa

Etsijäinpiiri maanantaisin klo 18.00, 8.4, 22.4 ja 6.5. Käynti sivuovesta.
Tiedustelut Esko Keitaanranta puh. 0504533691. Maksuton.
Meditaatio tiistaisin klo 19.30 ja sunnuntaisin klo 10.30. Käynti sivuovesta.
Tiedustelut Jarmo Ikola puh. 0505111773. Maksuton.

**Jyväskylän Ruusu-Risti Temppele kevät 2013
Aittokalliontie 3, 40400 Jyväskylä
Halssilankoulun pysäkki bussit 1,2,3**

Toimintakalenteri

Sunnuntaisin tilaisuudet alkavat klo 13.00.

Huhtikuu

7.4. Mikko Romppainen, Musiikki ruumin, sielun ja hengen ravintona
Esitelmiin on vapaa pääsy, esitelmän jälkeen keskustelua kahvipöydässä.

LUKU- ja KESKUSTELUPIIRI
alkaen 16.01.2013 joka toinen keskiviikko klo. 18.00
Vetäjänä Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio.

JOOGA alkaen 16.01.2013 joka keskiviikko 16.1. - 25.04.2013
ohjaa jooganopettaja Liilia Siiberg, oma matto mukaan, 2,00 € per kerta
Tiedustelut Liilia Siiberg puh. 0509111377

VIERAILU VALKOISEN VELJESKUNNAN KESÄLEIRILLE

Maailmassa on ollut muutama esoteerisen kristinuskon merkittävä tutkija. Eräs oli bulgarialainen teologi, mystikko ja filosofi Peter Deunov. Hän perusti Valkoinen veljeskunta järjestön vuonna 1922 ja esoteerisen koulun sen yhteyteen vuonna 1927. Bulgarian alueella on ollut korkeakulttuuri samoihin aikoihin kuin antiikin Kreikassa ja siellä oli aikoinaan voimakas alkukristillinen yhteisö.

BOGOMIILIT

Bulgarian bogomiilit tulivat julkiseen tietoisuuteen noin vuonna 950 jKr. Se oli aikansa vaihtoehtoliike, jonka historiassa on paljon myyttejä ja legendoja. Alkukristillisyyteen pyrkivä elämäntapa levisi melko laajalle ja siihen sekoittui muita uskonnollisia kulttuurikausia kuten Zarathustran mysteerit noin vuodelta 1000 eKr.

Bogomil oli bulgarialainen pappi, jonka mukaan alkukristityt nimettiin. Hän sai niin paljon kannattajia, että bogomiileista tuli kilpailijoita Bysantin kirkolle, jonka keskus oli Konstantinopoli (Istanbul). Bogomiileja vainottiin 1100-luvulla ja osa heistä pakeni Ranskaan, jossa heidät tunnettiin kataareina. Kataarien tiedetään etsineen Pyhää Graalia ja heidän elämänsä katsomukseensa kuului henkinen tie ja vihkimykset.

Bogomil kuoli luonnollisesti, vaikka moni

alkukristitty poltettiin harhaoppisena roviol-la. Alkukristillisyyden maahan toivat Armeniasta karkotetut paulikiaanit ja liike laajeni lisäksi pohjoiseen Italiaan. Keskuspaikaksi tuli Mont Segurin linna,

jossa oli aikaisemmin ollut aurinkotemppeli Zarathustran mysteereitä varten. On vaikeaa sanoa lähtivätkö nämä haarat vain vainoja pakoon vai tekemään lähetystyötä, mutta kaikkialla virallinen kirkko vainosi sen valtaa uhkaavia alkukristittyjä.

Bogomiilit asuivat yhteisöissä askeettisesti ja paastosivat paljon, paransivat sairaita ja eivät omistaneet mitään. Heillä oli dualistinen oppi, jonka mukaan näkyvän maailman oli luonut langennut enkeli Saatana. Heillä ei ollut Vanhaa testamenttia. Vainoista huolimatta sanotaan bogomiileja olleen Vidin maakunnassa luoteisessa Bulgariassa vielä 1350-luvulla ja Valkoisella veljeskunnalla on dokumentti, että Christian Rosenkreutz vieraili siellä.

Bogomiilit arvostivat muinaista viisautta ja yksinkertaista kristinuskkoa. He pyrkivät nöyryyteen, muiden auttamiseen, tasa-arvoon, oikeudenmukaisuuteen ja köyhyyteen. Jokaisella oli ihmisarvo, he kutsuivat toisiaan veljiksi ja sisariksi, ja nainen oli tasa-arvoinen

miehen rinnalla. He olivat paljon vuoristossa, uskoivat kaikkiihteyteen, näkymättömyyden maailmaan, ihmisen henkiseen ja sielulliseen rakenteeseen, karman lakeihin, jälleensyntymiseen, meditaatioon, veljeyteen, sopusointuiseen elämään luonnon kanssa ja he eivät tulkinneet kirjaimellisesti pyhiä kirjoituksia. Bogomiilit vaikuttivat uskonpuhdistukseen ja samoin rosenkreutzilaisuuteen, temppeliherroihin ja vapaamuurariuteen.

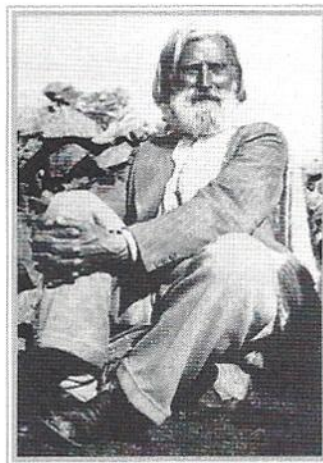
MESTARI BEINSA DOUNO

Peter Deunov kertoi sisarelleen kokemuksestaan ollessaan paastoamassa ja rukoilemassa vuorella lähellä Veliko Tarnovon kaupunkia: ”Minä liityin kokonaisuuteen ja se tapahtui 19. maaliskuuta 1897. Sain silloin viestin taivaasta tehtävästäni. Se liittyi slaavilaisten uuteen polkuun ja kuudenteen juurirotuun. Kokonaiseksi liittyminen tapahtui monilla tasoilla. Kristus sanoi: ”Luovu kehostasi, mielestäsi ja sydämeistäsi ja työskentele minulle.” Jumala tapahtukoon sinun tahtosi, olen valmis.” Hän oli 33-vuotias, sai nimen Mestari Beinsa Douno, joka on sanskritia ja tarkoittaa: Hän, joka tuo Jumalan maailmaan.

Sitä ennen Peter Deunov oli opiskellut USA:ssa kahdeksan vuotta teologiaa, lääketiedettä ja musiikkia. Hän oli tutustunut myös teosofiaan ja häntä pyydettiin Bulgarian teosofisen seuran toimintaan, mutta hän koki Annie Besantin ja Charles Leadbeaterin oppien olevan ristiriidassa perustamansa Valkoisen veljeskunnan kanssa. Kukaan ei voi sanoa olevansa sen jäsen, se on kosmo-

loginen hierarkia ja korkea ihanne, johon kuuluu pitkälle kehittyneitä ihmissieluja, enkelikuntia, arkkienkeleitä ja Kristus on Valkoisen veljeskunnan johtaja.

Myöhemmin Valkoinen veljeskunta perusti ashramin Rila- vuoristoon Seitsemälle pyhälle järvelle yli kahden kilometrin korkeuteen. Peter Deunov oli nähnyt siellä suuria valkoisia henkiolentoja – deevoja. Silloin 1930- luvulla hänellä oli 40 000 oppiensa seuraajaa. Luonnollisesti hän joutui vääräuskoisena voimakkaan idän ortodoksikirkon

vainoamaksi. Hän kuitenkin kuoli luonnollisesti vuonna 1944 pari päivää aikaisemmin, kun Bulgarian kommunismihallinto oli tulossa pidättämään häntä harhaoppien levittämisestä. Sofian esikaupungissa olleen esoteerisen koulun ja veljesyhteisön rakennus jyrättiin maan tasalle ja paikalle rakennettiin Neuvostoliiton suurlähetystö.

Pahimpina vainon aikoina Valkoisen veljeskunnan toiminta kiellettiin ja Deunovin kirjat pyrittiin hävittämään. Kommunismin kaaduttua vuonna 1989, toiminta elpyi nopeasti. Suosiota todistaa hänen pääsemisensä toiseksi kaikkien aikojen merkittävämpänä bulgarialaisena 1990- luvulla televisio-ohjelmassa. Vastaavassa ohjelmassa Suomessa suosituimmaksi tuli Mannerheim.

ARVOSTETTU KAIKKIALLA MAAILMASSA

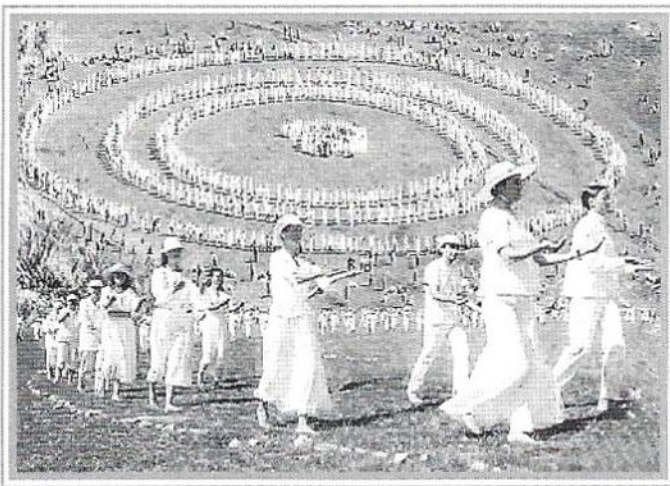
Peter Deunov oli tunnettu henkisten järjestöjen keskuudessa ja häntä arvostettiin suuresti. Venäläinen filosofi ja kirjailija Leo Tolstoi lähti Yasna Polyanasta vuonna 1910

ja kuoli rautatieaseman odotushuoneessa. Hän oli aikeissa matkustaa Bulgariaan Peter Deunovin ashramiin. Molempia yhdisti esoteerinen kristinusko. Joogi Paramahansa Yogananda tarkoitti Deunovin toimintaa Bulgariassa sanoessaan: ”Totuuden henki on siellä aktiivinen.”

Peter Deunov oli eräs, joka vaikutti Khrisnamurtin kieltäytymiseen julistautumasta Maitreyaksi eli maailmanopettajaksi, jota asiaa Idän Tähti järjestö ajoi. Kardinaali Giuseppe Roncalli kävi Bulgariassa ja sanoi: ”Hän on suurin elävä filosofi, joka elää maailmassa.” Roncallista tuli myöhemmin paavi Johannes XXIII. Albert Einstein sanoi: ”Koko maailma kumartuu eteeni, minä kumarrun Mestari Peter Deunovin eteen Bulgariassa.”

RUDOLF STEINER JA SLAAVILAINEN KULTTUURIKAUSI

Rudolf Steiner ja Peter Deunov tunsivat toistensa elämäntyötä. Bulgarianen Boyan Boev osallistui Steinerin seminaariin vuonna 1910. Steiner kehotti häntä palaamaan Bulgariaan: ”Slaavilaisilla on suuri henkinen tehtävä. Palaa kotiin, siellä on voimakas henkinen liike, jonka johdossa on korkea henkinen vihitty.” Boyan

Boevista tulikin Deunovin tärkeä työntekijä. Ollessaan Suomessa vuonna 1912 Steiner piti esitelmiä täällä oleville slaavilaisille tulevasta kulttuurikaudesta, joka on voimakas 3500 jKr. Deunov itse näki kuudennessa juurirodussa maailman uskontona olevan esoteerisen kristinuskon, jolloin kaikkien ihanteena on veljeys ja rakkaus. Steiner selitti slaavilaista kulttuurikautta slaavilaisten löyhällä eetterikeholla, jolloin ihmisellä on läheisempi yhteys enkeliinsä ja elävä Kristus voi asettua ihmisen sydämeen.

Deunov puhui Kristuksen toisesta tulemisesta, mikä tapahtuu eetteritasolla. Kristus tietoisuus oli alun perin kauempana ihmiskunnasta, mutta vaikuttaa jo eetteri- ja astraalitasolla, jolloin ihminen ottaa Kristuksen suoraan sydämeensä. Jumalasta Deunov puhui suurena valona. Tie Jumalan luo kulkee puhtaana rakkautena. Valolla ei ole muotoa ja sitä ei voi antaa myöskään Jumalalle.

Idän ortodoksikirkon edustajille Deunov sanoi: ”Älkää etsikö Kristusta maailmasta tai yhdestä henkilöstä, koska hän on kaikissa ihmisissä. Kristus on yksi ja monta.” Joskus sanotte: ”Onko Peter Deunov Kristus? Voin kertoa, etten ole Kristus, mutta Kristus on minussa.”

PYHIINVAELLUSMATKA – MYSTINEN BULGARIA JA VALKOINEN VELJESKUNTA –

pyhää musiikkia, paneurytmiaa ja elämyksiä korkealla vuoristossa 14. - 21. elokuuta 2013.

Bulgariassa on luostareita ja kirkkoja (osa yli 1000 vuotta vanhoja), perinnekyliä ja arkkitehtuuria monilta aikakausilta. Luonto on monipuolinen ja kaunis, maisema muuttuu toiseksi vähän väliä. On valtavia vuoristoja, syviä rotkoja, synkkiä luolia ja valoisia laaksoja. Antiikin Traakian haudat ja pyhäköt, joista monet on löydetty viime vuosina, kerovat alueella vallinneen ainutlaatuisen korkeakulttuurin.

Matkalla patikoidaan korkealla Rila-vuoristossa ja osallistutaan Valkoisen Veljeskunnan toimintaan. Opitaan paneurytmia- tanssia ja valon merkitystä hengen ilmaisussa sekä ajatuksen voimaa maailman syy-seuraussuhteen ymmärtämisessä.

Kuljemme eräällä maailman kauneimmista luontokohteista, Seitsemän pyhän järven alueella. Balkan vuorilla on toinen tärkeä kohteemme Ruusulaakso, jossa keväällä kukkivat miljoonat tuoksuvat ruusut ja niiden jälkeen parfyymiset lavendelipellot. Ruusulaaksoa kutsutaan myös Kuninkaiden laaksoksi – siellä on yhä lukemattomia avoimattomia kuninkaiden hautoja ja mystinen tunnelma. Siellä oli merkittävä Traakian

kulttuuri yli 2500 vuotta sitten.

Ohjelmaan kuuluu vierailu Valkoisen veljeskunnan keskuksessa Sofiassa, jossa on puutarhan ympäröimä Peter Deunovin hauta. Sieltä lähdemme Rila- luostariin, joka kuuluu UNESCO:n maailmanperintökohteisiin ja on merkittävimpiä Bulgarian luostareista.

Vuoristokaupunki Bansko (925 m) on Pirin-vuoristossa, josta nousemme 2200 metrin korkeuteen ja aloitamme patikoinnin. Kuljemme Seitsemän pyhän järven (2100 – 2500 m) maisemissa. Ne ovat jääkauden muokkaamia ja yhdistyvät toisiinsa vuoris-

tovirroilla ja vesiputouksilla. Ilmastollisesti parhaat kuukaudet näissä korkeuksissa ovat kesä-, heinä- ja elokuu. Muina aikoina on äkillisiä myrskyjä ja talviaikaan jääpeite voi olla jopa kaksi metriä.

Banjassa käymme kuuluisilla kivennäisvesilähteillä! Näitä lämpimiä kivennäisvesilähteitä on eri puolilla Bulgariaa. Kivennäisvettä pidetään terveellisenä ja lähteiden yhteyteen on perustettu kylpylöitä. Draglisten perinnekylässä asumme paikallisten mummojen luona, jossa nautimme bulgarialaisista ruuista, lauluista, tanssista ja pidämme hauskaa!

Panichisten loma- ja urheilukeskuksesta nousemme hiihtohisseillä Rila-vuoristoon järven mökkialueelle. Tästä jatkamme jalkaisin patikoimalla ja näemme näitä helmiä - kirkkaita järviä kuten Silmä, Kyynel, Munuainen,

Kaksoiset, Kolmiapila, Kalajärvi ja Alajärvi. Koemme henkeäsalpaavan upeita näkymiä. Järvien vesi on kirkasta ja hyisen kylmää ja niitä ympäröivät karut huiput ja syvät laaksot.

Vaelluksemme päämäärä on Valkoisen veljeskunnan kesäleiri. Syömme heidän kanssaan terveellistä ja maukasta kasvisruokaa ja opimme henkisen elämäntutkimuksen totuuksia ja esoteerisen kristinuskon salaisuuksia ja paneurytmia - tanssin koreografiaa ja mitä sen tanssiminen tarkoittaa sisäisenä valon matkana. Valkoinen veljeskunta yhteisön ja ashramin perustaja Mestari Beinsa Dounov oli teologi, mystikko, filosofi, säveltäjä ja muusikko.

Heräämme varhain ja patikoimme taas Valkoisen veljeskunnan leirille tanssimaan paneurytmiaa, laulamme, syömme yhdessä ja tutustumme toisiimme. Vietämme koko päivän leirillä.

Heräämme ennen aamunkoittoa ja menemme tervehtimään aurinkoa paneurytmia tanssilla. Puolenpäivän aikaan lähdemme vuorilta. Seuraava kohteemme on Ruusu-laakso - Balkanin vuoret ja Kalofer! Käymme arkkienkeli Mikaelin kirkossa, perinteisessä ekologisessa pesulassa, naisten luostarissa, 200 vuotta vanhassa myllyssä ja vanhassa koulussa.

Kaloferissa retki luontoon läheiseen paratiisimaiseen luonnonpuistoon Valkoiselle joelle, missä on piknik! Vaellamme eko-polulla (kolme eritasoista vaihtoehtoa), tutkimme kasvillisuutta, perhosia ja lintuja. Vuoriston ekopolku on palkittu kansainvälisesti parhaana vaellusreittinä vuonna 2005. Käymme

miesluostarissa. Voimme tavata paimenia kaitsettavineen vuoren rinteellä. Paimen on arvostettu ammatti Bulgariassa.

Yhden päivän pyhitämme muinaiselle Traakialle! Vierailemme Unescon maailmanperintöluetteloon kuuluvassa traakikuninkaan haudassa Kazanlakissa, joka on kuuluisa freskoistaan. Samoin käymme hiljattain avatussa kuninkaan haudassa Goljama Kosmatka. Käymme Traakian pyhällä Temppelellä (löydetty vuonna 2000) lähellä Starosselin kylää, jonka löysi Bulgarian ”Indiana Jones”, legendaarinen arkeologi Kirolov. Iltapäivällä käymme vielä venäläisessä Pyhän Nikolayn kirkossa, jonka lähellä korkealla vuorella on Balkanin sodan muistomerkki (1877–1878). Laulu ”Kauan on kärsitty vilua ja nälkää Balkanin vuorilla taistellessa” on tunnettu myös Bulgariassa. Kaartin pataljoona oli mukana vapauttamassa bulgarialaisia Turkin 500 vuoden valta-ajasta.

Kustannukset ovat 800 €, jos ryhmässä on 10-15 matkustajaa ja 750 €, jos ryhmässä on 15-25 matkustajaa. Lentoliput kukin hankkii ja maksaa itse. Käytäntö on tavallinen teemamatkoilla. Ryhmälle hankitut lennot ovat paljon kalliimpia kuin yksityisesti hankitut lennot. Neuvomme lentojen hankkimisessa.

Majoitus on kahden hengen huoneessa, vuoristomajassa voi olla poikkeuksia. Päivittäin on aamiainen ja yksi lämmin ateria. Kaikki ohjelma kuten retket, sisäänpääsyt ja vierailut sekä vuoristohissit kuuluvat hintaan, kuten myös oma bussi ja autokuljetukset. Pääopas ja matkanjohtaja on Nikolay Tsutsov (englanti, saksa), suomalainen opas on Anne

Paalo (myös tulkkaa englannin kielestä).

Matkavakuutuksen kukin hankkii itse (pakkolinen vuoristossa). Hieman omaa rahaa menee ruokiin ja juomiin, mutta ei paljon. Mukaan mahtuu vain 25 henkeä.

Matkalla on paljon patikointia ja se ei sovi liikuntarajoitteiselle. Bulgarialaisille vuoristossa liikkuminen on normaalia, koska he ovat tottuneet siihen. Kävely vuoristossa edellyttää kohtalaista terveyttä ja normaalia kuntoa. Vuoristossa voi varautua säiden vaihteluun, vaikka elokuussa Bulgariassa yleensä on helteistä ja aurinkoista. Vuoristopäiviksi otetaan vain tarpeelliset matkatavarat, jotka jokainen kantaa itse. Matka on taatusti ainutlaatuinen kokemus, jota et unohda koko elämäsi aikana.

Jokainen matkalainen saa 1-2 matkakirjettä ja mahdollisesti kesällä voidaan järjestää tapaaminen, jossa käymme läpi matkan vaiheita ja varustuksia sekä vaatetusta.

KEITÄ OLEMME?

Toimittaja-tietokirjailija Anne Paalo on järjestänyt paljon erityismatkoja, joiden

teemoina on ollut luonto, puutarhat, ekologia, kulttuuri ja kasvit sekä perinteinen elämänmuoto ja perinnemaisemat. Anne Paalo on käynyt usein Bulgariassa, kirjoittanut ja esitelmöinyt Valkoisesta veljeskunnasta ja Peter Deunovista. Hän on viettänyt aikaansa Valkoisen veljeskunnan ryhmän kanssa Veliko Tarnovon kaupungissa.

Matkanjohtaja, opas Nikolay Tsutsov pitää perheineen majataloa ja pientä hotellia Kaloferin kaupungissa lumipeitteisten vuorten kupeessa Ruusulaaksossa. Perhe kasvattaa ruusuja ja viinirypäleitä. Cucovatan majatalo on historiallisesti arvokas rakennus. Nikolay Tsutsov lähti 12-vuotiaana opiskelemaan Sofiaan balettitanssia ja koreografiaa. Sen jälkeen hän opiskeli politiikkaa Sofian yliopistossa. Turismin parissa hän työskenteli Mustanmeren matkailukeskuksissa vuosia tanssijana ja retkien järjestäjänä, kunnes palasi kotiseudulle matkailuyrittäjäksi. Katso lisää www.cucovata.com

Ilmoittautumiset ja tiedustelut: Anne Paalo,
anne.paalo@kolumbus.fi
puhelin 050 570 6105.

KUNNON TEOSOFI

Millainen on hyvä teosofi, kunnon teosofi? Mistä hänet tuntee, vai tuntee?

Kysymys heräsi mielessäni, kun ruusuristiläinen ystävä huokasi olevansa huono teosofi. Hänen perustelunsa olivat monet: hän tekee asioita paremman tietonsa vastaisesti, hän epäilee teosofisten totuuksien todenmukaisuutta, hän ei sisimmästä halustaan huolimatta jaksaa käytännössä toteuttaa veljeyttä eikä lähimmäisenrakkautta, hänen ennen iloinen luottamuksensa ihmisen jatkuvaan ja jumaluuden pysyvään kipinään itsessään on laimentunut jne. Hänellä oli masennuksen hetkensä, ei niinkään vierasta edes totuudenetsijälle.

Jos kunnon teosofia haluaisi kuvata sanallisesti, niin tarjolla olisi luvuton määrä hyviä ja kauniita sanoja. Kunnon teosofi on hyvä, ystävällinen, viisas, auttavainen, iloinen, lempeä, oikeamielinen, rakastava, uhrautuva

...kaikki nämä sanat ja sadat muut ilman arvojärjestystä, toinen toistaan kauniimpina ja hyvän ihmisen ominaisuuksina kuvaavat eri puolilta ihanneihmistä. Sellainen kai teosofi haluaisi olla.

Kunnon teosofi syntyy hyvistä sanoista, kun häntä yrittää kuvata. On paljon asioita, joita kunnon teosofi ei tee. Hän ei ruikuta vastoinikäymisissä, ei valita sairauksiaan tai

muista onnettomuuksista edes itsensä edessä, ei loukkaa lähimmäistään jos voi sen välttää, ei vihastu, ei syyllisty epärehellisyyteen missään muodossa, ei laiminlyö velvollisuuksiensa hoitamista, ei kosta pahaa pahalla, koska hän ei tunne pahaa.

Mutta kaikki yllälueteltu kuuluu ylipäänsä ihmiselle, jota voidaan nimittää hyväksi. Ei se ole erityisesti teosofille kuuluvaa, ei ainakaan ensi kädessä. Jos sanomme jostakin ihmisestä, että hän on kunnon suomalainen, tajuamme hänessä erityispiirteitä, jotka eivät sovi kaikkiin maailman ihmisiin. Kunnon

kristitty, kunnon buddhalainen, kunnon muslimi - kaikissa tällaisissa määritteissä rajoitetaan kunnonollisuus ja hyvyys tiettyihin piirteisiin. Kunnon teosofillakin on omat piirteensä.

Otan H.P. Blavatskyn oppaakseeni. Teosofian avaimessa hän pohdii laajalti teosofin velvollisuuksia, luo kuvan kunnon teosofista.

Näin:"- meidän filosofiamme opettaa, että velvollisuuksiemme täyttäminen ensiksi muita ja viimeksi itseämme kohtaan ei tarkoita oman vaan muiden onnen saavuttamista, oikean tekemistä oman itsensä tähden, eikä sentähden, mitä hyötyä se voi meille tuottaa. Onni tai oikeammin tyydytys voi tosin seurata velvollisuuden täyttämistä, mutta se ei ole eikä saa olla sen vaikuttimena."

Edelleen hän vastaa kysyjälleen näin: "Jos

kysytte, kuinka minä käsitän teosofisen velvollisuuden käytännössä ja karman valossa, niin vastaan, että meidän velvollisuutemme on napolisematta juoda viimeinen pisarakin siitä, mitä elämän maljassa on meille tarjona, noukkia elämän ruusuja ainoastaan sen tuoksun vuoksi, minkä ne voivat muille antaa, ja itse tyytyä okaihin, jollemme voi nauttia sitä tuoksua niin ettei kukaan muu jää sitä vaille."

Ja vielä kolmas lainaus saman asian tiimoilta: "Velvollisuus on se, mitä me olemme velvolliset tekemään ihmiskuntaa, lähimmäisiämme, naapurejamme ja perhettämme kohtaan ja varsinkin niitä kohtaan, jotka ovat meitä köyhemmät ja avuttomammat, Jos me tämän velan jätämme elämässämme maksamatta, saattaa se meille henkisen ja siveellisen vararikon seuraavassa ruumistuksessamme. Teosofia on velvollisuuden sisin olemus."

Hyvältä teosofilta vaaditaan siis tekoja kautta elämänsä, tekoja toisten ihmisten hyväksi. Näissä HPB:n sanoissa ei puhuta persoonallisesta täydellisyydestä. Teosofian korkein ihanne on hänen mukaansa uhrautuminen, mikä merkitsee, että "annamme muille enemmän kuin itsellemme". Mutta HPB painottaa, ettei uhrauduta umpimähkään, sokeasti. "Yksi teosofian perussääntöjä on, että teemme oikeutta itseämme kohtaan - kollektiivisen ihmiskunnan yksilöinä eikä persoonallisina minuuksina - oikeutta, ei enemmän, mutta ei vähemmänkään kuin muita kohtaan; jollemme tosiaan uhraamalla yhden minän voi hyödyttää monia." Eri-tyisesti viimeksi lainatut sanat tuntuvat kai vaikeaselkoisilta. Niihin yhdistyvät lukemat-omat, jokahetkiset velvollisuudet omaa itseä

ja kaikkia muita kohtaan jopa ihmiskunnan laajuisesti. Kuka niiden antaman ohjeen pystyy täyttämään - kuka pystyisi? - hän on mielestäni kunnan teosofi. Näin ollen tuo ystävä, jonka mainitsin alussa ja josta tämä pakina sai sysäyksensä, voinee huokaista helpotuksesta. Hän ei ole yksin "huono".

Paljolti se, mitkä velvollisuudet teosofiseen, ruusuristiläiseen yhteisöön kuuluva joutuu valitsemaan, johtuu jo hänen luonteestaan ja hänen kohtalostaan. Toinen on tutkija, toinen käytännön ihminen. Toisen elämä on aineellisesti helppoa, toisen vaikeaa. Toisen avu on älykkyys, toisen kaunis tunnepuoli jne.

Oman velvollisuuden tunteminen perustuu oman itsen tuntemiseen, mikä kehoitus on vanhan mysteeriviisauden antama. Pääasia on, ettei kuvittele itsestään Iiikoja silloin-kaan, kun mieli suorastaan palaa halusta tehdä kaikkea hyvää, vaan pitää jalkansa tukevasti maassa. Henki kyllä elää taivaissa, mutta työ ja velvollisuudet kuuluvat ilmenneeseen maailmaan.

Kukaan rehellinen teosofi ei koskaan voine sanoa, että hän on hyvä teosofi, jopa parempi kuin monet muut. Mutta ehkä hän joskus voi rehellisesti todeta, että tänään hän kenties hetken aikaa oli parempi teosofi ja ihminen kuin eilen koko päivänä. Mutta se merkitsee, että huomenna hänen on oltava hivenen parempi, ja se on kova haaste. Käytännössä hän silloin on oivaltanut omat velvollisuutensa ja koettaa täyttää niistä edes murto-osan, koska ei parempaan pysty. Se on eräs muoto täydellisyyttä.

Saara Lintera

Tähtien tie, Camino de las Estrellas

Viime keväänä toukokuussa monen vuoden unelma vihdoinkin toteutui. Pääsin vaeltamaan ikivanhan pyhiinvaellusreitin Santiago de Compostelaan. Apostoli Jaakob vanhemman hauta Santiago de Compostelassa Espanjassa on Euroopan tunnetuimpia pyhiinvaelluskohteita. Suosituin reitti on Camino Francés, joka alkaa Ranskasta pienestä Saint-Jean-Pied-de-Portin kylästä Pyreneitten juurelta. Keskiaikainen pyhiinvaellusreitti katolisen maailman kolmanneksi pyhimpään kaupunkiin kulkee Pyreneitten yli halki Pohjois-Espanjan. Kaksi muuta pyhää kaupunkia ovat Jerusalemi ja Rooma. Santiago de Compostelan pyhiinvaellusreitti otettiin Unescon maailmanperintöluetteloon vuonna 1993.

Pyhiinvaellus sisäisenä matkana

Keskiajalla oli monia eri syitä lähteä pyhiinvaellukselle: toiset saattoivat lähteä rukoukseen, toiset kiittämään onnesta, mutta usein lähdettiin tekemään katumusharjoituksia, joiden avulla uskottiin vapauduttavan synneistä. Pyhiinvaellus saattoi yhteen eri yhteiskuntaluokat ja jopa yhteiskunnat sekä edisti kulttuurien leviämistä. Pyhiinvaellus saattoi olla myös kirkon määräämä rangaistusmuoto. Varakkaat ihmiset saattoivat palkata jonkun suorittamaan vaelluksen puolestaan. Keskiajalla pyhiinvaelluksen ja ristiretken välinen käsitteellinen ero oli häilyvä. Molemmista käytettiin samankaltaista terminologiaa. Itse koen, että vaellus on lähinnä matka itsen, se on sisäinen matka. Matkamme kesti yhteensä viisi viikkoa. Sopivasti viikko Jeesuksen jokaista viittä ohjetta kohden.

Huolenpitoa pyhiinvaeltajista

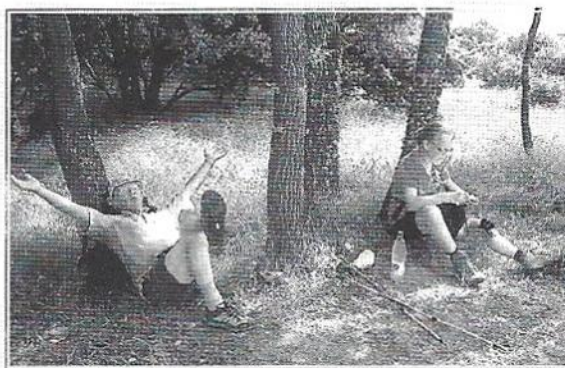
Credencial, eli pyhiinvaeltajan passi, todistaa vaeltajan olevan matkalla kohti Santiago de Compostelaa joko jalkaisin, ratsain tai pyöräillen. Pyhiinvaeltajan passi on ehtona majapaikan saamiselle. Passiin kerättiin leimoja matkan varrelta ainakin yöpymispaikoista. Yöpymispaikkoja nimitetään albergoksi, refugioiksi. Ne ovat majataloja ja retkeilymajatasoisia paikkoja ja niitä on pitkin caminoa, pyhiinvaellusreittiä. Alberguessa on hiljaisuus kello 22 - 06. Aamulla kello 8 mennessä täytyy olla tien päällä. Niissä yöpyminen on edullista: 5-10 €, joissakin paikoissa maksu on vapaaehtoinen. Alberguessa sai yöpyä vain yhden yön, ellei ollut sairas. Osa albergueista on kirkon, luostarien tai erilaisten järjestöjen ylläpitämiä, osa kunnallisia ja osa yksityisiä.

Pyhiinvaellusreitti on selkeästi merkattu simpukoin ja/tai keltaisin nuolin. Ranskan puolella reitti oli merkattu punaisella ja valkoisella alekkaisella viivalla. Eksymisen vaaraa ei ollut, jos kulki silmät auki. Jos sattui lähtemään väärälle tielle, aina oli joku joka ohjasi että camino kulkee tuolla.

Ensimmäinenpäivä

Aloitimme vaelluksemme Saint-Jean-Pied-de-Portin pienestä kylästä. Saimme ensimmäisen leiman passiimme ja samalla saimme simpukan rinkkaamme pyhiinvaeltajan merkiksi. Edessämme oli 26 km Pyreneitten yli Roncesvallesin kylään Espanjassa, hyvin monet alkavat vaelluksensa sieltä. Pyreneitten yli kulkee kaksi reittiä, toinen solan kautta ja toinen Pyreneitten yli. Meillä (Kaunolla, Eskolla, Raijalla ja minulla) oli onni vaeltaa Pyreneitten yli. Se ei aina ole mahdollista tai sitä ei aina suositella jos on huono sää. Säätila vuoristossa voi muuttua todella huonoksi ja silloin eksymisen vaara on suuri.

Saimme vaeltaa todella kauniissa ja aurinkoisessa säässä. Reitti oli vihreä, vihreämpi ja vihrein. Alemmilla rinteillä oli pieniä kyliä, peltoja, karjaa aitauksissa ja metsiä. Reitti oli nousuvoittoinen, Saint-Jean-Pied-de-Port sijaitsee noin 200 metriä meren pinnan yläpuolella ja 19 kilometrin matkalla nousua jatkui aina 1430 metriin asti. Jyrkemmässä kohdassa mietin, että kun nousen tämän mäen ylös, niin tuon mutkan takana on varmaankin laskua, mutta yllätys, yllätys, nousu vain jatkui. Pulssi nousi ja henkeä ahdisti, mutta mentävä oli.

Tämä askel on tässä ja nyt

Ensimmäisen päivän aikana koin ahaa-elämyksen: minun ei tarvitse miettiä miten pitkä tai miten jyrkkä nousu on. Otan vain tämän, juuri tämän askeleen ja se riittää. Se oli reitin ensimmäinen ja koko reissun kannalta yksi tärkeimmistä oivalluksistani. Se oli elämistä ja olemista tässä ja nyt. Mikä parasta, aina saattoi pysähtyä haukkaamaan henkeä ja katsella upeita maisemia. Uskomattoman kauniita ne olivatkin. Mitä ylemmäs matka jatkui, sitä niukemmaksi kasvillisuus kävi ja puut sekä pensaat loppuivat.

Vihreät nurmientäät peittivät vuorten rinteitä, hevosia ja lammasmauroja laidunsi siellä vapaina. Monilla hevosilla oli varsa mukanaan, lampaat liikkuivat hauskaasti riveissä ja näyttivät nukkuvankin seisaallaan rivissä kylki kyljessä. Kaukaisuudessa hämmötti lumi-

mihuippuisia vuoria. Pyreneitten korkein huippu on Aneto, 3404 metriä. Oli jännittävää katsella, kun kotkat liitelivät alapuolellemme - uljaita lintuja. Huikein kokemus oli sinisenä ”sykkivä vuori”. Eteen-

rinen sininen syke vuoren rinteessä, välillä sininen nauha viiletti ylös vuoren rinnettä kohti huippua, tätä näytelmää kesti muutamien minuuttien ajan. Ylhäällä tuuli tuntui viileältä kun pysähtyi hetkeksi lepäämään, vaikka aurinko paistoi täydeltä terältään.

Espanjan ja Ranskan rajaa kuvasi tolppa polun varressa. Ei rajamuodollisuuksia.

Päivä alkoi painua jo iltaan, kun saavuimme ensimmäiseen yöpymispaikkaamme

Roncesvallesin kylään. Loppumatka vielä ennen perille pääsyä oli rankkaa laskua, seitsemän kilometrin matkalla laskeuduimme 1400 metristä 500 metriin. Jalat olivat jo ennestään maitohapoilla ja uudet lihakset joutuivat töihin. Viimeiset voiman rippeet olivat käytössä ja majapaikka hämmötti jo, kun pieni juurakko teki polulla teppokset. Odotin in-

noissani perille pääsyä, kun keskittyminen eli polun seuraaminen herpaantui hetkeksi. Painava rinka, 10 kg, hartioilla aiheutti sen, että tein melkein kuperkeikan kun kompastuin juurakkoon. Lensin pää edellä ja ehdin jo miettiä, että tähänkö tämä matka nyt päättyy. Oli onni onnettomuudessa, sillä sain vain kuhmun päälakeeni, mustelman polveeni ja käteen muutaman verinaarmun. Kuhmun huomasin vasta seuraavana aamuna hiuksia kammatessa.

Esko ja minä olimme olleet matkalla 10 tuntia. Kauno ja Raija tulivat 1,5 tuntia myöhemmin. Ehdimme jo jännittää ehtivätkö he ajoissa perille, sillä ovet sulkeutuvat klo 22. Albergue oli iso, korkea halli täynnä kerrossänkyjä. Totuttelu pyhiinvaeltajan elämään alkoi. Makuutiloista kuului vain kuorsausta, moniäänistä kuorsausta ja muita nukkujien ääniä. Olin niin väsynyt, ettei niitä tarvinnut pitkään kuunnella. Ensimmäisen päivän matka oli mielestäni koko reitin kaunein ja jäi mieleen upeana kokemuksena.

Palvelua ja luottamusta

Pyhiinvaellusreitti kulkee kauniissa vaihtelevassa maastossa, pääsääntöisesti luontopol-

kuja pitkin suurien kaupunkien ulkopuolella. Reitillä on yllättävän paljon metsäpolkuja, mutta jokaiselle päivälle tuntui olevan oma erityinen maisemansa. Kylät olivat sijoittuneet tiiviisti kukkuloille tai laaksoihin,

enimmäkseen kukkuloille. Kaupungeissa reitti kulki aina vanhan kaupungin kautta. Pyreneitten vuoret jäivät pikkuhiljaa taakse ja eteen avautuivat viinitarhat. Joet halkovat reittiä niin, että matkan varrella oli paljon vanhoja kivistä siltoja. Jotkut sillat olivat korjauksen alaisina. Joihinkin paikkoihin taas oli rakennettu uusi silta vanhan kopioksi. Ylätasangolla, mesetalla, kuljimme päiväkausia viljapellon laitaa. Tien vieret olivat punaisinaan unikkoja, niitä näkyi myös keskellä viljapelttoa punaisina nauhoina. Näillä seuduilla unikkoa pidetään rikkaruohona.

Baskialueella alkumatkasta baskit eivät tuntuneet kunnioittavan espanjalaisia. He tekivät selväksi, että he ovat baskeja, he tuhahtelivat ja nostelivat hartioitaan espanjalaisista puhuessaan. Yleensä paikalliset asukkaat aina tavattaessa toivottivat buen camino tai buenos dias ja jäivät mielellään juttelemaan jos yhteinen kieli löytyi.

Eräänä aamuna, kun olimme lähteneet

liikkeelle jo varhain kello viisi, tapasimme mummon, joka oli keittänyt kahvia ja tarjosi pienessä kodissaan aamukahvit kulkejoille. Se oli kuin taivaan lahja, koska kaikki paikat olivat vielä siihen aikaan kiinni. Oli myös eräs nuori nainen, joka piti kioskia. Hänellä oli katos polun varrella, johon hän oli tuonut kahvia, tuoretta kakkua, hedelmiä ja pähkinöitä sekä raikasta vettä. Lippaaseen sai jättää vapaaehtoisen maksun. Kun joimme kahvia, tämä nuori nainen ajoi autolla paikalle ja tarkisti, että kahvia on vielä termoksessa. Se oli todellista lähimmäisen palvelua ja luottamusta. Eräänä päivänä tapasimme vanhan huonosti liikkuvan pariskunnan, he olivat päivän vaellusmatkalla. Heidän matkansa taittui hitaasti, mutta varmasti. Pappa innostui laulamaan ja melkein tanssimaan huomattessaan, että Kauno filmasi heitä. He olivat herttaisia vanhuksia.

Elämäni matka tähtitaivaan alla

Monena aamun lähdimme liikenteeseen aamuvorhain pimeään aikaan ja saimme kulkea kuutamossa kirkkaan tähtitaivaan alla. Silloin sai olla tarkkana, että pysyi reitillä. Auringon noustessa linnut heräsivät, sirkat sirittivät ja käki kukkui. Lähdimme aikaisin liikenteeseen siksi, että ehdimme kulkea 10-15 km ennen kuin aurinko alkoi paahtaa kuumasti. Opimme liikkumaan hiljaa alberqueissa, kun lähdimme varhain liikenteeseen. Illalla piti laittaa kaikki valmiiksi, että tavarat löytyvät äänettömästi pimeässä. Oli muitakin varhaisia lähtijöitä, joinakin aamuina kun nukkui pidempään huomasi, että monet sängyt olivat jo tyhjentyneet.

Oli hienoa kulkea yksin omissa ajatuksissaan kaikessa rauhassa silloin kun tunsin siihen tarvetta. Kuljimme paljon myös yhdessä, keskustelimme ja lauloimme kaikki osaamamme laulut, vaikka monista lauluista sanat oli unohtunut. Kaunolla oli aina aikaa kuvata filminpätkiä. Välillä hän oli kontallaan maassa ja kuvasi etanan etenemistä tien poikki, se oli omalla pyhiinvaelluksellaan. Raija jäi kirjoittamaan muistiin ajatuksia, jotka tuntuivat tärkeältä tallentaa. Esko muovikasseineen karkasi yleensä nopeimpana ja oli perillä 1-2 tuntia ennen kuin me toiset. Meidän muiden oli kuitenkin pidettävä huoli, että ehdimme seuraavaan albergueen ennen kuin se täyttyi. Albergueen ei voinut varata paikkaa etukä-

teen, vaan paikat täytettiin sitä mukaa kuin tultiin perille. Jos albergueen oven takana oli ennen kuin sen ovet olivat auki, niin jätettiin rinkat riviin oven eteen ja se oli sisäänpääsyjärjestys. Odotellessa albergueen avautumista voi mennä vaikka paikkoja katsomaan lähiympäristöön. Jos kävi niin, että albergue oli

täysi, täytyi jatkaa matkaa seuraavaan kylään tai sitten yöpyä paikallisessa hotellissa, mikä verotti kulkijan kukkaroa rankasti. Onneksi näin kävi vain kaksi kertaa. Taivasallakin olisi tietysti voinut nukkua, se olisi varmaan ollut ihan turvallista, sillä siellä ei ollut käärmeitä, ei itikoita eikä muita ötököitä. Matkan aikana, kun ei alkumatkasta vielä ollut oppinut systeemiä, oli albergueen ehtiminen ainoa stressin aihe.

Pyhiinvaeltajien taakka?

Joskus tuntui, että sai kuin ”siivet selkään”, matka kulki helposti ja nopeasti.

Nousuista suorastaan nautti. Joskus taas tuntui, ettei matka edennyt ollenkaan. Näin kävi ylätasangolla, kun käveltiin yhtä suoraa tuntikausia. Ne olivatkin kaikkein raskaimpia ja puuduttavampia päiviä. Silloin oli todella lämpimät päivät.

Rinkka kuuluu tietysti pyhiinvaeltajan varustukseen. Minkälaista taakkaa haluan kantaa? Ei ole yhdentekevää, mitä mukanaan kuljettaa. Minulla oli liikaa tavaraa mukana. Osasta osasin luopua matkan varrella – enemmästäkin olisin voinut luopua. Onneksi oli olemassa jacotrans-palvelu. Rinkan saattoi jättää kuljetukseen pientä korvausta vastaan. Yhtenä päivänä käytin tätä palvelua, kun jalka oli kipeänä ja pitkä lasku vaikeassa maastossa oli edessä. Sinä päivänä jalka kesti hyvin eikä se enää oireillut loppumatkalla. Se oli siis viisas päätös, vaikka ensin mietinkin, että olenko huono pyhiinvaeltaja, kun en itse kannataakkaani. Miten usein sitä kantaakaan turhia taakkoja, huolia ja murheita mukanaan eikä usko, että elämä kantaa. Matkalla tuntui todelta Jeesuksen sanat, ettei ihmisen pojan tarvitse huolehtia siitä millä itsensä vaatteetaa, mitä syö tai mihin päänsä kallistaa. Kaikki on järjestyksessä, niin kuin me sanomme.

Pyhiinvaeltajien ravinto

Majoittumiseen kuului tiettyjä rutiineja. Ensin menimme suihkuun, sitten oli jalkojen hoito. Oli hauskaa katsella, kun kaikki olivat niin kiinnostuneita varpaistaan. Rakot ja hankaumat kuuluivat melkein asiaan. Sitteen nukuttiin 1-2 tunnin unet ja sen jälkeen mentiin syömään tai ruokaostoksille ja kylää tai kaupunkia katselemaan. Illalla oli majapaikan lähiravintolassa edullinen ”Menu

de peregrinos”, ateria pyhiinvaeltajille. Se tarjottiin kuitenkin paikalliseen tapaan niin myöhään, etten usein käyttänyt tätä mahdollisuutta. Nukuin huonosti jos söin liian myöhään. Yleensä rinkkaan varattiin evästä ja tietysti täytyi olla juotavaa. Matkalla huomasi miten vähällä tulee toimeen vaikka energiaa kului koko ajan runsaammin kuin normaalioloissa.

Ei ollut niin pientä kylää, ettei siellä ollut kirkkoa. Aamupäivisin niissä oli messu, ainakin suurimmissa kaupungeissa ja monet paikalliset ihmiset kävivät messussa kauppareissulla tai työhön mennessään. Messun yhteydessä oli ehtoollinen. Näytti, että uskonto kuuluu lähemmin ja tiiviimmin katolilaisien arkipäivään kuin luterilaisuus Suomessa. Suurissa kaupungeissa, kuten Burgosissa ja Leónissa, oli iso katedraali. Niissä oli paljon kultaa sekä pyhimysten patsaita ja kuvia. Hienoiltahan ne näyttivät, mutta jäivät minulle kylmiksi ja etäisiksi. Kun taas pienissä kirkkoissa tunnelma oli mielestäni parempi, harras ja pyhä.

Pyhiinvaeltajien yhteisö

Pyhiinvaeltajat tulevat eri puolilta maailmaa. Eurooppalaisia oli kuitenkin eniten, espanjalaisia, ranskalaisia, italialaisia, tanskalaisia, saksalaisia jne. Me tapasimme yhteensä kymmenkunta suomalaista. Monenlaista kulkijaa oli liikenteessä, oli vanhoja, nuoria, miehiä ja naisia. Oli myös niitä, jotka olivat jääneet koukkuun pyhiinvaelluksiin. Minäkin voisin lukeutua niihin. Oli myös niitä, jotka ovat tehneet pyhiinvaelluksen Jerusalemiin ja Roomaan. Eräskin 76-vuotias vanha herra oli kuudennella pyhiinvaelluksellaan.

Yhteisöllisyys ja yhteenkuuluvaisuuden tunne yhdisti meitä pyhiinvaeltajia. Meillä kaikilla oli sama päämäärä. Oli hienoa ajatella, että miljoonat ihmiset olivat kulkeneet samaa reittiä ja tallanneet samoja polkuja kuin minäkin. Monet rukoukset ja hartaat ajatukset ovat olleet varmasti vaeltajien mielessä ja ajatuksissa. Tietyntyylinen hartaus ja rauha kulkevat mukana.

Muoin tämä pyhiinvaellustie ei ole ollut täysin vaaraton. Sairaudet, nälkä ja rosvojoukot ovat olleet vaeltajien kiusana. Paikoitellen oli näkyvissä raunioita sairaaloista joissa oli hoidettu vaeltajia. Luostarit huolehtivat pyhiinvaeltajien hyvinvoinnista ja myös tempeliritarit olivat pyhiinvaeltajien turvana. Tämä seutu oli muutenkin sotaisaa, kun marorit ja eurooppalaiset taistelivat useaan otteeseen alueen herruudesta. Kirkollakin taisi olla näppinsä pelissä? Alue oli pilkottu useisiin pieniin kuningaskuntiin. Tänä päivänä reitti on turvallinen ja helppo kulkea. Ja mikä onkaan tämän päivän pyhiinvaeltajan varustus verrattuna keskiaikaiseen varustukseen? Silloin ei ollut hyviä vaelluskenkiä tai ultrakevyitä rinkkoja ynnä muita sellaisia.

Pyhiinvaeltajan rukous 1600-luvulta:

Ole meille
 kumppani matkallamme
 opas risteyksissämme
 vahvuus nälässämme
 linnoitus vaarassa
 innoitus matkasuunnitelmassamme
 varjo sydämessämme
 valo pimeydessä
 lohdutus alakulossamme
 ja aikeidemme voima
 jotta me sinun johdatuksessasi
 turvassa ja vahingoittumattomina
 saavuttaisimme matkamme pään
 ja kiitollisuudella ja voimassa vahvistettuina
 turvassa ja onnea täynnä
 saisimme saapua kotiin
 Jeesus Kristuksen, meidän
 Herramme tähden.
 Amen

Pyhiinvaeltajat laskevat taakkansa

Yksi vaikuttava paikka oli rautaristi. Se oli hyvin, hyvin vaatimaton. Korkean puupylvään nokassa oli pieni rautaristi kivikasan keskellä. Sinne vaeltajat tuovat ”taakkansa”, jättämällä ristin juurelle kiven tai jonkin esineen. Itsekin jätin sinne Suomesta mukaan ottamani kiven. Minulla on se tunne, että se asia minkä päätin ”repustani” heittää, todella jäi sinne. En voi sanoa, että se olisi ollut mitenkään kaunis paikka, mutta jotakin herkkää siinä oli.

Juuri ennen rautaristiä yövyimme pienessä Fonsebadonin kylässä. Kylä oli pelkkää rauniota, yövyimme kylän kirkon yhteydessä olevassa alberguessa. Myös kirkko oli jo parhaat päivänsä nähnyt. Illalla oli pieni hartaustilaisuus,

missä siunattiin pyhiinvaeltajat ja lopuksi kynttilä kiersi kädestä käteen ja jokainen sai sanoa vuorollaan jotakin. Lauloin tutun ruusuristiläisen laulun ”Isä itse mua opeta”. Tämä ilta päättyi yhteiseen ateriaan. Illasta jäi hyvä muisto ja voimakas tunne veljeydestä sekä siitä että olemme kaikki yhtä.

Jalkojen pesu ja veljesateria

Erässä italialaisen veljeskunnan ylläpitämässä kappelissa oli albergue, me saimme nukkua sen sairasosastolla. Illalla oli kappelin alttarilla seremoniallinen jalkojen pesu. Se oli siunaus jonka tarkoitus oli, että pyhiinvaeltajien jalat jaksavat kantaa perille Santiagoon asti. Seremonian lopuksi seisoimme piirissä käsi kädessä ja jokainen sanoi Isä meidän-rukouksen omalla kielellään. Sen jälkeen söimme yhteisen aterian pitkän pöydän äärellä. Se oli todellinen veljesateria.

Vaikka olimme Espanjassa, ei aina ollut lämmintä eikä aurinko aina paistanut. Niinhän se on elämässäkin. Aina ei aurinko paista – on pilvisiä ja ankeita päiviä – aurinko on silti aina keskitaivaalla. Mielialani oli koko matkan ajan kuitenkin kohdallaan. Loppumatkalla vuoristossa oli tosi kylmiä aamuja, ne olivat tuulisia ja sumuisia, Lämpötila oli vain 10 astetta. Matkaa rautaristiltä eteenpäin sanotaan reitin kauneimmaksi, mutta meille se ei sellaisena näyttäytynyt sumuverhon takaa. Meidän täytyi vain luottaa siihen, että se on kaunein.

Tuntui haikealta kun määränpää lähestyi. Olisin halunnut jatkaa vaellusta loputtomiin. Toisaalta tuntui kuitenkin hyvältä päästä pian kotiin. Mitä lähemmäs Santiago de Com-

postela tuli, sitä enemmän tiellä oli pyhiinvaeltajia. Kun vaeltaa jalkaisin 100 viimeistä kilometriä, saa compostelan eli todistuksen pyhiinvaelluksesta, näitä vaeltajia sanotaan pikkureppulaisiksi. Kun taas pyöräilijän täytyy pyöräillä 200 kilometriä saadakseen compostelan. Välillä säikähdimme kun pyöräilijä suhahti ohi, sillä alamäissä pyöräilijän vauhti oli aika kova. Niinä vuosina kun Jaakobin (Jaakon) päivä heinäkuussa on sunnuntai, on juhluvuosi ja pyhiinvaeltajia on silloin tavalista enemmän.

Perillä

Viimein sateisena, yhtenä harvoista sadepäivistä, kesäkuun perjantaina viikko ennen juhannusta saavuimme Santiagoon. Väsyneinä ja viluisina tulimme katedraalin luo. Haimme pyhiinvaeltajan todistuksen piispan toimistosta. Olimme saaneet ”synninpäästön”. Katedraalissa on messu pyhiinvaelluksen päättäneille kello 12, siihen emme ehtineet. Kävimme ensin majoittumassa ja nukkumassa hyvät unet. Vasta sen jälkeen alkoi tuntua, että VAU, me teimme sen! Olimme kokeneet yhdessä huikean, ainutlaatuisen matkan ja hitsautuneet yhteen upeaksi tiimiksi.

Illalla oli toinen messu, johon osallistuimme. Katedraali oli valtava korkeine holvineen ja upeine koristuksineen. Siellä säilytetään myös apostoli Jaakobin luita hopeisessa arkussa. Messun lauluosuuksia harjoiteltiin todella upeaäänisen nunnan johdolla ennen varsinaisen messun alkua. Messun lopuksi oli vielä ehtoollinen, mihin osallistuivat lähes kaikki uskontokunnasta riippumatta. Kaiken kruunasi suitsutusseremonia, valtava suitsutusastia heilui katedraalin pääläivan suuntaisesti.

Suitsutus on perua ajoilta, jolloin eivät pesumahdollisuudet olleet niin hyvät kuin tänä päivänä ja vaeltajat tulivat likaisina ja haisevina messuun. Seuraavana päivänä kävimme vielä klo 12 messussa kuuntelemassa edellisenä päivänä saapuneiden kotimaat.

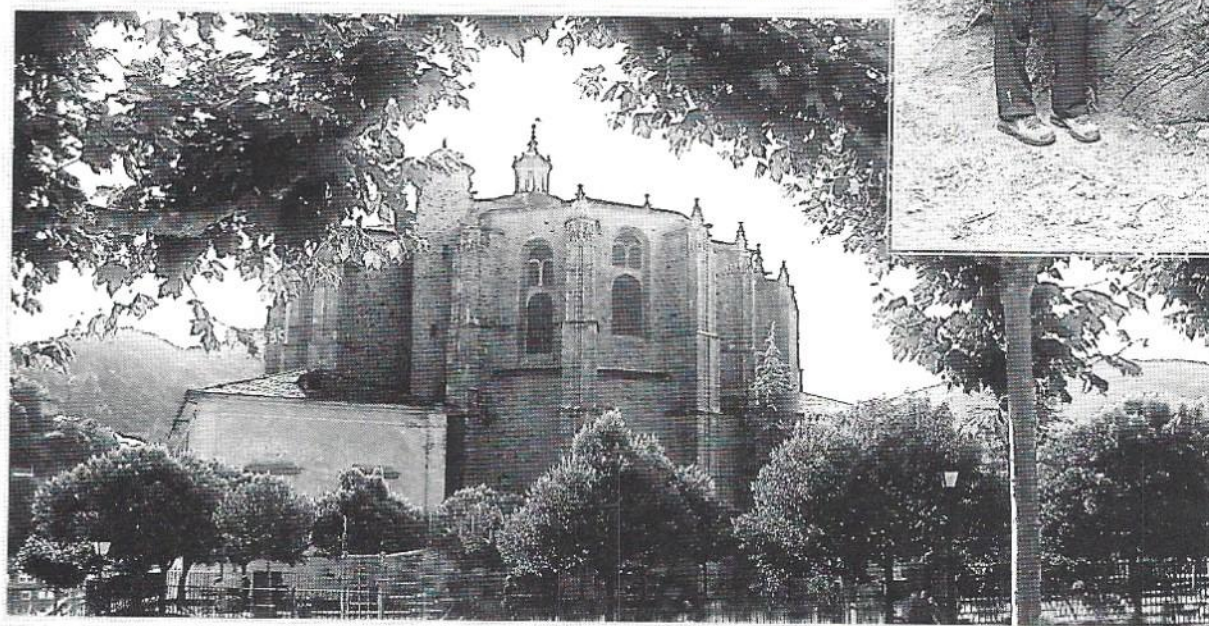
Matka oli päättynyt, mutta sisäinen matka jatkuu.....

Tähän lopuksi veljemme Sylvi Pöyryn runo ,
joka kuvaa hyvin niitä tuntemuksia mitä
matkan jälkeen oli.

ONNELLINEN

*Näin onnellinen kuin tänään,
en ole ollut milloinkaan.
Tätä rauhaa ja hiljaisuutta,
en vaihtaisi aarteihin kuninkaan.
Minä, joka en mitään tiennyt,
en mitään ymmärtänyt,
kuin sokea hapuilin tietä,
kovin selvästi näen nyt.
Näen turhat taisteluni,
kun tutkainta vastaan potkia koin,
ja vihdoinkin - luopumiseni,
vain itsekkyyteni uhriksi toin.
Kun vaelsin korpiteitä,
läpi kivun ja kauhun ja pimeyden,
ehkä aavistin joskus jo silloin
tämän valon läheisyyden.
Miten autuasta on olla
näin tyhjä ja hiljainen:
joka hetki kaikelle avoin,
joka hetki,
kaikesta luopuen.*

Esko Keitaanranta

Camino de Santiago

Kävelymatka Santiagoon 16.5 – 19.6.2011

Pyyhiinvaellusmatka Santiagoon oli kangastellut muutamien ystäväni mielessä jo useamman vuoden ajan. Vuonna 2010 päätimme toteuttaa matkan seuraavana vuonna ja lähtöhalukkuutta kyseltiin useammalta ihmiseltä, mutta loppujen lopuksi jäljellä jäi vain neljä henkilöä muiden karsiutuessa pois eri syiden takia. Tämä on satoja vuosia vanha pyhiinvaellusreitti sillä Pyhän Jaakobin luiden sanotaan olevan tallessa Santiago de Compostelassa. Lähtöpaikaksi Santiagoon vievälle reitille valitsimme Ranskan Saint Jean Pied de Portin. Kävelymatkaa oli silloin edessä 777 km.

Lähtö

Lento Riikan kautta Pariisiin tapahtui 16.5.2011. Lentokentältä saimme ostettua junaliput Pariisiin ja sieltä yöjunalla Bayonneen ja edelleen paikallisjunalla Saint Jean Pied de Portiin, jossa olimme seuraavana aamuna. Pariisiin ehti tutustua yhden päivän ajan ja tietenkin kävellen. Notre Dame oli silmien edessä heti asemalta ylös noustua. Seinen rannat tulivat tutuiksi. Rautatieaseman lähellä oli kasvitieteellinen puutarha jossa oli mukava viettää iltapäivää kasveja ihailien.

Ensimmäinen reittipäivä

Matka oli jaettu reittikirjassamme 34 osuuteen. Ensimmäiselle päivälle osui ehkä reitin rankin kävelypäivä, sillä nousua riitti 19 km, korkeusero oli 1200 m ja tämän päälle tuli vielä jyrkkä 7 km lasku.

Ensin haimme pyhiinvaelluspassiimme leiman lähtöpaikalta. Passi ja leima takasivat myös halvan majoittumisen pyhiinvaeltajille tarkoitettuihin majataloihin eli albergueihin. Matka korkeuksiin sujui taivaallisen kaunistamaisemaa ihaillessa. Näkymät olivat mielestäni reitin kauneimpia. Meillä oli onni myötä koska ilma oli aurinkoinen ja kirkas, jota se ei suinkaan aina vuoristossa ole minkä tulimme

myöhemmin matkallamme huomaamaan. Rinkan ja tavaroiden kantaminenkin sujui vielä harjoittelun merkeissä. Tällä osuudella oli vain yksi virkistäytymispaikka, jonka antimia käytimme hyväksemme samalla myös silmiämme ja mieltämme lepuutellen.

Kävelyn jälkeen oli edessä vielä majoittumisen ja ruokailun rutiinien opetteleminen, jonka jälkeen uni maistui hyvältä armeijamaisen karuissa olosuhteissa. Kaste pyhiinvallellukseen oli saatu.

Kävelyn autuus

Kävelimme 32 päivää peräkkäin noin 20 – 35 km osuuksia. Lähtö oli yleensä aikaisin aamulla, koska ilma oli silloin sopivan viileä ja raikas sekä kävelyyn parhaiten sopiva. Alkupäivinä sai nauttia kuutamon valosta. Tietenkin maaseudulla kukot kiekuivat ja varsin usein käki kukkui, mikä sai kotimaan muistumaan mieleen. Uutispimento oli täydellinen ja kas kummaa ihminen pärjää aivan hyvin ilman tällaista mielen täyttäkin. Päivä päivältä jalkojen liikuttelu kävi rennommaksi ja taakka selässäkin tuntui kevenevän. Näin jatkuva harjoittelu tekee ihmisestä alansa mestarin. Myös mieli rentoutui ja tyhjjeni tavanomaisista jokapäiväisyyksistä vapaaksi. Mietiskelyn aiheet löytyivät usein ympäröivän luonnon antamina virikkeinä.

Luonnon kauneus

Reitin varrella oli paljon erilaista kauneutta nähtävänä. Luonnon tekemät kukka-asetelmat pysähdyttivät avaamaan aistit täysin auki. Ihmisten hoitamat viljavainiot, oliivilehdot, viinirypäleviljelmät ja niityt saivat

myös mieleen järjestyksen ja työn hedelmät. Vesi näyttäytyi lähinnä puroina ja jokina, joiden solina on rauhoittavaa kuultavaa. Tuuli soitteli myös omia sävelmiään joihin joskus ukkonenkin yhtyi jyrinällään. Myös eläinten ja varsinkin lintujen äänimaailmaa korva herkistyi kuuntelemaan.

Ihmisen luoma kulttuuri

Matkan varrella oli asutuskeskuksia aivan pienistä kylistä suuriin kaupunkeihin. Oli kylä sitten minkäläinen tahansa aina siellä tuntui olevan kirkko, jonka torneissa haikarat usein pitivät pesäänsä. Kirkon kellojen soitto tuli myös tutuksi ja monenlaisia kauniita hartauspaikkoja kävin katsomassa myös sisältäpäin ja samalla oli hyvä levähtää ja pitää pieni hiljainen hetki. Ainakin isommissa paikoissa kirkonmenot tuntuivat olevan ihmisten jokapäiväisen elämän yksi osa.

Kauniita vanhoja ja uusia rakennuksia oli paljon ja varsinkin vanhat kivisillat olivat hyviä ylittää ja niissä katse lepäsi. Oli pihoja joissa ehtoisa emäntä oli luonut ympärilleen pienen paratiisin ja kasvimaita miesten hoitamina kauniina ravinnon lähteinä. Suurissa kaupungeissa tuli mieleen kuinka outo on näillä kulmilla, kun ei osaa maan tapoja, kieltä eikä tunne ihmisiä eikä paikkoja.

Mihin päänsä kallistaa?

Aamulla liikkeelle lähtiessä ei tiennyt missä ja minkälaisissa oloissa vuoteeseen käy. Hyvä harjoitus sille, että mielessä on asenne kaiken järjestymisestä parhain päin. Jonkun kerran kyllä sai todeta, että yösijaa ei löytynyt ajattelusta paikasta, mutta se löytyi matkatessa

eteenpäin. Taivasallakin voi tietenkin nukkua hyvällä ilmalla. Ilmojen suhteen matka onnistui hyvin vaikka välillä tuntui, että näinkö kylmää täällä Espanjassa onkin? Korkealla vuoristossa ilma on usein tuulista ja kylmää. On sanonta, aurinko riisuu ja tuuli pukee. Sateessa jouduimme kävelemään viimeiset 10 km, joten sadeasuakaan ei tullut turhaan kantaneeksi mukanaan. Sen oppi myös, ettei turhia painoja kannata mukanaan kantaa enempää selässään kuin mielessäänkään.

Joidenkin kanssa törmäsi yhteen useamman kerran. Huomasin, että ihmiset ovat kuitenkin melko samanlaisia riippumatta siitä mikä heidän taustansa on. Ryhmässä kulkeminen antaa myös kokemusta yhteistoiminnasta ja sen toimivuudesta.

Tällaista matkaa voi suositella kaikille jotka haluavat kuntoilla, heittäytyä seikkailuun ja irrottaa mielensä tutuista ympyröistä irti. Matkalla paino tippuu ja fyysinen ja henkinen kunto nousee.

Päätös

Nähtyämme Pyhän Jaakobin luiden hopeisen säilytysarkun katedraalin suojissa ja pyhiinvaeltajille tarkoitetut juhlat, olimme tulleet pyhiinvaellusmatkamme päähän. Santiagossa vietimme päivän kaupunkiin tutustuen ja sen jälkeen oli yöjunamatka Madridiin. Edessä oli jälleen ihmisten paljous ja odotus lentoasemilla Madridissa ja Kööpenhaminassa. Sunnuntaina 19.6.2011 oli sitten ihana pudotus paksun pilvikerroksen läpi sateiseen Suomeen.

Parempi on vapauttaa itsensä painolasteista.

Ympäri käydään ja yhteen tullaan

Reitin varrella tutustui ja näki ihmisiä monista eri kulttuureista ympäri maailman.

Jälleen olimme oloissa joissa oli paljon tuttua, mutta nyt tuttuudessa olivat pitkän matkan tuomat kokemukset lisämausteina mukanaamme.

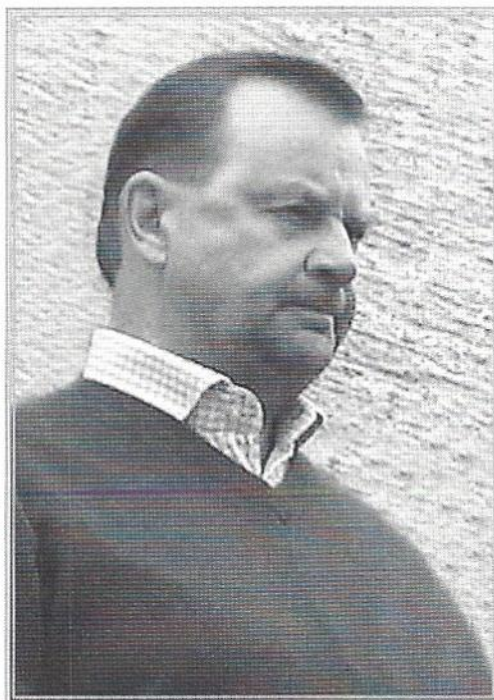
Aslak Larjo Alice A. Bailey-yhdistyksen pitkäaikainen puheenjohtaja

Aslak Larjo oli perustamassa Alice A. Bailey-yhdistystä vuonna 2006. Pian Aslak ryhtyi etsimään suomentajia Alice A. Baileyn kirjoille. Etsiminen tuotti tulosta. Kääntäminen oli kuitenkin niin vaativaa, että moni kääntäjä luopui työstään. Aslak kysyi vielä useilta henkilöiltä apua käännöstyöhön. Koska kääntäjiä ei löytynyt, Aslak ryhtyi päättäväisesti itse kääntämään Tiibetiläisen Mestarin kirjoja suomeksi ilman omaa palkkiota. Omat käännöksensä Aslak tarkistutti muilla kääntäjillä maksua vastaan.

Käännöstyön ohella Aslak luennoi Tiibetiläisen Mestarin henkisestä tiedosta monella paikkakunnalla Suomessa aina kuolemaansa asti. Lisäksi Aslak esiintyi Rajatiedon, Ruusu-Ristin, VIA akatemian sekä Yhteistyöryhmän luennoitsijana.

Aslak oli etsijä nuoresta asti. Hän omisti koko elämänsä henkiseen työhön. Itsensä puhdistaminen, säännöllisyys, itsekuri ja veljeskunnan palveleminen olivat etualalla. Aslak kasvoi työn edetessä niiden oppien mukaiseksi, mitä hän opetti. Luonteen jalous näkyi käytöksessä.

Kun ihminen irrottautuu alemman itsen itsekkyyden voimista ja alkaa työskennellä epäitsekkäästi palvellen ryhmää, alkaa tapahtua muutoksia. Hyvät voimat tulevat avuksi. Jos toiminta on Veljeskunnalle arvokasta, on varmaa että vastavoimatkin heräävät. Aslak koki viimeisinä vuosinaan voimakkaita muutoksia.

Näkijän näky aamulla 26.3.2011: Ilmassa luikerteli suuri paksu käärme. Käärme synnytti limaisen möykyn, josta lähti suuri joukko myrkyllisiä pikkukäärmeitä. Näkijä tiesi: isoa käärmettä ei voi tuhota, mutta pieniä pystyy. Yhtäkkiä ilmestyi paljon vaarallisia tikareita jotka lensivät ilmassa etsien kohdetta. Jotain on tehtävä, muuten iso käärme synnyttää taas uuden myrkyllisten pikkukäärmeiden joukon.

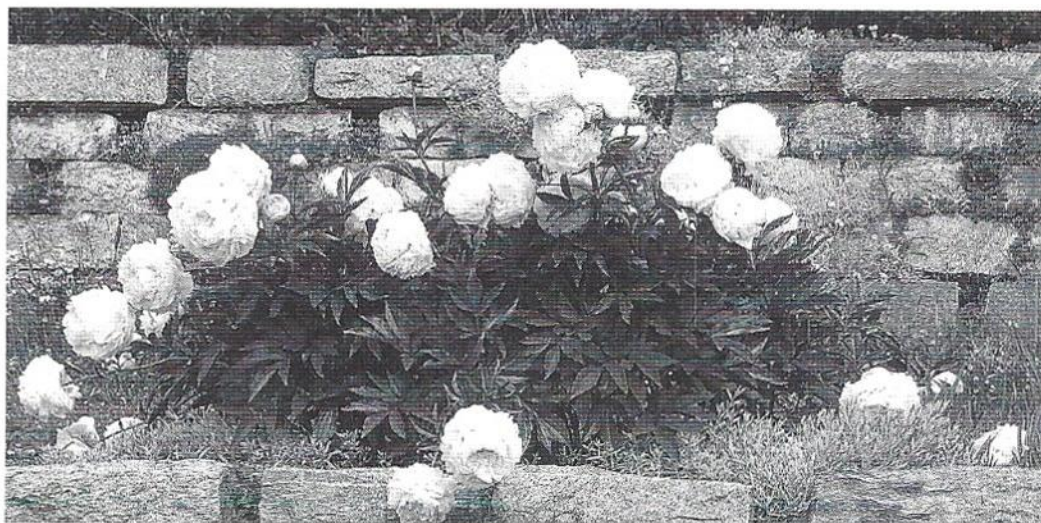
Ovesta ryntäsi apuun suuri uskollinen musta koira. Lentävät tikarit syöksyvät suoraan koiraan, joka luhistui maahan kuolettavasti haavoittuneena. Näkijä heittäytyi rakkaudella koiran kaulaan suojellakseen koira ja huudahti: oi, vielä tämänkin olette tehneet. Kuultuaan tämän näyn Aslak sanoi: minä olin se koira.

Terveen ja voimakkaan palvelutahtoisen ihmisen käsittämätön fyysinen kuolema.

Aslak sairastui yllättäen myyräkuumeeseen ja oli nukutettuna hengityskoneessa kuusi päivää. Palautuminen fyysiseen elämään oli vaivalloista, mutta päättäväinen Aslak kuntoutti itseään ja suunnitteli tulevia luentoja sekä Kosminen Tuli opintopiiriään. Kuntoutuslaitoksesta Aslak sai uuden influenssatartunnan. Aslakin poika vei heikkokuntoisen Aslakin takaisin sairaalaan. Sairaalassa Aslak pantiin taas hengityskoneeseen ja nukutettiin. Aslak olisi halunnut jatkaa työtään.

Kehityksen tie, jossa Sielu saa äänensä kuuluville persoonan kautta, on aluksi usein myrskyinen ja dramaattinen. Puhdassydäminen selviää kokeesta. Aslak on valo ja tiennäyttävä meille muille pyrkijöille.

Ruusu-Risti Neuvoston jäsen Aslak Larjo saatettiin taivasmatkalleen 14.12.2012 ruusu-ristiläisin menoin. Seremonian toimittivat Jarmo Anttila ja Aija Tuukkala. Johtaja ja Hallitus toivottavat hänelle valoisaa taivasmatkaa.

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

- Iitti ° Pauli Loikala 040-838 1017
- Jyväskylä ° Liilia Siiberg 050-911 1377
- Kuopio ° Jouko Ikonen 050-341 8795
- Oulu ° Vesa Raappana 044-2796393
- Rovaniemi ° Marketta Mylläri 040-762 6454
- Siilinjärvi ° Paula Monto 040-590 4918
- Tampere ° Leena Sippola 050-588 7885
- Vihti ° Kauno Mannonen 040-761 3778

Alpi Ikäheimonen

Matti Koskinen

IKÄUKKOJEN HARRASTUKSET

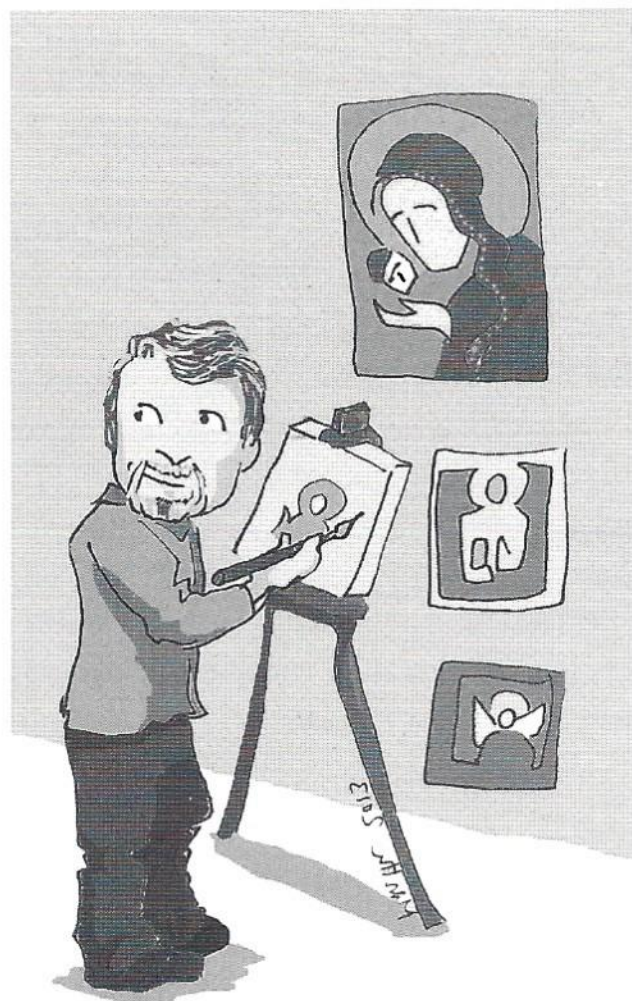
Kaksi ruusuristiläistä ukkoikään ehtinyttä miestä istuivat Aulangon maisemissa ja keskustelivat siitä, miten he olivat löytäneet tiensä oman harrastuksensa pariin. Toinen harjoittaa kädentaitojansa ikonimaalauksen parissa ja toinen ilmaisee itseään sanojen kautta kirjoittamalla runoja.

Keskustelun tulos on hahmoteltu kysymysten alle:

Minkälainen tapahtumaketju johdatti sinut taiteen äärelle?

Alpi: Pienenä poikana, ennen kouluikää ja vielä alakoulun alkuluokilla, minulla oli tapana piirrellä lyijy- ja värikynillä erään tytön kanssa. Tätä touhua kesti joskus tuntikausia. Se sitten jäi muiden poikien kiusoitellessa minua liiaksi tyttöjen kanssa leikkimisestä. Eihän nyt kunnon mies sellaista siinä iässä tehnyt, joten tuo harrastus unohtui hetkeksi. Tosin kansakoulussa voitin Tampereen kaupungin koululaisten piirustuskilpailun.

Opiskeluaikana piirustelu kuitenkin jatkui Tekussa, jossa tein pilakuvia Tampereella

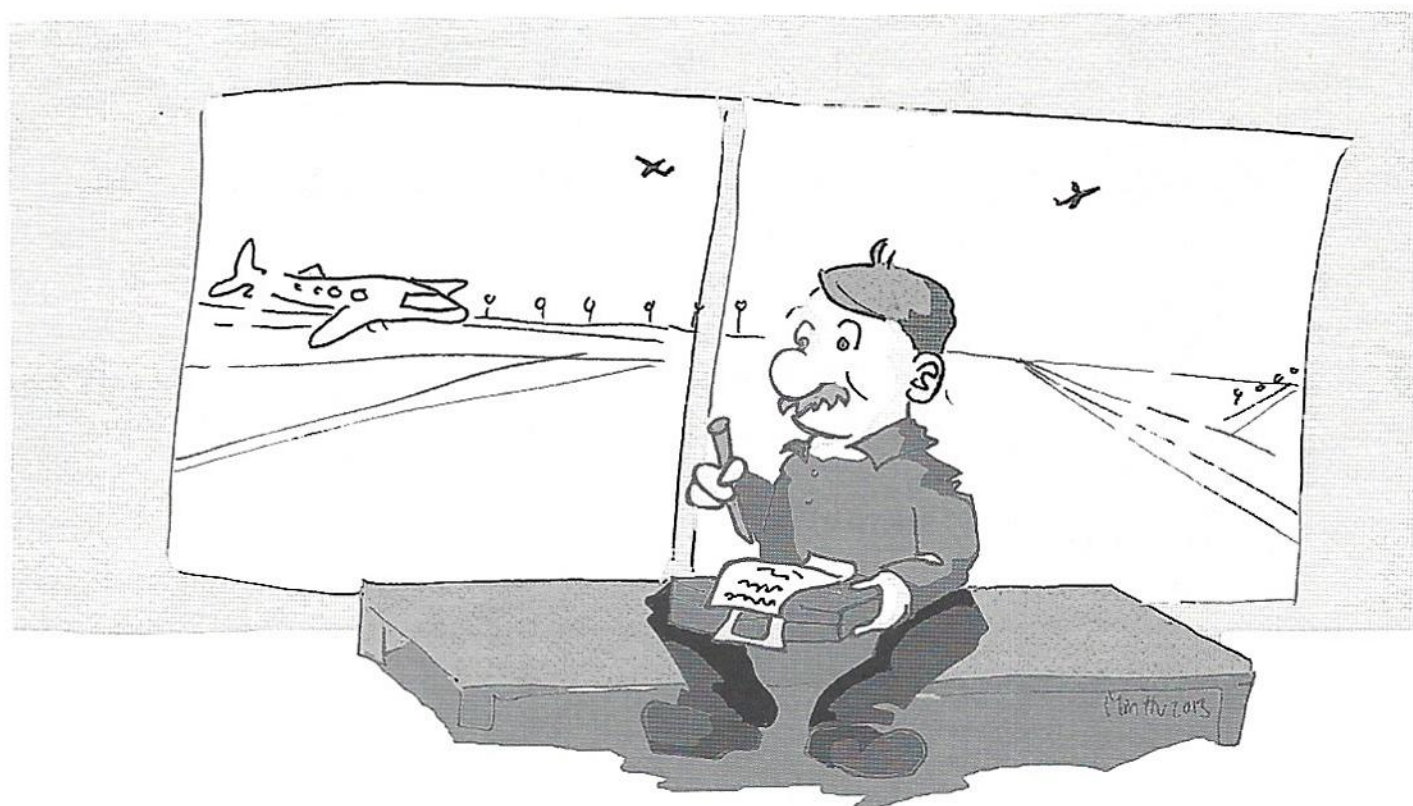

ilmestyvään Aamulehteen otsikolla "Päivän kuva". Myöhemmin laadin sarjakuvia sekä rakennus- että vakuutusalan ammattilehtiin.

Ammatissani piirsin rakennuspiirustukset käsin, jonka jälkeenpäin olen havainnut erittäin hyväksi harjoitukseksi ikoneiden maalaamiseen, joka vaatii myös suurta tarkkuutta.

Kuusi vuotta sitten osallistuin ikoneiden maalauskurseille ja sen jälkeen ikoneja on valmistunut 16 kappaletta.

Matti: Olen aina lukenut paljon. Aluksi sarjakuvia, villin lännen- ja salapoliisitarinoita ja myöhemmin romaaneja, filosofiaa ja runoja. Päiväkoulussa inhosin kaikkea, mikä liittyi äidinkieleen, varsinkin kielioppia, mutta myös Kalevalan pakkolukemista ja erityisesti

runoja. Niiden maailmaan minut johdatti iltakoulun äidinkielenopettajani. Hetken herääminen tapahtui, kun meidän oli opiskeltava ja käsiteltävä Aaro Hellaakosken runoa ”Hauen laulu”. Tuo runo johdatti minut Hellaakosken hienoihin runoihin ja toisiin runoilijoihin kuten Eino Leinoon.

Kirjoittaminen alkoi iltakoulussa ainekirjoituksen myötä. Runot ja mietelmät saivat kipinän Lieksan Termässä vietetyssä Hiljaisuusseminaarissa, jossa vetäjä kehotti meitä kirjoittamaan ajatuksia paperille. Varsinainen runojen kirjoittaminen alkoi työmatkoilla, kun jouduin viettämään lentokentillä paljon aikaa tarkkailemalla ohii rientäviä kanssamatkustajia.

Miten asenteesi taidetta ja luovuutta kohtaan on kehittynyt vuosien varrella?

Alpi: Kävin nuorena taidenäyttelyissä ja ihailin

suuria suomalaisia taiteilijoita kuten Gallen-Kallela, Edelfelt, Järnefelt, Halonen ja monet muut.

Matti: Suhtautuminen on heittänyt monta kuperkeikkaa, mätkähtäen välillä maahan selälleen ja nousten välillä pilviin. Matka on kulkenut vähättelystä, jopa taiteen halveksunnasta sen nostamiseen kerta heitolla erääksi elämän ja sen ymmärtämisen tärkeimmäksi asiaksi. Esimerkkinä oopperamusiikki, jonka vielä aikuisiällä katsoin olevan käsittämätöntä kirkumista, kunnes kerran kuuntelin paria maailman luokan sopraanoa televisiosta ja ’sattumalta’ muutin kerralla mieleni. Ooppera on nyt minulle todella hienoa taidetta.

Miten löysit juuri oman alueesi?

Alpi: Kun osallistuin Heinäveden luostaris-ikonimaalauksen kursseille ’napsahti’ tuon luostarimiljöön ja ilmapiiirin ansiosta jotain

itsessäni: ”Tästä tahdon tehdä loppuelämäni harrastuksen”.

Matti: En ole sitä vielä löytänytkään. Ongelmani on se, että olen kiinnostunut liian monesta asiasta yhtä aikaan, myös kirjoittamisen suhteen. Kaikki kirjoittaminen, sadut, runot, ja muut tekstit ovat syntyneet kirjoittamisen tarpeesta ja jääneet pöytälaatikkooni. Tosin, tällä hetkellä blogini on julkinen ja joitakin runoja on julkaistu Ruusu-Risti lehdessä.

Miten olet kehittänyt itseäsi maalarina / kirjoittajana?

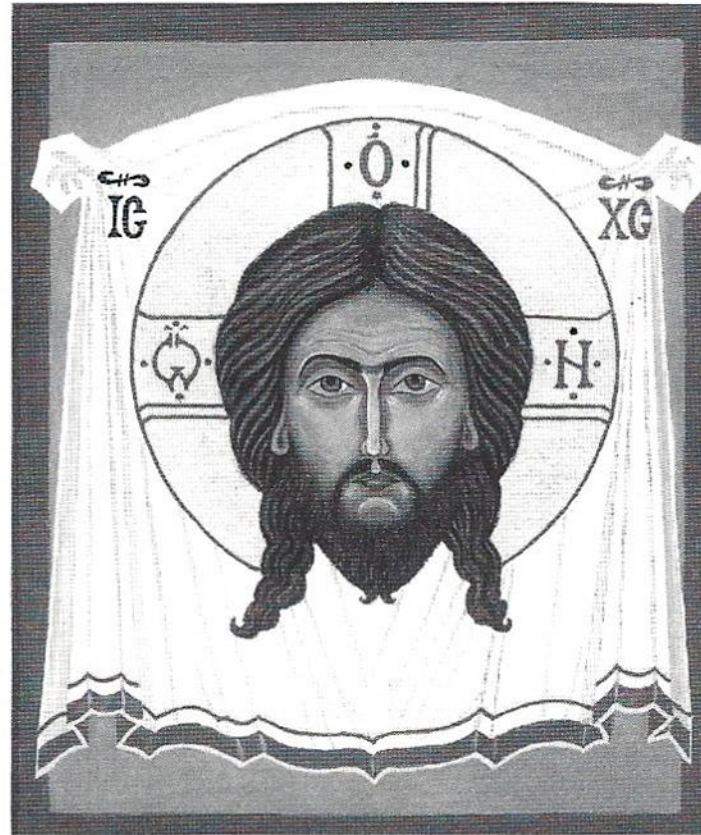
Alpi: Nykyisin käyn Heinäveden luostarissa maalauskurseilla 1–2 kertaa vuodessa. Odotan tuota viikon tapahtumaan innokkaasti ja malttamattomana. Heinävedellä viikko on intensiivistä maalaamista pääopettajan Aleksander Wikströmin johdolla. (Wikström on maalanut mm. Tapiolan ortodoksikirkon freskot). Tuossa hienossa ja pyhässä ilmapiirissä maalaan yhtäjaksoisesti aamu kello yhdeksästä puoli kymmenen illalla.

Heinäveden lisäksi käyn Tampereella viikoittain ortodoksikirkon Nikolai-salilla, jossa maalauskurssin vetäjänä on tuo samainen lapsuuteni pikkutyttö ja kaverini. Istumme taas yhdessä maalaten yli viiden-

kymmenen vuoden jälkeen. Onko tämä satumaa?

Matti: Luen paljon laidasta laitaan tekstejä, jotka ovat kielellisesti hienoja ja nautittavia. Mainittakoon viimeaikainen innostukseni Volter Kilven ihmeelliseen suomenkielen ja elävien kuvauksien maailmaan. Hän on kirjailija, johon ei ihan heti ihastu, mutta kun pääsin sisätekstin sisälle, hurahdin tähänkin. Luen edelleen, ehkä vähemmän runoja, koska en tahdo saada vaikutteita, en aina-kaan silloin kun kirjoitan. Lisäksi olen palannut nuoruudessani inhoamani kieliopin pariin.

Tärkein lähde kirjoituksen harjoitteluun ovat aamusivut. Niissä tuotan aamuksen mietiskelyn jälkeen kolme sivua tekstiä käsin kirjoittaen niin sanotulla ”free writing” menetelmällä, jossa annan ajatusteni tulla ja mennä siirtäen kaiken paperille, ilman itsekritiikkiä ja välittämättä vähääkään oikeakielisyydestä.

Kuvaa oma luomisprosessisi.

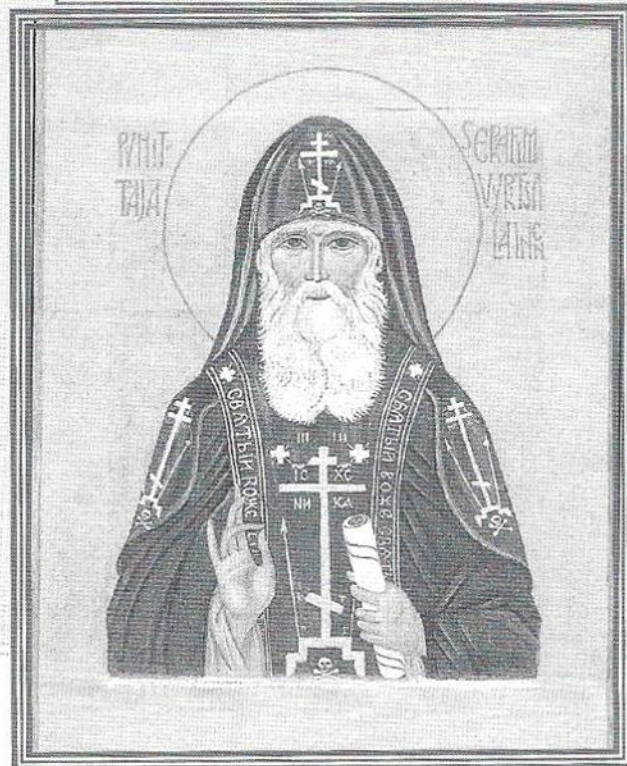
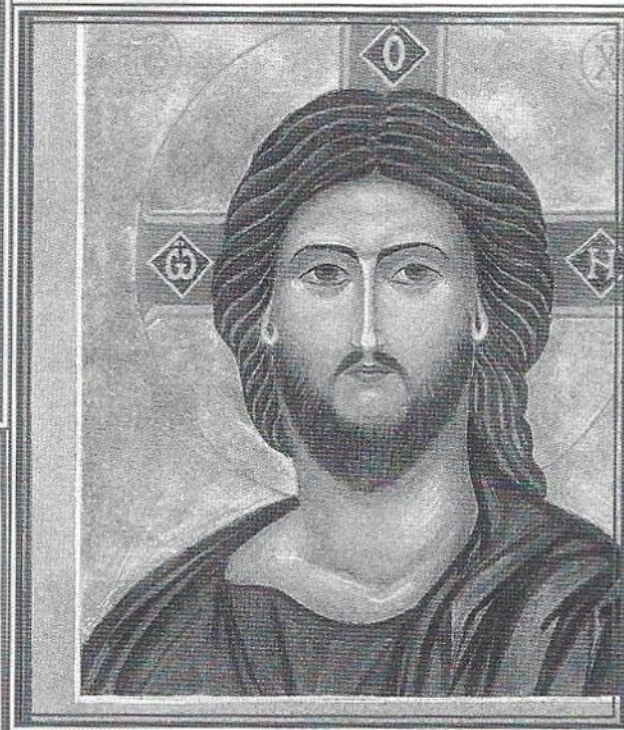
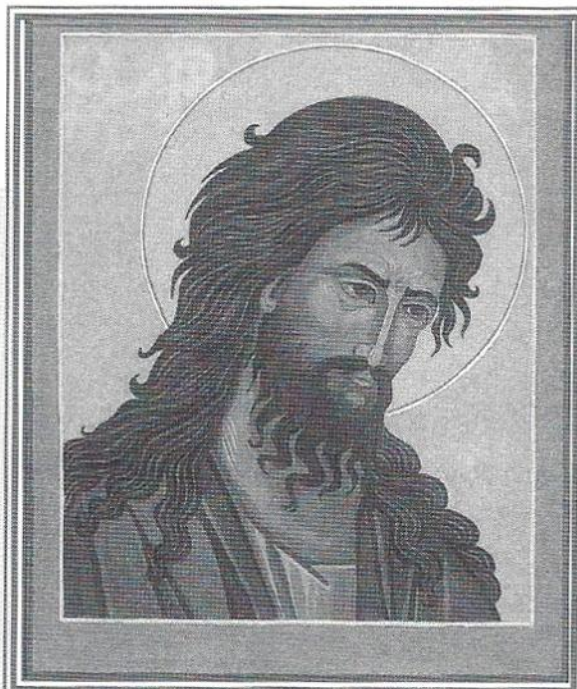
Alpi: Luominen onnistuu parhaiten luostarin ilmapiirissä, joka on oma maailmansa ja jossa voin maalata yhtäjaksoisesti 12 tuntia ajantajun hävitessä. Ortodoksisuus, kirkossa ikonit ja taideteokset inspiroivat koko viikon kestävään ”flow-tilaan”. Tuota tilaa nostavat

onnistumiset, kun taas virheiden korjaaminen ja niiden työstäminen syöksee puolestaan alakuloon ja alhoon, Jaakobin painiin itseni kanssa. Mukaan Heinävedelle olen aina ottanut Pekka Ervastian kirjoja ja vanhoja Ruusu-Risti lehtiä, jotka yhdessä mietiskelyn kanssa kohottava tunnelmaa. Inspiraatiota ovat lisänneet luostarivierailut ja talkoisiin osallistuminen Konevitsan luostarissa Venäjällä Laatokansaarella. Jäädessäni eläkkeelle on toiveenani saada maalata ikonien lisäksi vanhoja tsasounoja.

Miten luot yhteyden omaan henkeesi / universaaliin henkeen?

Alpi: Tuohon kysymykseen oikeasti jo vastasin tuossa edellä.

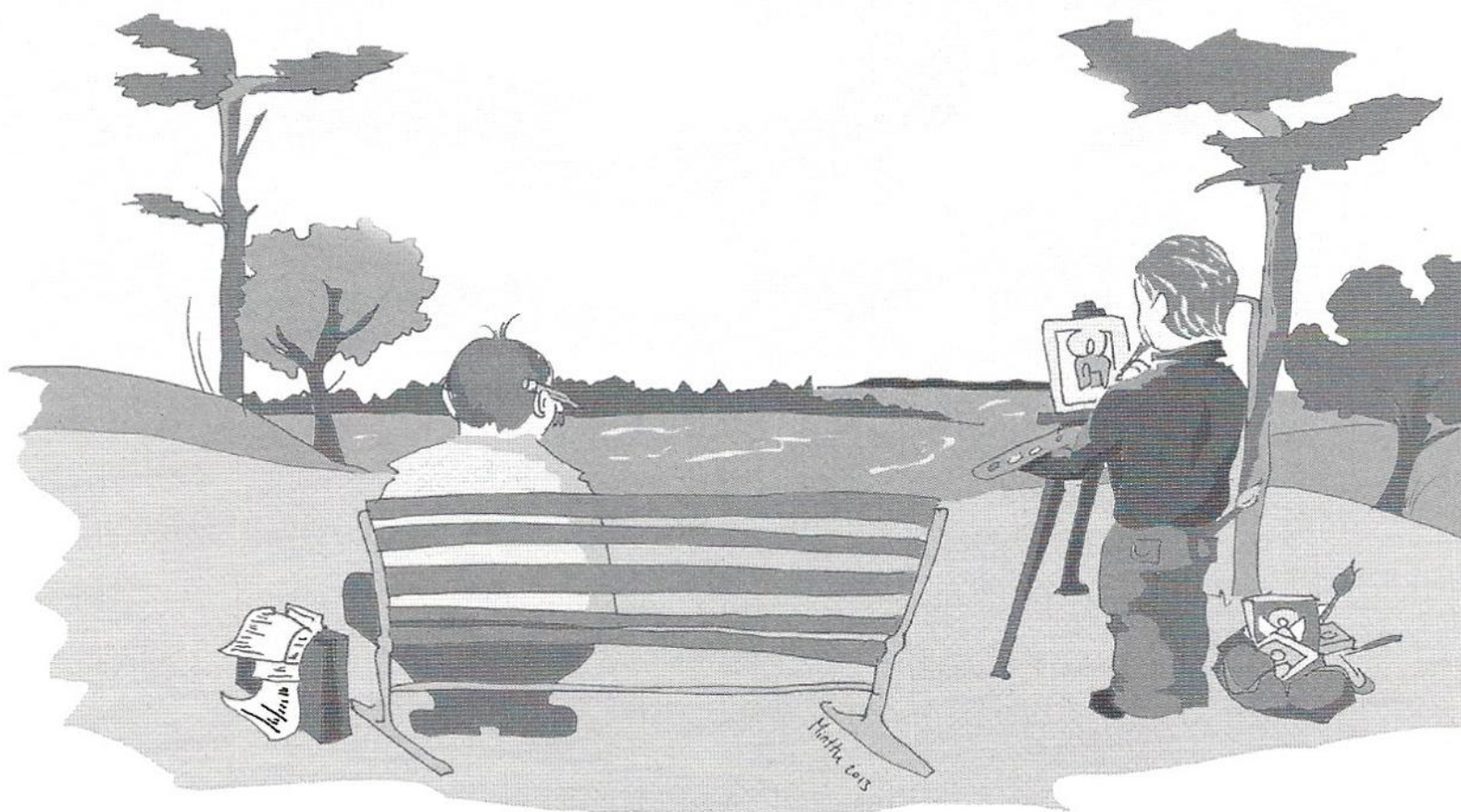
Matti: Tuohon minun on vaikea vastata. Kirjoittaminen aamulla on helpointa. Silloin ei ole ympärilläni häiriötä. Yleensä haudon aihetta mielessäni tunnista muutamaan vuoteen. Mietin aihetta tietoisesti ja tiedostamattomasti. Raakatekstin kirjoittaminen on varsin nopea tapahtuma. Tekstin muokkaaminen toisten luettavaksi on hitaampi. Vaimoni on ollut hyvä kielellinen oikolukija, tyttäreltäni kysyn miltä runo tuntui.

Mitä sanomaa taiteellasi tahdot edistää?

Alpi: Uskon ja toivon, että maalatut ikonit elävät omaa elämäänsä ja kiertävät täällä maanpäällä senkin jälkeen kun maalari itse on jo poistunut. Toiveeni on, että katsoja löytää töistäni ruusuristolaisen käsityksen elämästä ja Kristus-sanoman ja alkaa miettiä uskonpuhdistuksen merkitystä.

Matti: Jos joku ihminen, luettuaan tekstejäni edes hetken miettisi asioita syvällisemmin ja kysyisi itseltään kuka olen ja miksi olen, mitä on palveleminen ja mitä on rakkaus, niin kirjoittamisen tarkoitus on jo tehnyt tehtävänsä. Tärkeintä on, että me itse niitä mietimme ja ajattelemme.

Roolit

*Ollessani varautunut,
ollessani epävarma seurassa,
etsin sisältäni roolin,
tilanteeseen sopivan.*

*Puen tämän ylleni ja heti uskon, että se olen minä.
Voin olla haikea, osaava, itsevarma ja kova.
Voin olla suurpiirteinen ja reilu.
Voin olla lempeä ja ymmärtäväinen.
Voin olla itsekäs ja ilkeämielinen.
Voin halutessani olla mitä vain.
Yhdessä roolissani vain olen rakastava.*

*Nyt ihmettelen mikä näistä rooleista olen minä.
Olenko kaikkien summa vai joku niistä erikseen.
Olenko ominaisuuksieni ääripäät.
Olenko jotakin niiden yläpuolelta.
Ovatko roolini kuin sipulin lehdet.
Mitä löytyy sisältä, kun kaikki on kuorittu pois.*

*Tiedän haluavani kaikkia rakastavan roolin olevan todellisen minäni.
Tämä näyttelijä pääsee esiintymään liian harvoin.
On hän kuitenkin sen todellisen minän siemen,
joka saadessaan henkistä ravintoa kasvaa suureksi rakkauden puuksi.
Tämän puun oksilla on hyvä olla.*

*Jokin sisälläni kuiskaa rakkauden olevan muuta kuin tunne.
Se on olotila, jossa minän on määrä asua.*

Matti Koskinen

KUTSU

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n vuosikokous
pidetään

Sunnuntaina 31.3. klo 10

Ruusu-Ristin Temppelissä, Merimiehenkatu 31, Helsinki

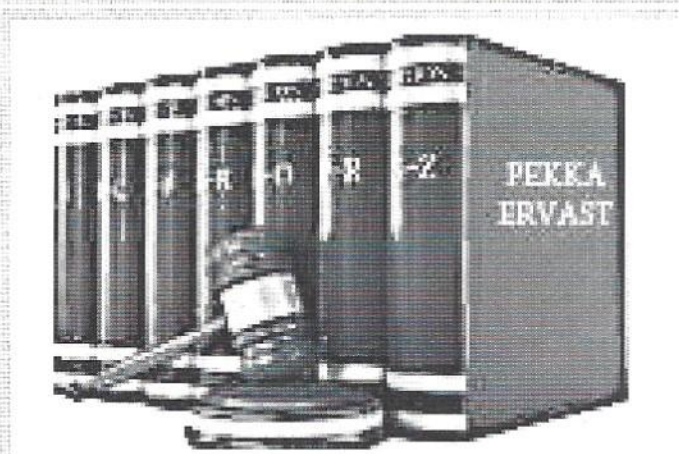
Esillä olevat sääntömääräiset vuosikokousasiat.

Kaikki vuosijuhlaan osallistujat ovat tervetulleita.

Äänioikeus on Kirjallisuusseura ry:n jäsenillä.

Tervetuloa

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n hallitus

KUTSU VUOSIJUHLAAN

Kaikki Ruusu-Risti ry:n jäsenet kutsutaan
92. vuosijuhlaan Pääsiäisenä 29-31.3.2013
Ruusu-Ristin Temppeliin, Merimiehenkatu 31, Helsinki

OHJELMA

Pitkäperjantai 29.3.

Klo 10.00 - Vuosijuhlan avaus
13.00 - Kahvitilaisuus
18.00 - Installaatio; uusien jäsenien vastaanotto. (Ovet suljetaan klo 17.45!)

Lauantai 30.3.

Klo 11.00 - Suurineuvoston sääntömääräinen vuosikokous
12.00 - Ruusu-Ristin Neuvoston sääntömääräinen vuosikokous
15.00 - Kansalliskongressi looshijäsenille

Sunnuntai 31.3. (Pääsiäispäivä)

Klo 10.00 - Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n sääntömääräinen vuosikokous
12.00 - Pääsiäismatinea; erillinen ohjelma
14.00 - Vuosijuhlan päätös

Avajaisten yhteydessä kootaan jäsenmaksun toinen erä.
Matineaa lukuunottamatta tilaisuudet ovat maksuttomia ja tarkoitettu vain jäsenille.

Ruusu-Ristin ry:n Johtaja ja hallitus toivottavat kaikki veljet
sydämellisesti tervetulleiksi vuosijuhlaan!

Ruusu-Risti ry.
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi

Johtaja Jarmo Anttila
Papinmäentie 31, 00630 Helsinki
Puh. 04-516 8095
jarmo.anttila@saunalahti.fi

Varapuheenjohtaja Kauno Mannonen
Räätälinkuja, 03400 Vihti
Puh. 040-761 03778

Sihteeri Jari Jokilehto
Kultasepänkatu 3 B 22, 04250 Kerava
Puh. 044-3413190
jari.jokilehto@pp1.inet.fi

Rahastonhoitaja Leena Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
puh. 040-5403249
Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut
Sampo FI8780001500059093

Kirjallisuusseuran johtaja Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
puh. 050-3740633

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.
Sampo FI3380001500078689

Ruusu-Ristin Kukkarahasto
Nordea FI3210115000430458
Sinikka Ellilä, Antinmäenkatu 5, 06110
Porvoo, puh. 0400-615 872